

Genç Birikim'den...

Bizleri tekrar kavuşturan Allah'a (c.c.) hamdolsun. Aradan bir ay geçti. Ama aradan geçen bir ay içerisinde yaşanan gelişmelere baktığımızda Müslümanlar açısından kan, gözyaşı ve zulümden başkası olmadı.

Ortadoğu'da yaşanan son gelişmeler ve olaylar Suriye'ye de sıçramıştı. Burada yaşanan son olaylar da son derece düşündürücü ve üzüntü verici. Eli kanlı Hama katili baba Esad'ın yolundan giden oğul Esad da kendi sivil halkının üzerine ateş açtırarak katliam yapıyor. Yıllardır Suriye'yi bir dikta yönetimi ile yöneten baba-oğul, kendi halkına bırakın refah getirmeyi onlara acı, korku ve yoksulluktan başka bir şey tattırmadı. Ama şu özlü söz yine gerçekliğini ortaya çıkardı: "Bir diyar küfür ile yönetilebilir ama zulüm ile asla." Suriye halkı da bu zulme karşı haykırarak direniş başlattı ve bu direniş hâla devam ediyor.

Gündemlerimizden birisi de Üsâme bin Ladin'in ABD tarafından şehid edilmesi idi. Batı, ABD ve İsrail buna çok sevindiler, bu normal bir gelişmeydi. Bizi düşündüren ve üzen kendisini Müslüman olarak gören bazı grupların da buna sevinmesi idi. Üsâme bin Ladin bu çevrelere göre bir terörist! Ama bu çevreler ve kişiler ABD'nin tüm tarihinin, Batılı devletlerin tüm tarihinin ve İsrail'in tüm tarihinin terörist eylemlerle dolu olduğunu görmediler ya da görmezlikten geldiler. Müslümanlar ABD'ye ve Batı'ya karşı hangi topraklarda mücadele vermektedirler? Elbette ki kendi yurtlarında ve vatanlarında. Terörist denilen eylemler örneğin neden herhangi bir Afrika ülkesinde veya

bir Güney Amerika ülkesinde olmuyor da burarlarda oluyor. Özellikle yakın tarihimizde yedi düvele karşı savaşarak bu ülkeyi kurduklarını iftiharla söyleyenler, bu savaşta düşmana karşı yiğitçe savaşarak şehid olan yüzbinlerce insanımızın kahramanlıklarını anlatanlar, nasıl olur da tek amaçları kendi vatanlarını işgalci ve sömürgecilerden kurtarmak olan Müslümanlara terörist lakabını yakıştırabilirler. Bu ne izansızlıktır.

Bu ayki sayımızda da gündemde olan konularla ilgili çok önemli yazılarımız var. Suriye'de yaşanan olayları Dergimiz Genel Yayın Koordinatörü Ali Kaçar "Baas Diktatörlüğü ve Suriye'de Halk Direnişi!.." başlıklı yazısında değerlendiriyor. Süleyman Arslantaş da ortadoğudaki olayları "Ortadoğu'ya Bakış" başlıklı yazısında anlatıyor. Yine yazarlarımızdan Tefvik Uğur ortadoğudaki olayları farklı bir perspektiften değerlendiriyor. M. Beşir Eryarsoy Hoca da yazısında egemenlik konusunu detaylı bir şekilde anlattıktan sonra bu kelimenin İslam'daki karşılığını da açıklıyor. Erdal Bayraktar ise "Tağuti Rejimler Çetesiz Yapamaz" başlıklı yazısında İslami olmayan tüm yönetimlerde çeteciliğin olduğunu ifade ederek tarihsel örneklerle konuyu anlatıyor. İbrahim Hakkı Toprak ise "Kendilerine: "Yeryüzünde Fesat Çıkarmayın" Denildiğinde: "Biz Sadece İslah Edicileriz" derler." başlıklı yazısında Üsâme bin Ladin'i konu edinmiş. Diğer gündem ve İslami konulardaki yazılarımızı da ilgiyle okuyacağınızı düşünüyoruz.

Bir sonraki sayıda buluşmak dileğiyle Allah'a emanet olun.

Yıl: 14 Sayı: 144

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 7/A
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
11.05.2011

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sihhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Baas Diktatörlüğü ve Suriye’de Halk Direnişi!..
Ali KAÇAR

8

Egemenlik ve Kur’ân’da Egemenlik
M. Beşir ERYARSOY

13

Ortadoğu’ya Bakış
Süleyman ARSLANTAŞ

18

**Kendilerine: “Yeryüzünde Fesat Çıkarmayın” Denildiğinde:
“Biz Sadece İslah Edicileriz” Derler / İbrahim Hakkı TOPRAK**

21

Guantanamo Üssü’nde Tutulan ‘Masum’ Kişiler
BBC’den Aktaran: Celal SANCAR

22

Tağuti Rejimler Çetesiz Yapamaz
Erdal BAYRAKTAR

24

Allah’ın Halkları Ulusçu Tanrılara Karşı
Tevfik UĞUR

28

“Maddî Hayattan Yararlanma Gayesi”
Mahmut Celal ÖZMEN

30

Sünnet’in Kur’an’ın Anlaşılmasındaki Yeri ve Önemi - I
Ubeydullah TOPRAK

34

Wikileaks Guantanamo Belgelerinden Bir Kesit
Portekizce’den Çev: Lisa KARPOVA - İngilizce’den Çev: İsmail CEYLAN

38

Üsame Bin Ladin’in İkinci Ölümü
Dr. Paul Craig ROBERTS - Çev: İsmail CEYLAN

39

Konferans: Hz. Peygamber (sav)’in İnsan Yetiştirme Metodu - II
Prof. Dr. Mustafa AĞIRMAN

43

Konferans: Aile İçi İletişim - I
Ayten DURMUŞ

48

İlluminati
Bünyamin ATEŞ

53

Sancı...
Fatih PALA

54

Çocuk Eğitiminde Dua’nın Önemi
Ayfer TOPRAK

57

Medine Vesikası- II
Büşra ALİM

63

Bir Annenin Günlüğünden
Büşra ALİM

Baas Diktatörlüğü ve Suriye’de Halk Direnişi!..

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde son aylarda yaşanan olayları, bölgenin bugünkü problemleri etrafında değerlendirmek ve anlayabilmek elbette mümkün değildir. Meydana gelen bu gelişmeleri, daha sağlıklı bir biçimde analiz etmek ya da yorumlayabilmek için, bölgenin ve bu bölgede kur(dur)ulan devlet(çık)ların tarihi sürecini de bilmek gerekir. Tarih, bir toplumun ortak hafızasıdır. Bu hafıza kaybedildiğinde, sadece geçmiş kaybedilmiş olmaz, gelecek de kaybedilmiş olur. Çünkü bir toplumun geleceği, ancak geçmişi bilindiğinde sağlam temeller üzerine inşa edilebilir. Bu bölgede son aylarda –Tunus ve Mısır hariç- meydana ge(tiri)len olaylar, aslında geçmişin, yani tarihin tekrerründen ibarettir. 1963’lerden beri Suriye’de egemen olan Baas diktatörlüğü, Hama’da gerçekleştirdiği insanlık dışı katliamı, bugün Dera’da, Duma’da, Humus’ta, Lazkiye ve ilçesi Banyas’ta ve daha birçok kentte tekrarlamak istemektedir. Nitekim çeşitli kentlerde yüzlerce mazlum insanın katledilmiş olması ve binlercesinin ise zindanlara atılmış olması, Suriye’de, tarihin yeniden tekrerr ettiğini göstermektedir.

Tarihi süreç içerisinde Suriye, 1916 yılında İngiliz ve Fransa arasında imzalanan Sykes-Picot Antlaşmasına¹ göre, Beyrut dâhil, Adana ve Mer-

sin bölgeleri Fransa’nın egemenliğine bırakılmıştı. İngiltere ve Fransa, 1920 yılında toplanan San Remo Konferansında, Milletler Cemiyeti’nin (Cemiyet-i Akvam’ı) destek ve onayıyla Arap dünyasını, Sykes Picot antlaşmasında belirlenen çerçevede paylaşmak için harekete geçmişlerdir. Bu çerçevede müttefik devletler söz konusu bölgede dört ayrı bağımsız (!) devlet kurdurmuşlardır. Kurulan bu yeni devletlerden Suriye ve Lübnan Fransa’nın kontrolüne verilirken, Irak ve Filistin ise İngiltere’nin hegemonyasına verilmiştir. Fransızların Suriye’deki bu işgali 1945 yılı sonlarına kadar yani İkinci Dünya Savaşı’nın bittiği yıllara kadar devam etmiştir. 15 Nisan 1946’da Fransız askerleri Suriye topraklarından çekilince, Fransa’nın 25 yıllık manda yönetimi de sona ermiş ve Suriye sözde de olsa bağımsızlığına kavuşmuştu. Bağımsızlığına kavuşan Suriye’nin ilk devlet başkanlığına ise Şükrü el-Kuvvetli getirilmiştir. Suriye’de bağımsızlıkla birlikte arka arkaya onlarca askeri darbe gerçekleştirilmiştir. İlk darbe, bağımsız Suriye’nin ilk başkanı Şükrü el-Kuvvetli’ye karşı Mart 1949 tarihinde General Hüsnî Zaim tarafından yapılmıştır. İngiliz ve Fransızlar tarafından desteklenen Hüsnî Zaim, 14 Ağustos 1949’da General Sami el-Hinnavi tarafından; General Hinnavi, 19 Ara-

yarbakır, Musul ile Suriye kıyıları,

3-İngiltere’ye Hayfa ve Akka limanları, Bağdat ile Basra ve Güney Mezopotamya verilecektir.

4-Fransa ile İngiltere’nin elde ettiği topraklarda Arap devletleri konfederasyonu veya Fransız ve İngiliz denetiminde tek bir Arap devleti kurulacak,

5-İskenderun serbest liman olacak,

6-Filistin’de, kutsal yerleşim yeri olması nedeniyle bir uluslararası yönetim kurulacaktır.

1 Sykes-Picot antlaşması 1916 yılında Fransız ve İngilizler arasında bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşma özellikle Ortadoğu’nun bugünkü haline gelmesine sebep olması açısından önemlidir. İngiliz Subay Mark Sykes ile Fransız subay Georges Picot Kahire’de bir araya gelerek masa başında Ortadoğu’yu iki ülke arasında paylaştırdılar. Bu paylaşımına göre;

1-Rusya’ya, Trabzon, Erzurum, Van ve Bitlis ile Güneydoğu Anadolu’nun bir kısmı,

2-Fransa’ya, Doğu Akdeniz bölgesi, Adana, Antep, Urfa, Di-

lık 1949'da Albay Edip Çiçekli tarafından; Albay Çiçekli ise, 25 Şubat 1954'de bir darbe ile yönetimden uzaklaştırılmıştır.

Ülkenin geleceğinde ve halen etkin olan Baas Partisi (Diriliş Partisi), 24 Temmuz 1943'te Şam'da kurulmuştur. Bu partinin önemli iki kurucusundan birisi Mişel Eflak (1912-1989) alevi, diğer ise Salah Bitar (1911-1980) Sünni bir aileye mensuptur. Her ikisi de yüksek öğrenim yapmak üzere 1928'de Fransa'ya gitmişlerdir. Birbirleriyle ilk kez Paris'te 1929'da karşılaşan Eflak ve Bitar, Marksist düşünceyi Fransa'da öğrenmişlerdir. Mişel Eflak kendi ifadesiyle Fransa'ya gitmeden önce milliyetçi düşüncelere sahip olduğunu söylemektedir. Üstelik kendisi Fransa'ya karşı uzun süre mücadele vermiş ve çok kez tutuklanmış bir babanın oğludur.

Mişel Eflak ve Salah Bitar'ın siyasi faaliyetleri, daha çok üniversite ve ortaöğretim kurumlarındaki öğrencilere yönelik propaganda faaliyetlerini içeriyordu. Arap ulusunun rönesansını gerçekleştirmeyi amaç edinen Baas Partisi 1946 yılına kadar daha çok entelektüel bir hareket olarak faaliyetlerini sürdürmüştür. Bu tarih itibarıyla Baas Partisi Suriye'de gittikçe güçlenmiştir.

Şubat 1958'de Mısır ve Suriye'nin, Arap birliğinin sağlanması yönünde ilk adım sayılabilecek olan Birleşik Arap Cumhuriyeti (UAR) adı altında birleşmesi Baasçıları memnun etmemiştir. Çünkü Nasır tüm gücü eline geçirdikten sonra Baas Partisi de dâhil bütün partileri kapatmıştır. Ayrıca Suriye ordusundaki önemli mevkilerde bulunan birçok Suriyeli subayı görevlerinden alarak (yaklaşık 11.000 subay) yerlerine Mısırlıları görevlendirmiştir. Bu durum, Suriye'de huzursuzluğa neden olmuş ve 28 Eylül 1961 tarihinde bir grup Suriyeli subayın ayaklanması neticesinde birlik de dağılmıştır.

Suriye'de, 1962 yılı Mayıs ayında eski ve yeni üyelerin katılımıyla Baas Partisi'nin kongresi yapılmıştır. Bu kongre, hem partinin yenilenmesine, hem de iki farklı grubun ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu farklılığın temel nedeni ise, Arap ülkeleriyle birleşme, Sovyetler Birliği ile ilişkiler ve sosyalist politikaların nasıl uygulanacağı yönündeki ihtilaftan kaynaklanmıştır. Mişel Eflak, Selahaddin el-Bitar ve Sünni sınıfa mensup General Emin el Hafız bölgesel politikalara, Salah Cedit, Muhammed Ümran ve Hafız Esad ise, sosyalist politikalar uygulanmasına ve Sovyetler Birliği ile yakın işbirliği kurulmasına öncelik verilmesini istemektedirler. Bu iki grubun ve diğer grupların iktidar mücadelesi, Suriye'de, birçok darbenin gerçekleştirilmesini beraberinde getirmiştir.

Nasırcılarla Baasçılar arasında meydana gelen çekişmede, Nasırcılar iktidarı Baasçılara bırakmak zorunda kalmışlardır. Baasçılardan Sünni Tuğgeneral Emin el-Hafız, Şam'da gücü ele geçirdikten sonra Başbakanlık koltuğuna kendisi oturmuştur. Ancak, Baas'ın iki kanadı arasındaki rekabet 1963 yılında Emin el-Hafız'ın iktidara gelmesinden sonra daha da artmıştır. Bu rekabette ilk raundu, Bitar'ı kabineden çıkaran ve Eflâk'ı da yurt dışına kaçmak zorunda bırakan Emin el-Hafız kazanmıştır. Ancak bu da rekabeti sona erdirmemiştir. Çünkü rekabet bu sefer Emin el-Hafız ile Genelkurmay Başkanı Salah Cedit arasında başlamıştır. Baas politikalarındaki farklı düşüncelerin ve iktidara kimin hükmedeceğinin yol açtığı ihtilaflara ilaveten, mezhebi ve şahsi rekabetin etkisiyle ülke yeni bir çekişmenin içine girmiştir. Alevi ve Dürzî subayların çoğunluğu Cedit'i desteklerken, Emin el-Hafız ise, Sünni subayların çoğunluğunun ve eski Baas liderliğinin desteğini almıştır. Hükümet, 1965 yazında Suriye ordusunda yetkilerin Alevi ve Dürzî azınlıkların ellerinde toplanmasını bir tehlike olarak fark ettiğinde bu grupların nüfuzlarını kırmak amacıyla bazı tedbirler almaya girişmiştir. Yılın sonlarına doğru, ülkedeki siyasi mücadeleyi Emin el-Hafız'ın kazandığı yönünde güçlü alametler belirmeye başlamıştı ki, 23 Şubat 1966 tarihinde Cedit'in başını çektiği askerler Suriye'nin bağımsızlığından bu yana 13'ncü ve en kanlı askeri darbesini gerçekleştirmişlerdir.

Emin el-Hafız ile Salah Cedit arasındaki güç mücadelesinde Hava Kuvvetleri Komutanı General Hafız Esad etkin rol oynamıştır. Ve nitekim bu güç mücadelesinde, alevi subaylardan Hafız Esad, Salah Cedit ve onlarla işbirliği yapan Sünni kökenli Nurettin el-Atassi darbeden muzaffer olarak çıkmışlardır. 1966'daki darbe ile Hafız Esad, Cedit'ten sonra ülkenin ikinci adamı haline gelmiş, aynı anda hem Genelkurmay başkanlığı ve hem de Hava Kuvvetleri Komutanlığını yürüterek, Suriye politikasında en etkili kişilerden biri olmuştur.

1967 yılı Haziran ayı başlarında Siyonist İsrail'le yapılan savaşta alınan yenilgi ve Suriye'nin en stratejik bölgelerinden biri olan Golan Tepeleri'nin kaybedilmesi, Suriye ve Mısır'daki radikal sosyalist rejimlere duyulan güveni tamamen yok etmiştir. Bunun Suriye iç politikasına yansımaları ise, Hava Kuvvetleri Komutanı ve Savunma Bakanı olan Esad'ın otoritesini azaltacağına arttırmıştır. Esad, 1967 yenilgisinden bir taraftan sivilleri ve hükümeti sorumlu tutarken, diğer taraftan ise, kendi etnik grubuna bağlı kişileri etkin mevkilere yerleştirmeye baş-

lamıştır. Ordunun tamamında gücü ele geçiren Hafız Esad, iki rakibi Başbakan Yusuf Zuayyin ile İbrahim Makhus'u tutuklatmış ve kendisine yakın adamları hükümette önemli görevlere getirmiştir. Bununla da yetinmeyen Esad, kısa bir süre sonra, daha önce birlikte hareket ettiği ve kendisi gibi alevi olan Salah Cedit'e meydan okuyacak kadar güçlenmiştir.

12 Kasım 1970'de toplanan Baas kongresi, Esad'a karşı, Cedit hükümetini destekleme kararı almıştır. Toplantı ardından Cedit hemen harekete geçmiş ancak, Esad ve yardımcısı Mustafa Talas'ı görevinden alamadan, kendisi, hükümeti ve Baas'ın tüm yöneticileri Esad tarafından tutuklatılarak yönetime el konulmuştur. Böylece Suriye'de Hafız el-Esad'ın azınlık diktatörlüğüne dayanan totaliter yönetimi de başlamış oldu.

HAFİZ EL ESAD'IN, 30 YILLIK NUSAYRİ DİKTATÖRLÜĞÜ!..

6 Kasım 1930 yılında halen Lazkiye kenti sınırları içinde bulunan Kardaha köyünde doğan Esad, Alevi (Nusayri)² bir aileye mensuptur. 1951'de girdiği askeri akademiden sonra Sovyetler Birliği'nde savaş pilotu eğitimi görmüştür. 33 yaşında iken Hava Kuvvetleri Komutanı olmuştur. 6 Haziran 1967'de 6 gün savaşları olarak da anılan Siyonist İsrail'le yapılan savaşta aynı zamanda savunma bakanı olarak da görev yapmıştır. Arap ordularının hezimete uğradığı Altı Gün Savaşında Suriye Hava Kuvvetleri komutanı olan Hafız el-Esad gerekli tedbirleri almadığı için hava savunma sistemi daha savaşın hemen başında iken yerle bir edilmiştir. Hava korumasından mahrum kalan Suriye Kara Kuvvetleri İsrail kuvvetleri karşısında hiç varlık göstermeden geri çekilmek zorunda kalmıştır. Son derece stratejik öneme sahip olan Golan tepeleri de bu savaş-

ta kaybedilmiştir. Ama asıl şaşırtıcı olan Esad'ın Salah Cedit'i zor durumda bırakmak için gerekli tedbirleri bilerek almadığı yönündeki iddiaların birçok kesim tarafından dile getirilmiş olmasıdır.

Suriye İhvan-ı Müslimin Hareketi, 70'li yıllardan itibaren ülkenin en büyük muhalif hareketi haline gelmiştir. Suudi Arabistan ve Ürdün'ün lojistik desteğini arkasına alan İhvan, Baas yönetimine çok zor anlar yaşatmıştır. Aldığı çok sert tedbirlere rağmen hareketi bir türlü kontrol edemeyen Esad, tarihte çok ender rastlanan canice bir yönteme başvurmuştur. Şubat 1982'de Hama'da Müslüman halka yönelik gerçekleştirdiği saldırıda binlerce masum insanı katletmiş, binlercesini zindanlara atmış, binlercesini de ülkeyi terk etmek zorunda bırakmıştır. En iyimser tahminlere göre 20 ila 30 bin kişiye mezar olan Hama üzerinden yıllar geçmesine rağmen katliamın izleri hâlâ silinmemiştir. Eli kanlı Esad'ın Nusayri yönetimi, Müslümanlara yönelik yapılan bu insanlık dışı katliamla da yetinmemiş, ilerleyen yıllarda da Müslüman halka dönük katliamlarını devam ettirmiştir. Esad'ın kardeşi Rifat'ın başında bulunduğu savunma tugayı binlerce kişiyi sebepsiz yere öldürüp on binlercesini de en ağır işkencelere maruz kalacakları hapisanelere göndermiştir.

1983 yılında Esad'ın kalp krizi geçirmesini fırsat bilen kardeşi Rifat Esad, kardeşine karşı darbe girişiminde bulunmuştur. İslami muhalefeti susturma konusunda sonuna kadar ağabeyinin yanında yer alan Rifat, o derece güven duyulan birisiydi ki, kendisinin Suriye ordusu dışında özel birlikler oluşturmaya dahi izin verilmiştir. Esad, iyileşmesinin ardından orduda bir tasfiye hareketi başlatmıştır. Kardeşi Rifat'la beraber hareket eden subaylar tasfiye edilirken, Rifat'ın komutasındaki "Savunma Müfrezeleri" de dağıtılmıştır.

Hafız Esad kendisine veliaht olarak büyük oğlu Basil'i belirlemişti. Bu nedenle Basil'e binbaşı rütbesi verilerek Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı Komutanı yapılmıştı. Ancak, Esad'ın bütün umutlarını bağladığı oğlu, 21 Ocak 1994'de Şam'da şüpheli bir trafik kazasında can verince yeni bir halef arayışına girmek zorunda kalmıştı. Hafız Esad, bu amaçla, Avrupa'da göz doktoru olarak staj yapan 28 yaşındaki oğlu Beşşar'ı Şam'a çağırılmıştır. Askeri Akademi'de jet hızıyla eğitim alan Beşşar Esad, babasından devlet yönetme dersleri almak üzere onun yanına, Muha-cirun Sarayı'na yerleşmiştir.

Beşşar Esad'ın veliahtlığına tahammül edemeyen amcası Rifat Esad, Beşşar'a karşı adı konulmamış bir savaş başlatmıştı. Hafız el-Esad

2 NUSAYRİLİK: Hicri üçüncü yüzyılda ortaya çıkan Batıni bir harekettir. Nusayrilik; Muhammed b. Nusayr en-Nemiri (ö.883) tarafından kurulmuş aşırı bir Şii fırkasıdır. İbni Nusayr, İmamiyye'nin onuncu imamı Ali en-Naki'nin gönderilmiş bir peygamber olduğunu iddia etse de, mezhebin asıl felsefesi, Kufe ve Halep arasındaki Cunbula'da yetişip 968 yılında Halep'te ölen Hüseyin bin Hamdan el-Hasibi tarafından oluşturulmuştur. El-Hasibi tarafından yazılan ve 16 sureden oluşan Kitabü'l- Mecmu, Nusayrilik'in kutsal kitabı kabul edilmektedir. Ali'nin ilahlaştırılması temelinde yükselen mezhebin nazariyesi, Hristiyanlık'taki Baba/Oğul/Kutsal Ruh üçlemesine benzer şekilde Ali/Muhammed/Selman üçlemesi yaparak Batıni bir akideye dayanmaktadır. Giriş için büyük seramoniler gerektiren mezhebin en belirgin özelliklerinden biri de erkeklere has olmasıdır. Çoğunlukla Suriye'de yerleşmiş, Hattay, Tarsus, Adana, Fırat boyları ve Lübnan'a da yayılmış olan Nusayrilik'in toplam sayısı kesin olarak bilinmemekle birlikte yaklaşık 400.000 civarında olduğu tahmin edilmektedir. Amaçları İslâm'ı yıkmak ve ilkelerini yok etmektir. İslâm yurtlarına saldıran herkesle işbirliği yaparlar. Suriye'deki Fransız sömürgeciliği bunların gerçek yüzlerini saklamak ve kamuoyunu uyutmak için 'Aleviler' diye adlandırılmışlardır.

da, kardeşi Rifat'ın bu tavrına karşı, kendisini Şubat 1998 tarihinde başkan yardımcılığı da dâhil bütün görevlerinden azletmiştir. Ancak Rifat Esad ile oğlu Sümer boş durmamış, çeşitli ülkeler nezdinde Suriye'de resmi politikadan farklı ve alternatif bir politika yürütme girişimlerinde bulunmuştur. Rifat-Sümer ikilisinin Hafız-Beşşar ikilisine karşı yeni bir meydan okuması olarak değerlendirilen tüm bu siyasi manevralar, 20 Ekim 1999 tarihinde sıcak çatışmalara dönüşmüştür. Rifat Esad'ın Lazkiye kentinde bulunan özel malikânesine baskın düzenlenmiş, çatışmada ölenlerin yanında ziyaretçiler dâhil tutukluların gerçekleştirilmiştir.

BAAS DİKTATÖRLÜĞÜ, OĞUL BEŞŞAR DÖNEMİNDE DE DEVAM ETMEKTEDİR!..

Hafız el-Esad Ortadoğu'nun hatta dünyanın en kanlı Tiranı/diktatörü olarak Suriye'yi yönetmiştir; kan ve gözyaşı üzerinde tam otuz yıl ülke insanlarına zulmetmiştir. Ve nihayet kendinden önceki diğer firavunlar, tiranlar ve diktatörler gibi o da ölmüştür. 2000 yılında ölen Hafız el-Esad'ın yerine, veliaht olarak yetiştirdiği oğlu Beşşar Esad geçirilmiştir. Beşşar Esad'ın yaşı küçük (34 yaşında) olmasına rağmen anayasa değişikliği (anayasa 40 yaşında olmayı öngörüyordu) yapılarak devletin başına yüzde 97 küsur oyla (!) oturtulmuştur.

Beşşar Esad 1965 Şam doğumlu idi. Babası Hava Kuvvetleri Komutanı iken yani 1967 Savaşı sırasında iki yaşındaydı. Babası, 1970'de bir darbeyle iktidara el koyarken Beşşar 5 yaşında idi. Beşşar Esad siyasetten uzak bir şekilde

İngiltere'de okumuştur. Beşşar alevi olmasına rağmen evlendiği eşi Esmâ ise Sünni bir aileye mensuptur. Beşşar'ın, 2000 yılında tahta oturmasıyla halkın umut ve beklentileri artmıştı. Halk nezdinde Beşşar'ın, en azından babası gibi halka zulmetmeyeceğine, baskı yönetimini az da olsa gevşeteceğine ilişkin bir kanaat oluşmuştu. Ancak ilerleyen yıllar içerisinde Beşşar, babasını bile aratmayacak zulüm içeren uygulamalara imza atmıştı. Olağanüstü hal uygulaması, İhvan mensuplarına ilişkin idamı öngören 49 sayılı Kanun başta olmak üzere baskı ve zulmü öngören birçok madde ve Baas Partisi dışında hiçbir partiye izin vermeme gibi, kısacası Esad ailesi öncülüğünde Baas diktatörlüğü kaldığı yerden itibaren devam etmekteydi.

Hâlbuki Beşşar Esad iktidara geldiğinde, istihbarat teşkilatlarının halk üzerindeki baskılarını tamamen sona erdirmekten, ifade özgürlüğünü tanımaktan ve çok partili parlamenter sisteme geçmekten söz etmişti. Baas Partisi'nin de diğer partilerle eşit şartlarda seçim rekabetine girmesi gerektiğini bile söylemişti. Ancak bu vaatlerinin hiçbirisini yerine getirmemişti. Tersine Baas diktatörlüğü, babasının dönemini aratmayacak tarzda devam etmekteydi. Rejimin "R"sini bile eleştirenler zindana atılıp işkenceden geçiriliyor, onların akıbetlerini araştıran akrabaları da içeri alınıp işkence tezgâhına yatırılıyordu. İşkence ve katliamdan kaçıp yabancı devletlere sığınan yüz binlerce Suriyelinin ve onların Suriye'deki akrabalarının umutları da boşa çıkmıştı.

Beşşar Esad, bırakın Suriye tarihini, insanlık tarihine bile kara bir leke olarak kazınan Hama Katliamı dolayısıyla acıları azaltıcı bir adım bile atmamıştır. Binlerce insanın katledildiği, binlercesinin kaybedildiği ve binlercesinin sürgüne gitmek zorunda bırakıldığı bu olay dolayısıyla bırakın özür dilemeyi, 1982'den beri Hama'da işlenen insanlık dışı vahşetin izlerinin silinmesine bile müsaade etmemiştir.

Beşşar, Tunus ve Mısır'da gerçekleşen halk ayaklanmalarının Suriye'yi etkileyebileceğini düşünmüyordu. Çünkü diyordu Beşşar Esad, "biz Amerikan-İsrail işbirlikçisi değiliz, halkımızın hassasiyetlerini paylaşıyoruz." Rejimin İsrail karşıtlığı ve Hamas'a/Hizbullah'a gösterdiği yakınlık Suriye halkını elbette memnun ediyordu, ama bu konudaki memnuniyet rejimin fenalıklarına duyulan tepkileri bastırmaya yetmemişti. Çünkü diğer ülkelerde meydana gelen ayaklanmalara inat Baas/Nusayri diktatörlüğünün ülkedeki zulmü hiç bir şey olmamış gibi devam etmekteydi. Uygulana gelen bu zulmün neticesinde ilk kıvılcım Dera şehrinde başladı. Aslında Dera'daki

olaylar, büyümeden, Dera halkına zulmedenlere cezaları verilerek engellenebilirdi. Ancak, Baas diktatörlüğünün basiretsiz davranışı ilk kıvılcımın diğer kentlere de yayılmasına neden olmuştur. Dera'daki olaylar, bir bayan doktorun, yine Dera'da yaşayan bir bayan arkadaşını telefonla arayarak Mübarek'in devrilmesiyle ilgili olarak "Darısı bizim başımıza" diye kutlaması üzerine iki bayanın da gözaltına alınmasıyla başlamıştır. Gözaltına alınan bayan doktorun saçları sıfıra verilmiş ve ayrıca işkenceden de geçirilmiştir. Olaylar, iki delikanlı gencin duvarlara "halk rejimi devirmek istiyor" yazısını yazmaları dolayısıyla onlar da gözaltına alınca akrabaları çocukların akıbetini sormak için Dera Siyasi Şube Müdürü Atıf Necib'e gitmesiyle daha da alevlenmiştir. Necib heyete, "Bugün çocuklarınızı aldık, bir daha sormaya gelerseniz karılarınızı alacağız" deyince, heyet, belki yardımcı olur düşüncesiyle Dera Valisi Faysal Kelsüm'e gitmişlerdir. Faysal Kelsüm, Hama katliamı sırasındaki üstün başarıları nedeniyle baba Hafız Esad tarafından "Baas'ın şerefi" tabancasıyla ödüllendirilmiş eli kanlı bir katildir. Faysal Kelsüm de Dera'nın önde gelenlerinden oluşan heyeti aşağılamış ve makamından kovmuştur. Hakarete uğrayan öfkeli halk valiyi Cuma namazının ardından darp etmesi üzerine valinin korumaları halkın üzerine gelişi güzel ateş açmalarıyla iki kişi olay yerinde, ağır yaralanan iki kişi de hastanede ölmüştür. Bununla da yetinilmemiş El-Ömer Camii'ne sığınan halka da saldırılmış ve tam anlamıyla bir katliam gerçekleştirilmiştir. Böylece olaylar çığırından çıkmış ve Suriye'nin dört bir yanına yayılmaya başlamıştır.

Suriye'de 15 Mart'tan beri devam eden olaylar, yüzlerce kişinin ölümüne, binlercesinin zindanlara atılmasına neden olmuştur. Günlerce kuşatma altında tutulan Dera kentinde, diğer kentlere de örneklik teşkil etmesi için insan avı başlatılmıştır. Halen Dera kentinde giriş ve çıkışlar yasaklandığından ne olup bittiği bilinmemektedir. Baas diktatörlüğü, bu olayların nedeni olarak emperyal ve Siyonist güçleri göstermektedir. Bu tür bir suçlama çok kolay bir suçlamadır. Oysa Suriye'de Baas Partisi'nin bir darbeyle iktidara geldiği 1963'den beri devam eden zulümler nedeniyle katledilen, zindanlarda işkenceden ve kötü uygulamalardan ölen, sürgün edilen ya da ülkeyi terk etmek zorunda bırakılan insanların suçluları da mı emperyal ve Siyonist güçlerdir? Hama'da katledilen 30 bini aşkın insanın, kaybedilen ve halen kendilerinden haber alınmayan bir o kadar insanın suçlusu da mı dış güçlerdir? Ülkede kurulan istihbarat teşkilatı Muhaberatın estirdiği terör nedeniyle insanlar yurt dışında bile Suriye ile ilgili bir şey sorulduğu zaman korkula-

rından sus işareti yapmalarının nedeni de mi bu dış güçlerdir? Elbette bu emperyal ve Siyonist güçlerin bu olup bitenlere hiç katkısı yok demek mümkün değildir. Ancak her olayın suçlusu olarak bu güçleri göstermek de doğru değildir.

Diğer gerici, diktatörlükle idare edilen Arap ülkelerinde olduğu gibi, Suriye için de artık deniz bitmiştir. Şu ana kadar on yıllardır baskıyla, zulümle ve terörle devam ettirdikleri kandan beslenen rejimlerinin sonu gelmiştir. Gönül ister ki, bu halk ayaklanmalarında da, yeni yönetimlerin oluşmasında da halkın iradesi egemen olsun. Ancak, emperyal ve Siyonist işgalci güçler, buna ne kadar fırsat verirler, bunu elbette zaman gösterecektir. Ancak bu güçlerin boş durmayacaklarını ve bu ülkeleri kendi menfaatleri doğrultusunda yeniden dizayn etmek için bütün imkanlarını seferber edeceklerdir. Bu işgalci ve terörist devletlerin halklara karşı diktatörlükle idare edilen yönetimlerin yanında olmalarını anlamak hiç de zor değildir. Çünkü bu devletler için ilke, insani değer ve uluslar arası kuralların hiçbir önemi yoktur. Ancak, ya Bahreyn'de, Umman'da, Yemen'de halkın direnişini destekleyen, ama Suriye'de ise azınlık Nusayri yönetimini destekleyen İran'a ne demeli? Gerçi İran, aynı tavrı 1982'de Hama katliamını gerçekleştiren Hafız Esad yönetiminden yana koyarak da göstermişti. Oysa Müslümanlar nerede zulüm varsa, zulmedenlerin kimliklerine bakmaksızın karşı çıkmaları inançları gereği değil midir? Yani Bahreyn'de zulme uğrayan halkı desteklemek de, Suriye'de zulmeden, binlerce, on binlerce insanı katleden Baas diktatörlüğüne karşı mücadele eden halkı desteklemek de inancımız gereği değil midir? Peki, öyleyse İran, neden Baas diktatörlüğünü desteklemeye devam etmektedir? Bunu anlamak gerçekten zordur!

NOT: "İnna Lillâhi ve innâ İleyhi Raciûn"

İslam dünyası mü'min, muvahhid, muttaki ve yiğit bir evladını kaybetmiştir. Milyar dolarlık servetini terk edip, İslam için cihada koşan ve ömrü mücadeleye ve mücadeleye geçiren Usame bin Laden emperyal kâfirler ve yerli işbirlikçilerince şehid edilmiştir. Allah (cc) şehadetini kabul etsin, İnşallah! İslam ümmetinin başı sağ olsun!

Ayrıca, Hakkâri Yüksekova'da gözü dönmüş ırkçı faşist, CIA ve MOSSAD destekli PKK'lılar tarafından Mustazaf-Der'e yapılan saldırıyı şiddetle kınıyor, bu olayda şehid edilen Mustazaf-Der Yüksekova Şubesi Başkan Yardımcısı Ubeydullah Durna kardeşimize Allah'tan rahmet diliyor, ailesine ve Mustazaf-Der mensuplarına da başsağlığı diliyorum.

Egemenlik ve Kur'ân'da Egemenlik

M. Beşir ERYARSOY

Doğru ve anlaşılır dil kullanmanın gereği

Günlük hayatımızda kullandığımız, bir şekilde kulağımıza çalınan ya da gözümüze değen çeşitli sözcükler, kavramlar ve terimler vardır. Bunları kulanır geçeriz ya da gereği gibi düşünmez, muhtevalarında taşıdıkları anlamlar üzerinde durmayız. Halbuki bunların –en azından- bir kısmı, belli bir takım inançların, ideolojilerin, anlayış ve yaklaşım tarzlarının, davranış ve ahlâk değerlerinin, eşya ve kâinat ile ilgili ilişkiler hususunda benimsenen değer ve ölçülerin şu ya da bu şekilde ifadesidirler.

Dünya görüşü, ahlâk, ulus, ümmet, din, devlet, anayasa, laiklik, iyi, kötü, sivil toplum, demokrasi, teokrasi, şûrâ, halife, gericilik, ilerici-lik, çağdaşlık, çağdışılık, gelenek, görenek, örf, siyaset, cunta, radikalizm, materyalizm, idealizm, siyasal İslam, Türk İslamı, medeniyet... gibi kavram ve terimler, ilk anda ve birçırpıda sayılabilecekler arasındadır. Bunlara belki yüz-lercesini daha eklemek mümkündür.

Müslümanın da bu ve benzeri kavram ve terimler karşısındaki durumu, başka inanç ve değerlere bağlı kimselerin bu ve benzerlerine karşı takınması gereken tutumlardan farklı değildir.

Müslüman bir kimse de önüne gelen kavramı ya da terimi, ait olduğu kültür ve ideoloji bağlamından soyutlayarak istediği gibi içini doldurup –karşısındakinin ondan ne anladığına ya da ne kast ettiğine bakmaksızın- kullanmak lüksüne sahip değildir. Hatta belli bir düşünce düzeyinde konuları ele alan hiçbir kimse, böyle bir lükse sahip değildir.

Bunun için izlenmesi gereken doğru yöntem gayet kolaydır, oldukça basittir. Kavramı ya da terimi kullanan kimse/ler, bu kavram ve terim kendilerine ait ise, onun neyi içerdiğini karşılındakine açıkça anlatmalıdır. Başkalarının ise, onların bununla neyi anlatmak istediklerini açık seçik bir şekilde kavramalıdır. Taraflar arasında terim ya da kavram lafız itibarıyla ortak kullanılıyor ve bununla birlikte yüklenen anlam farklı ise, her tarafın bundan ne anladığını ortaya koymas ve tarafların birbirlerini buna göre anlaması gerekir.

Böylelikle sağırılar diyalogunun sakıncaları ortadan kaldırılmış olur ve taraflar birbirlerini anlayabilecekleri, ortak ve ayrı yönleri sınırlarla belirlenmiş bir dil ile birbirlerini anlayabilirler. Birbirlerini anlayabilmeleri halinde farklı anlamları kavga sebebi değil, uygar bir düzlemde yerine göre tartışma, yerine göre Kur'ânî ifadesi ile "*sizin dininiz sizin, benim dinim benim*" diyerek ayrı yollar izlenmesini olgunlukla karşılama ortamı ortaya çıkar.

Kavram ve terimlerin, kullanan tarafların maksadına uygun bir şekilde ortaya konulup anlaşılmasının zorunluluğu, aynı zamanda kişinin kendisini doğru anlayıp ifade etmesi açısından da önemlidir. Böylelikle kişi kendisini ödünç kavramlar kullanmak gibi kaygan bir zemine girmekten koruyabilecek ve kendisini yanlış kavramlarla, yerinde kullanılmayan terimlerle bozbulanık ifade etmeyecektir. Aksine sınırları belli kavram ve terimlerle kendisini anlatarak meramını tam ve yanlışsız olarak ifade edebilecektir. Bunun sonucunda, yine Kur'ânî ifade ile "*hayat bulan apaçık bir delile bağlı olarak hayat*

bulacak. Helâk olan da apaçık bir delile bağlı olarak helâk olacaktır.” (el-Enfâl, 8/42)

Diğer açıdan, Müslüman kimsenin davetini karşısındakilere çok açık ve anlaşılır, hiçbir kapalılığa ve karışıklığa meydan vermeden sunması gerekmektedir. Ancak bu yolla eksiksiz, mükemmel ve bütün insanlığın dünya ve âhiret saadetlerinin biricik teminatı olan İslâmî hayatı kabul etmeyip red etmeleri halinde, *“günahkârların izledikleri (ve helâke götüren) yolları apaçık bir şekilde ortaya çıkmış olur.”* (el-En’âm, 6/55)

O halde, duyduğumuz, kullandığımız kavram ve terimlerin eğer İslâmî bir karşılığı varsa, kendi açımızdan konuyu sağlıklı bir şekilde anlayıp yorumlayabilmek için, bu anlamı irdeleyip ortaya çıkarmak, bizim için zorunlu bir yükümlülüktür. Ve bu, hem muhataplarımızı doğru anlamak, hem kendimizi onlara doğru ifade etmek açısından yerine getirilmesi zorunlu olan bir yükümlülüktür.

Günümüz şartları açısından çokça kullanılan kavramlar arasında birinci sırayı *“egemenlik”* ya da *“hâkimiyet”* kavramı işgal ediyor olmalıdır. Güzel hizmetlere imza atmış değerli *“İLK ADIM”* dergisinin bu konuya bir dosya ayırma gereğini duymuş olması da buradan ileri gelmektedir.

“Egemenlik” anlayışının doğuşu

“Egemenlik” teorisi esas itibarıyla Fransa’da ortaya çıkmıştır. Ortaçağların sonlarına doğru kralların otoritelerini savunmak ve onların otoritelerini kendileriyle çatışma halindeki diğerlerinden ayırmak amacıyla ortaya atılmıştır. Söz konusu bu otoriteler içeride feodal beyleri, dışarıda ise imparatorun ve papanın otoritesi idi.¹

O çağlara kadar Avrupa düşüncesi, Hristiyanî bir düşünce olarak ifade ediliyor idi. Bununla birlikte günümüz batı düşüncesi için de bir hazırlık zemini ifade eden bu düşünce, antik Yunan felsefesi yanında çeşitli etkenler altında değişik kültürlerden bir iktidar anlayışını miras almıştı. Bu anlayış ikicil (düalist) bir iktidar anlayışı idi. Yani iktidarı dünyevî ve ruhanî olmak üzere ikiye ayrılmış kabul ediyordu. Bu anlayış, gerektiğinde İncil’de yer alan çeşitli sözlerin buna uygun olarak yorumlanmasıyla sonuçlanmıştı.²

1 Dr. Salâh es-Sâvî, *Nazariyyetu’s-Siyâde...*, Riyad, Mekke 1412, s. 9; ayrıca bk. *Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedi*, İstanbul t.,y., VII, 3541-3542

2 *Matta*, 22/21 de. “Sezar’a ait olan şeyleri Sezar’a, tanrıya ait olan şeyleri tanrıya ödeyin” denilmektedir. Luka 22/38 deki ifadeler de Tanrı’nın hristiyanlığın savunulması için biri dünyevî öbürü uhrevî iki kılıç verdiği şeklinde anlaşılmıştır. Bk. Hulusi Yazıcıoğlu, *Bir Din Politikası Olarak Laiklik*, İstanbul 1993, s. 84

"İki kılıç" nazariyesi dinî ve dünyevî otoritenin alanlarını sınırlandırmakla birlikte, her birinin alanını diğerinden kesin çizgilerle ayrılacak şekilde tesbit etmeye yeterli görülmemiştir. Diğer taraftan her bir alanın temsilcileri, her zaman için diğerinin aleyhine genişlemenin yollarını hep aramış, bu alanda eline geçirdiği fırsatları diğerinin aleyhine kullanmaya kalkışmıştır.³

Ortaçağda dini-Hiristiyanî dayanakları bu olan otorite ayrılığı/kargaşası zaman zaman çeşitli ihtilaf ve çatışmalara zemin hazırlamıştır.⁴ Bunun için papalar bu nazariyeyi hasımlarına karşı kullanmış, buna karşılık egemenlik alanlarını genişletmeyi isteyen bir takım krallar da aynı silahı kullanarak papalara karşı çıkmış ve kilisenin yani ruhanî otoritenin kendilerine yani dünyevî otoriteye boyun eğmesini sağlamak için mücadele vermişlerdir.⁵

Belli bir süre sonra kralların temsil ettiği siyasi iktidar, halk karşısında haklarını güçlendirmek ve insanlar üzerindeki yetkilerini yasallaştırmak için egemenlik düşüncesine dayanmaya başlamışlardır. Uzun süren bu mücadelenin sonucunda bütün yetkileri elinde toplayabilen ve tek bir devlet ortaya çıkarmak için Fransa'nın bütün kesimlerini birleştirebilen kral iktidarı, zaferi kazandı.⁶

Fransız hukukçular da bu teoriyi kilise yasalarının oluşturduğu dar alandan çıkarmış ve bir taraftan kralın egemenliğini savunmak, diğer taraftan papaların ve kilise din adamlarının çalışmalarını boşa çıkarmak amacıyla anayasal anlamıyla "egemenlik teorisi"ni şekillendirmeye çalıştılar.⁷ Kral da hukukçular eliyle şekillendirilen egemenlik düşüncesini mücadelelerinin dayanağı yapmış, böylelikle egemenlik, siyasal bir araç olmaktan çıkıp hukuksal bir dayanak haline getirilmiş oldu. Tarihsel şartların bir sonucu olarak kral, kendisini Allah'tan aldığını ileri sürdüğü bir egemenliğin sahibi yapabilmıştır.⁸

J. J. Rousseau'nun *Toplum Sözleşmesi* adlı eserinde dile getirdiği düşünceler ile ve çağdaşı olan, olmayan çeşitli düşünürler kralda odaklaşan egemenlik düşüncesinin, aslında bütün insanların, devletin alanı içerisinde yaşayan bütün

fertlerin eşit ortak haklarının bir toplamı olduğunu savundu. Önceleri cumhuriyetin, sonraları da demokrasinin egemenlik ile ilgili siyasal anlayışının ya da iktidarın kaynağının kullanılması ile ilgili hukuki anlayışın şekillenmesi, esas olarak bu evrime, ya da krala ait olduğu kabul edilen egemenlik hakkındaki bu kırılmaya kadar uzanır.

Egemenlik ile ilgili bu gelişmeler önceleri "milletin egemenliği" anlayışını ortaya çıkardı. Bu anlayışın da zamanla yerini "halkın egemenliği" kavramına bırakması gerektiği savunuldu.⁹

Egemenliğin Tanımı

Batıda "egemenlik" anlayışının gelişme ve tekâmül süreci ne olursa olsun, önceleri yalnızca bir siyasal otorite alanı çerçevesinde meydana gelen tartışma ve çatışmalardan galip ya da mağlup tarafın kim olduğunu göz önünde bulundurmadan rahatlıkla şunu söyleyebiliriz:

"Egemenlik" anlayışı yalnızca siyasal iktidarın belirlenmesi ve buna bağlı olarak, itaat edilmesi gereken yasaları koyma hak ve yetkisi sınırları içerisinde kalmamış, açık ya da üstü kapalı bir şekilde, her türlü düşünce, değer ve yaklaşımı şekillendirmiştir.

Örneğin, halkı siyasal iktidarın kaynağı kabul eden demokrasinin egemen olduğu bir toplumda toplumsal değerleri, ahlâkı, ikili ilişkileri şekillendiren anlayış da toplum bazında Durheim'in ifadesi ile "toplumsal akıl"dır, bireysel anlayışın söz konusu olduğu alanlarda liberal yaklaşımdır. Başkalarına zarar vermediği sürece istediğini yapabilmesidir.¹⁰

Bunu egemenlik ile ilgili bütün yaklaşım ve yorumlar hakkında söyleyebiliriz, daha doğrusu egemenliğin kaynağı kabul edilen otoritelerin

9 Bk. en-Nebhân, *age.*, s. 8-9; *Büyük Larousse* (V II, 3542)'de: "1789 devrimcileri bu 'halk egemenliği' kuramının yerine 'ulusal egemenlik'kuramını geçirdiler" denilmektedir. Türkiye'deki Anayasa çalışmalarında "egemenlik" kavramı süreci ille ilgili olarak özet bilgi için *Büyük Larousse*, aynı yere bakılabilir.

10 Burada "başkalarına zarar"ın mahiyetini "zarar gördüğü kabul edilen kimseyi" vb. noktaları da belirleyen, -sanılının ve ileri sürülenin aksine- her zaman kişi olamamaktadır. Bunlar, kişinin de nerede başlayıp nerede bittiğini bilemediği, ne olduğu ne olmadığı belli olmayan "laik, demokratik, kişisel hak ve özgürlükler..." tarafından belirlenir. Mesela, bir kızımız örtünmemenin, hatta açılıp saçılmasının anayasal, demokratik...hakkı olduğunu söyleyebilir. Bir erkek yada bayan namaz kılmamanın, içki içmenin, yolda, otobüste durakta öpüşmenin vs. de böylece bir hakkı olduğunu söyleyebilir. Ama ben ya da siz, bu gibi eylemlerden rahatsız olduğumuzu, bundan dolayı manen rencide olduğumuzu, inancımızla çelişen bir vakıa gördüğümüz için vicdanen azap çektiğimizi, dolayısıyla bizlere saygının gereği olarak bunların alenen yapılmaması gerektiğini söyleyemeyiz. Bunu söylemenize imkan tanıyan en ufak bir hakkınız ve teminatınız yoktur.

3 Bk. Es-Sâvî, *age.*, s.9-10.

4 Bk. Yazıcıoğlu, *age.*, s. 81, 84, 91, 103

5 es-Sâvî, *age.*, s.10

6 Dr. Faruk en-Nebhân, *İslâm Anayasa ve İdare Hukukunun Genel Esasları*, (Çeviren: Prof. Dr. Servet Armağan), İstanbul 1980, s.7

7 es-Sâvî, *age.*, s. 10

8 en-Nebhân, aynı yer

genel olarak belirleyiciliğini gözönünde bulundarak genelleştirebiliriz. Yani egemenlik tanımı yapılırken, egemenliğin kaynağı kabul edilen cihet ya da otorite, aynı zamanda hayatın tümüne –fıkrî, ahlâkî, sanatsal, bireysel, toplumsal ilişkilerin tabiatı, ilke ve değer yargılarının belirleyicisi olarak- damgasını vurur. Yani siyasal egemenlik anlayış, yaklaşım ve inancını, değinilen bu alanlardan ayrı, bağımsız ve paralel olmayan bir şekillenme ve yapılanma içinde düşünemeyiz. Egemenlik anlayışı açısından zorunlu bir sebep-sonuç ilişkisi olarak karşımızda duran bu gerçeği göz önünde bulundurarak, egemenliğin tanımına geçebiliriz:

İslâm'a göre egemenlik, dar ya da geniş, sınırlı ya da sınırsız, iç yahut dış anlamıyla yalnızca Allah'ındır. Bu konuda bütün Müslümanlar arasında fikir birliği (icmâ') vardır. Allah ve Rasulü herhangi bir konuda hüküm vermiş ise, erkek olsun kadın olsun her hangi bir mü'minin o konuda istediğini tercih etme yetkisi yoktur.

Yapılmış olan bir çok tanımı sıralamak ve bundan sonra etraflı bir tanım denemesine girişmek yerine tartışılabilir tarafları nisbeten daha az bir tanımdan hareket ederek açıklamalarımızı sürdürmek amacındayız.

"Egemenlik" kavramını karşılamak üzere halen dilimizde kullanılmakta olan "hakimiyet" kelimesinin türediği kök olan "el-hukm" kelimesi sözlükte, yargı ve yargıda bulunmak anlamındadır. Kelime bütün kökleriyle, taraflar arasında ister anlaşmazlık bulunsun ister bulunmasın belirli bir konunun gerçek değerinin anlaşılması için, o konuda yetkili kabul edilen bir makama başvurma anlamını ihtiva etmektedir. Kur'ân-ı Kerim'in, bu anlamı gözönünde bulundurarak bu kelimeyi çeşitli şekillerde yakın ve akraba anlamlar hakkında kullandığı görülmektedir.¹¹

Türkçe'deki "egemenlik" anlamıyla "hakimiyet" in, hüküm koyma, hüküm verme yetkisi, yüksek egemenlik anlamında kullanılması Arapça'da da yenidir.

11 Kur'ân'da bu kökten gelen lafızların kullanıldığı bazı anlamlara örnekler: *İbadet ve din konularında helal ve haram hükümler koymak* (Yusuf, 12/40); *Kaza ve kader anlamında* (Yusuf, 12/67); *Peygamberlik ve peygamberlerin izlediği yol anlamında* (el-Enbiyâ, 21/74); *Kur'ân ve tefsiri anlamında* (el-Bakara, 2/269); *siyaset ve idare anlamında* (el-Câsiye, 45/16); *insanlararası anlaşmazlıklarda mahkeme hükmü vermek anlamında* (ez-Zümer, 39/3; el-Bakara, 2/113); *sağlamlaştırma ve fesaddan alıkoymak anlamında* (el-Hacc, 22/52); *açık seçik ortaya koymak ve açık seçik olmak anlamında* (Âli İmran, 3/7) gibi.

Çağdaş hukukçular –ufak tefek farklılıklar bir yana bırakılacak olursa- egemenliği şöyle tanımlarlar: "Belli bir ülke ve o ülkede oturan gerçek ve tüzel kişiler üzerinde kullanılan ve devlet kişiliğine bağlı olan, ondan ayrılmayan aslı en yüksek hukuki iktidar ya da kudrettir."¹²

Mevdudi'ye göre; siyasal olarak bu terim –kısaca- "en yüksek iktidar ve mutlak iktidar anlamında kullanılır."¹³ Egemenliğin tercih edilen bir diğer tanımı da şudur: "Eşya ve olaylar ile ilgili bağlayıcı yargı koyma yetkisini tek başına elinde bulunduran en yüksek otoritedir."¹⁴

Bunu İslâmî kavramlarla ifade etmek istersek, şariat koyma hakkını elinde bulundurduğu kabul edilen otoritenin bu yetkisini uygun gördüğü ve dilediği şekilde kullanmasıdır.

Kur'ân'a Göre Egemenlik Türleri:

Kur'ân, İslâmî olan ile olmayan ayrımını her konuda gözettiği gibi bu alanda da gözetmektedir:

"Onlar hâlâ câhiliyyenin hükmünü mü arıyorlar? Şüphesiz bir kanaate sahip olacak bir topluluk için hükmü Allah'tan daha güzel olacak kimdir?" (el-Mâide, 5/50)

Âyette geçen "hüküm" kelimesi yalnızca siyasal anlam taşımakla kalmamakta, her türlü "yargı"yı da kapsamaktadır. Buna göre, İslâm'a göre yapılanmış ve her türlü değer yargısı İslâm'a göre şekillenmiş olan toplumun hükmü İslâmî, böyle olmayan toplumun hükmü ise cahilî hükümdür.¹⁵

12 Larousse, VII, 3541'de: "Hiçbir denetim ve sınır kabul etmeyen, sınırsız yetke" diye sözlük tanımı verilen bu kavram, siyasal bir terim olarak "Devlete tanınan en üstün iktidar. Ulusal sınırlar içinde yalnız devletin yetki ve güç sahibi olmasını (iç egemenlik), uluslararası düzeyde devletin yalnızca kendi taahhütleri çerçevesinde sınırlanabilen mutlak bağımsızlığını (dış egemenlik) içerir." diye tanımlanmaktadır.

13 Mevdudi, *İslâm'da Hükümet*, (Çeviren: Ali Genceli), Ankara t.y., s. 421)

14 Dr. es-Sâvî, age., s. 14

15 İbn Kesir bu âyeti açıklarken çağından bir örnek olmak üzere Cengiz Han Yasaları'nı göstermekte, bu yasaların çeşitli dinlerden derlenmekle birlikte Cengiz Han'ın kişi olarak ortaya koyduğu hükümleri de ihtiva ettiğini belirterek (İbn Kesir, Tefsir, Beyrut 1388/1969, II, 67) cahilî hüküm koymaya, yani cahilî egemenliği kullanma şekline bir örnek vermektedir.

İslâm'ın Egemenlik Yorumu

İslâm'a göre egemenlik, dar ya da geniş, sınırlı ya da sınırsız, iç yahut dış anlamıyla yalnızca Allah'ındır. Bu konuda bütün Müslümanlar arasında fikir birliği (icmâ') vardır.¹⁶ Allah ve Rasulü herhangi bir konuda hüküm vermiş ise, erkek olsun kadın olsun her hangi bir mü'minin o konuda istediğini tercih etme yetkisi yoktur. (el-Ahzâb, 33/36)

el-Maide, 5/49. âyeti insanlar arasında Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyi emretmektedir. Bunun ifade ettiği anlamlar arasında insanların, fert ya da toplum olarak, kendi adlarına ya da temsilcileri aracılığıyla Allah'ın hükmünün bulunduğu hallerde, hüküm koyamayacakları, diğer bir ifade ile bu alanlarda egemenlik yetkilerinin söz konusu olamayacağı da vardır. Esasen bu gerçeği ortaya koyan bir çok âyet-i kerime zaten vardır. Söyleyeceklerimizi çok kısa ifadelerle dile getirmek zorunluluğumuz dolayısıyla ayrıca bunlara burada değinmiyoruz.

Yüce Rabbimizin mutlak egemen olmasının İslâm'ın tartışılmaz gerçeklerinin en başında yer alan apaçık hükümlerden biri olması bakımından, boyutlarının daha iyi anlaşılabilmesi için, kısaca şu noktalara değinmemiz yerinde olacaktır:

a- Allah tüm kâinatın biricik ve mutlak egemenidir: Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. (el-Fâtiha, 1/); Gökte ve yerde O'ndan başka rızıklandırıcı yoktur (Fâtır, 35/3); Gökleri ve yeri yaratan gücü herşeye yeten (Aziz) Allah'tır. (ez-Zuhruf, 43/9) Allah dilerse geceyi ve gündüzü ebedi kılabilir ve hiç kimse bunu değiştiremez. (el-Kasas, 8/71-72)

b- Allah, âhiretin biricik ve mutlak egemenidir: Allah âhirette insanlar arasında aralarındaki her türlü anlaşmazlık konularında hüküm verecektir. "Bugün mülk kimindir" diye soracak, bir ve Kahhâr olan Allah'ındır, diye cevap verilecektir. O günde en ufak bir zulüm olmayacaktır. (el-Mu'min, 40/16-17)

c- Değer yargıları koymak hakkına sahip yalnızca Allah'tır: Meselâ, Allah'ın kulları için yaratmış olduğu süsü ve güzel rızık kimse haram kılamaz. (el-A'raf, 7/32); insanlara da kendilerine helal kılınmış şeyleri haram kılmaya kalkışmamaları emr edildiği (el-Maide, 5/87) gibi; cahiliyye döneminde ortaya konulmuş bir takım

değer yargılarının Allah'tan gelmiş bir delile dayanmadan konulmuş olmaları sebebiyle, küfür olup Allah'a iftira olarak değerlendirildiklerini (el-Maide, 5/103. Ayrıca bk. El-En'âm, 6/136-150) görüyoruz.

d- Allah biricik ve mutlak yasal (hukuki) egemendir: Hüküm koymak hak ve yetkisi yalnız Allah'ındır. Yalnızca Allah'a ibadet etmek bunu gerektirdiği gibi, dosdoğru dinin ayrılmaz özelliği de budur. (Yusuf, 12/40) Allah'ın izin vermediği yasamalarda bulunmak, Allah'a ortak koşmakla eş bir tutum olarak değerlendirilmiştir. (eş-Şûrâ, 42/21). Kur'ân, Peygambere anlaşmazlık konularında insanlar arasında hüküm vermek üzere indirilmiş (en-Nisa, 4/105), mü'minler de aralarındaki anlaşmazlık konularındaki hükmün ne olduğunu öğrenmek ve uygulamak üzere de Allah'a ve Rasulü'ne başvurmak zorundadırlar. (en-Nisa, 4/65)

Yüce Rabbimizin egemenliğinin boyutları ile ilgili yaptığımız bu kısa tanımlama ve çizdiğimiz çerçevenin ilk iki şıkkı hakkında -bütün insanların demesek bile- herhangi bir şekilde bir yaratıcıya ve âhirete iman edenlerin tartışmaya girişmeyecekleri açıktır.

Müslüman insan sıradan bir surette bir yaratıcıya iman edenlerden ve laik egemenlik anlayışlarından herhangi birisini kabul edenlerden¹⁷ farklı olarak, sözünü ettiğimiz diğer alanlarda da yüce Rabbimizin egemenliğini tartışmaz. Onun inandığı hükümler bunu gerektirmektedir.

Buna bağlı olarak, Kur'ânî anlayışa göre bütün beşeri egemenlik şekil ve tarzları, Allah'ın egemenliğini red etmiş olduklarından meşruiyet vasfına sahip değildirler. "İslâm için çalışanların, bütün ümmetin kabul ettiği bu ortak noktadan hareket etmeleri ve bunun dışına çıkarak kendi aralarında ihtilafı konuları gündemlerinden uzak tutmaları, onlar için en uygun olan yol"¹⁸ olarak görülmektedir.

17 Teokratik egemenlik anlayışı da egemenlik hak ve yetkisini beşerde görmesi itibarıyla aslında laik bir egemenlik anlayışıdır. Çünkü bilindiği gibi teokrasi, belli bir sınıfın ya da şahısların tanrı adına hüküm edip yönettikleri ve iktidarı kullandıkları idare tarzıdır. Bunun Allah tarafından indirilmiş olduğunda şüphe bulunmayan hükümlerin uygulanması demek olan İslâmî anlamıyla egemenlik anlayışıyla en ufak bir ilgisi yoktur.

Buradan hareketle belitelim ki, "Osmanlı düzeninde teokratik-monarşik egemenlik geçerliydi. Tanrıya ait olan egemenlik hakkının yeryüzündeki temsilcisi halife-sultandı" (Larousse, VII, 3542) ifadeleri -İslam noktai nazarından Osmanlı uygulamalarına dair yapılabilecek eleştirileri mahfuz tutmakla birlikte- ilmi bir ciddiyetten oldukça uzaktır.

18 Dr. es-Sâvî, age., s. 151

16 Örnek olmak üzere bk. Şah Veliyullah, *Huccetu'llahi'l-Bâliğa*, Beyrut t. y., I, 62, İbn Kayyim, *Zâdu'l-Me'âd*, Beyrut 1405/1985, I, 38, İbn Hazm, *el-Muhallâ*, Kahire, t.y., IX, 362; Ömer Nasuhi Bilme, *Hukuki İslamiyye ve Istılahatı Fikhiyye Kamusu*, İstanbul 1967, I, 215

Ortadoğu'ya Bakış

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Ortadoğu'nun tarihi Osmanlı sonrası istikrarsızlık tarihidir. Osmanlı'nın Yavuz Sultan Selim'le girdiği Ortadoğu, tamı tamına 400 yıl sükûnun ve istikrarın merkezi olmuştur. (1517-1917) Ne zaman ki 20. yüzyılın önde gelen emperyal gücü İngiltere ve onun Dışişleri Bakanı Balfour, Filistin topraklarında Yahudi Devleti'nin kurulması konusunda dünya Siyonistlerine güvence verdi, işte o günden itibaren Ortadoğu'da çok ciddi çatışmalar, anlaşmazlıklar, parçalanmışlıklar birbirini izledi. Tabi ki 15 Mayıs 1948'de İsrail Devleti'nin kurulması ile de Ortadoğu'da kriz, kavga, savaş kronikleşti ve kurumsallaştı!

Ortadoğu'nun son yüzyılına damgasını vuran sadece İsrail ya da Siyonist devlet değildir. Ortadoğu'da bir de petrol diye bir sorun var. Petrol konusunda kimileri yokluğundan yakınır, kimileri de varlığında yok olur. İşte Ortadoğu halkları için petrolün varlığı onların felaketini de beraberinde getirmiştir. Amerika ve İngiltere'nin petrolün önemini idrak etmeleri 19. yüzyılın ilk yarısıdır. Daha 1870'lerde petrol devleri Rockefeller ve Rodhschild'in ve kısa bir süre sonra da Hollanda Yahudi'si İngiliz elemanı Deterding'in petrol savaşını başlattıklarını ve bu savaşın merkez üssünün de Ortadoğu olduğu bilinmektedir. İkinci Abdülhamid Han'ın 33 yıllık saltanatının önemli bir kısmını dış güçlerin Osmanlı topraklarında verdikleri ve vermek istedikleri petrol merkezli ekonomik savaşları önlemek, İslam coğrafyasını salimen yönetmek gayretiyle geçmiştir. Siyonist lider Theodor Herzl'in Abdülhamit Han'dan Filistin topraklarından Yahudi yerleşimciler için toprak istediğinde

Abdülhamid Han'ın verdiği cevap düşmanlarında bile hayranlık uyandırmıştır. "Benim Suriye ve Filistin'den gelen iki alayım Plevne'de son nefere kadar şehid oldular. İmparatorluk toprakları bana değil, milletime aittir. Bu imparatorluğun hiçbir parçasını hiçbir kimseye veremem. Yahudiler şimdilik milyarlarını biriktirsinler. Kim bilir bir gün bu imparatorluk paylaşılırsa, onlar da istediklerini belki de bir şey ödemededen elde edebilirler. Fakat ancak kadavramız paylaşılır, canlı vücuttan parça koparılmasına müsaade edemem."

Herzl diyor ki: "Sultan Abdülhamid'in gerçek bir devlet adamı büyüklüğünü yansıtan bu sözleri her ne kadar o an için bütün ümitlerimi söndürse de bana çok tesir etti ve heyecanlandırdı. Ölümü ve paylaşmayı kabul eden bu kadercilikte trajik bir güzellik vardı ve madalyonun öteki yüzünde ise son nefese kadar mücadele iradesini gösteriyordu." (Hatıralar, Theodor Herzl)

Osmanlı'nın yıkılmasından birkaç yıl önce (9 Mayıs 1916) İngiltere ve Fransa arasında yapılan ve Osmanlı topraklarının cetvelle çizilerek paylaşımını içeren "Sykes-Picot" antlaşması olarak tarihe geçen ve yine 1920'de Sanremo'da son şeklini alan haritada da görüleceği gibi paylaşımın ve savaşların ana nedenlerinin başında petrol ve petrol bölgeleri gelmektedir. Hatta İngilizlerin 1917'de Filistin topraklarında Siyonist Yahudi Devleti'nin kurulması kararları ve mücadelelerinin de arka planında Yahudilere kutsal topraklarda yurt edinmelerini teminden çok, petrol bölgelerindeki çıkarlarının korunmasında mutasavver Siyonist devletin tetikçilik yapması öne çıkmaktadır. Keza Osmanlı'ya karşı Arabistan toprakla-

rında Şerif Hüseyin ve benzerlerinin isyanının teşvik ve devam ettirmeleri de dünyanın neredeyse petrol rezervinin yüzde 66'sının bulunduğu bu topraklara hâkim olmak içindi. 624 yıllık Osmanlı, İslamcılığından değil petrol bölgelerinin üzerinde oturduğu için yıkıldı-yıkıldılar... Düşünabiliyor musunuz 624 yıllık bir hanedanın üyeleri 24 saat içerisinde vatandaşlıktan çıkartılıyor ve en kısa zamanda da ülkeyi terk etmeleri temin ediliyor. Daha acısı da bu büyük hanedanlık üyeleri "vatansız" kalıyor. Çünkü onların ve bilhassa Abdülhamid Han'ın Bağdat ve Medine Demiryolları hatlarını inşasının ardında Mısır ve Kerkük gibi önemli petrol rezervlerinin bulunduğu yerleri "memalik-i şahane" ilan etmesi, bilahare Osmanlı'nın vatandaşlıktan çıkartılmasında en önemli etkidir. Belki de Osmanlı Hanedanı vatandaşlıktan çıkartılmamış olsaydı petrol bölgeleri genç Türkiye Cumhuriyeti'nin olurdu. Buna da izin vermediler.

Petrol ve Siyonist Devlet, bunlar Ortadoğu Coğrafyasının iki önemli istikrarsızlık nedenidir. Batı'nın ve bilhassa Yalta sonrası Amerika'nın hassasiyetle üzerinde durduğu iki önemli neden. Ama tüm bunların dışında bir de İslam faktörü ve Müslüman realitesi var Ortadoğu'da. Müslümanlar İslam'ın öngördüğü koşullarda Hz. Ömer'in 638'de Filistin, Şam ve diğer Ortadoğu bölgelerini fethetmesinden 1917 yılına kadar bölgede Yahudiler, Hristiyanlar başta olmak üzere her dinden, inançtan, mezhepten, meşrepten, ırktan insanlarla bir arada yaşamışlardır. Çünkü Kur'an insanı merkeze alan bir kitap ve her grubun içerisinde insaf sahibi akliselim insanların da olabileceğini vurgulayan bir kitaptır: "Ey Peygamber! O kâfirler- Sen Allah tarafından gönderilmiş bir Peygamber değilsin- diyorlar. De ki onlara: -Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah yeter. Bir de (insaf sahibi) Yahudi ve Hristiyan âlimler yeter!" (Rad: 43)

Ne zaman ki emperyal güçler Yahudilerin Siyonist kimliklilerini bölgeye yerleştirmeye başladılar, işte ondan sonra Müslümanlar da tepkilerini ortaya koymakta gecikmediler. Kudüs Müftüsü Hacı Emin el-Hüseyini ve İzzeddin El-

İslam, belki de siyasal boyutu olmaksızın ve yalnızca ibadi (fıkhi anlamda) boyutu itibariyle Batı tarafından kabul edilebilir, müsamaha edilebilir bir din olabilirdi. Ancak İslam'ın siyasal boyutu ya da bütüncül İslam, gerek bölgesel faaliyetleri olan emperyal güçler için ve gerekse onların vekilharcı olan despot yerel yöneticiler için kabul edilemez bir olgudur.

Kassam'ın daha 1920'lerin başlarında başlattıkları mücadele o günden günümüze Ortadoğu genelinde, Filistin özelinde mücadeleye İslami bir kimlik kazandırmıştır. 1928'e gelindiğinde Osmanlı sonrası ilk ve ciddi bir İslami yapı olan "İhvan-ı Müslimin" teşkilatı kurulmuş ve o günden günümüze bu teşkilat ve yetiştirdiği insanlar iki önemli şeyin mücadelesini vere geldiler. Birincisi, İslami kimlik ve aidiyet, ikincisi de Siyonist yapılanma ve İsrail Devletine karşı tavır sahibi olunması. Bilhassa 15 Mayıs 1948'de kurulan İsrail Devletine karşı hemen hemen tüm savaşlarda İhvan yer aldı. Bir taraftan İsrail'e karşı verilen mücadelelerde ciddi şehidler verdi, diğer yandan içerisinde yaşadıkları

ülkelerdeki cahili, despot, zulüm düzenlerine ve onların liderlerine karşı mücadele verdiler. Suud Hanedanı, Mısır'da Firavunlar üçlüsü olan Nasır, Sedat ve Mübarek, Ürdün'de Abdullah, Hüseyin, Abdullah üçlüsü, Suriye'de Hafız Esad ve rejimi, Irak'ta Saddam ve Baasçılar gibi birçok yönetim ve yöneticilerine karşı İhvan, soylu mücadeleler ortaya koydu. Gerek İsrail'de gerekse Ortadoğu'daki despot yönetimlere karşı verilen mücadelelerde şehitler kervanı hiç eksik olmadı. Abdülkadir Udeh, Seyyid Kutub, Yusuf Havvaş, Abdülfettah İsmail, Abdülaziz el-Bedri, Yahya Ayyaş, Ahmet Yasin, Dr. Şikaki, Ebu Cihad, İmad Muğniye ve daha bir çokları şehitler kervanının kutlu yolcularındandır.

İslam, belki de siyasal boyutu olmaksızın ve yalnızca ibadi (fıkhi anlamda) boyutu itibariyle Batı tarafından kabul edilebilir, müsamaha edilebilir bir din olabilirdi. Ancak İslam'ın siyasal boyutu ya da bütüncül İslam, gerek bölgesel faaliyetleri olan emperyal güçler için ve gerekse onların vekilharcı olan despot yerel yöneticiler için kabul edilemez bir olgudur. Hele hele 11 Şubat 1979'da İran'da İslam adına gerçekleştirilen devrim, bahsi geçen kesimlerin büsbütün huzurunu kaçırdı.

İran İslam Devrimi ile birlikte tüm Ortadoğu'da ve diğer İslam coğrafyalarında yeniden İslami hareketlilik ve heyecan kasırgası esmeye başladı. Bu sadece kasırga olarak kal-

madı. Olaylara yaklaşımda, mücadelede Batı'nın ya da yerel anlayışların istekleri doğrultusunda değil, İslam'ın öngördüğü doğrultuda mücadele ve istekler öne çıkmaya başladı. İlk ve somut gelişme Lübnan'da yaşandı. Güney Lübnan'ın önemli bir kısmı İsrail'in işgali altındaydı. Ve yine 1967 Savaşı sonrasında Kudüs başta olmak üzere Filistin'in önemli bir kısmı İsrail'in işgalindeydi. İsrail, kendini kısmen güvenceye almak için 26 Mart 1979'da Mısır ile Camp-David Antlaşmasını imzalasa da, Güney Lübnan İsrail'in kâbusu olmaya başlamıştı. Çünkü Devrim önderi İmam Humeyni; Tahran'ın kaderi ile Kudüs'ün kaderini ayrı görmüyordu. Bu yüzden de Devrimin daha ilk günlerinde Ramazan ayının son cumasını "Kudüs Günü" ilan etti. İsrail'in en önemli bölgesel müttefiki olan İran Şahı zamanındaki Tahran'da bulunan İsrail Büyükelçiliğini kapattı, elçiliği Filistin Büyükelçiliği olarak tahsis etti. Ve tabii en önemli icraat da Güney Lübnan'da Kudüs'e odaklı Hizbullah Örgütünü Kurmak, onların her türlü lojistik parasal ihtiyaçlarının yanında Devrim Muhafızlarından oluşan ciddi bir askeri desteği sağlamak oldu. İşte o örgüt 21-25 Temmuz 2006'da İsrail'i ilk ve en büyük darbeyi Lübnan'da vurdu. İsrail'in kurşungeçirmez Merkava tankları berhava oldu. Lübnan sahiline yanaşan birçok İsrail hücumbotu devre dışı bırakıldı. Bilahare Gazze saldırıları sırasında da (Aralık 2009) benzer akıbeti yaşadı İsrail. Tüm bunlar daha önce yaşanmıyordu. Çünkü Arap devletleri yöneticilerinin varlık nedenleri İsrail'i düşman olarak görmek ama onların varlıklarını da kendi varlıkları gibi korumak istiyorlardı. Zira onlar halklarına ve halklarının inançlarına rağmen varlıklarını İsrail'in varlığına borçlu idiler...

Ortadoğu'nun son 30 yılında öne çıkan en önemli başlıklar petrol, İslam, İsrail ve Arap yönetimleridir. Amerika bilhassa Yalta'da Ortadoğu'nun sorumluluğunu alırken ya da Ortadoğu İngilizlerin siyasi ve ekonomik nüfuz alanı olmaktan çıkartılarak Amerika'nın siyasi ve ekonomik nüfuz alanına dönüşürken bu saydığımız hususlara yönelik epeyce tedbirler aldı. Bilhassa 1945'de Yalta süreciyle başlayan ve 1990'da Sovyetler'in dağılmasıyla fiilen sona eren "Soğuk Savaş" döneminde bir taraftan İslam coğrafyasındaki halklara rağmen var olan Arap yönetimlerini yapay İsrail düşmanlığıyla oyalarken, diğer yandan Müslüman ahaliyi "komünizm" korku ve tehdidiyle sindiriyordu. Neredeyse tüm Ortadoğu coğrafyasında 45 yıl komünizm mücadelesiyle geçti ve insanlar uyutuldu.

Soğuk Savaş sonrası petrole ve petrol trafiğine sahip olmak, radikal ya da siyasal İslam'ı

pasifize etmek, İsrail'in güvenliğini sağlamak için Ortadoğu'ya ve İslam coğrafyasına yeni bir taktikle yaklaşma gereği hâsıl oldu. Bir taraftan İsrail, Mısır v.b. ülkelere yaptıkları hizmetler karşılığı mütemadiyen hem parasal hem de silah yardımı yapmak diğer yandan Müslüman halkların İran İslam Devrimi sonrası hatırladıkları bütüncül İslam anlayış ve uygulamalarının getirdiği sorunlar bilhassa Amerika'yı yeni arayışlara sevk etti. Çünkü hem İsrail hem de halklarına rağmen var olan Arap yönetimleri Amerika için yük olmaya başlamıştı. Kaldı ki ne İsrail gelişen yeni İslami anlayış ve tatbikatlarla baş edebiliyor ne de Mısır, Ürdün, Kuzey Afrika, Suudi Arabistan ve Yemen gibi ülke yönetimleri yeni çağdaş teknolojik aygıtlarla yapılan mücadele ve örgütlenmelere mani olabiliyorlardı. Bu ve benzeri nedenlerden dolayı Amerika ve müttefikleri fiilen Ortadoğu'ya girme gereği duyular. İlkın 2 Ağustos 1990'da Saddam'ın Kuveyt'e girmesini bahane ederek Müttefik Kuvvetler adı altında Körfez'e ve Irak'a ilk müdahaleyi gerçekleştirdiler. Daha önce 8 yıl İran'la çarpıştıkları Saddam'a nemenem kimyasal, biyolojik, konvansiyonel silahlar verildiğini en iyi kendileri biliyordu. İşte bu verdikleri silahları ve Kuveyt işgalini bahane ederek 17 Ocak 1991'de Amerika ve Müttefik Kuvvetler Irak'a saldırdılar. Dönemin Amerikan Başkanı Bush bu müdahaleyi kendi kamuoyuna ve dünyaya duyururken şöyle diyordu: "Geçtiğimiz yıl çok uzun süren Soğuk

Savaş dönemini geride bıraktık. Bundan sonraki hedefimiz çocuklarımız ve gelecek kuşaklarımız için yeni bir dünya düzeni kurmaktır.”

Başkan Bush’un ağzından çıkan bu Yeni Dünya Düzeni ifadesi çeşitli aşamalar kat ederek günümüze kadar varlığını sürdürmekte. Büyük Ortadoğu Projesi, Yeni Ortadoğu Projesi, Genişletilmiş Ortadoğu Projesi ve yine Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi hemen hemen bunların hepsi o ilk söylenenin devamı mahiyetindedir. Bunların hepsinin özeti ise; petrol bölgelerine hakim olmak, petrol trafiğini kontrol altına almak, vekilharç konumundaki İsrail ve Arap yönetimlerini önemli ölçüde devre dışı bırakmak ve böylece Ortadoğu petrollerine ihtiyaç duyan gelişmiş ülkelere ekonomik rekabette üstünlük sağlamak, radikal İslam ya da siyasal İslam’ı önleyerek İran İslam Devrimi sonrası gelişen yeni İslam anlayışını pasifize ederek onun yerine demokrasi ve onun kamuflej malzemesi olan insan hakları, hukukun üstünlüğü, düşünce özgürlüğü gibi birtakım kavramları ikame etmek ve son olarak da İsrail’in güvenliğinin sağlanması YDD veya BOP’un en önemli tasarılarıdır.

Bu saydıklarımızdan hangilerinde başarı elde ettikleri şeklinde bir soru soracak olursak cevap olarak neredeyse İsrail’in güvenliği hariç diğerlerinin birçoğunda başarı elde ettiler. Aslında 17 Ocak 1991’den günümüze kadar olan gelişmeler Yalta’nın revize edilmesinden başka bir şey değildir. Ne var ki Yalta sonrası hesapta olmayan “siyasal İslam anlayışının ortaya çıkması” komünizm’in sistem olarak yönetimden uzaklaşması ve çökmesi Yalta’nın farklı biçimlerde revize edilmesini zorunlu kıldı. Şu anda Tunus’ta başlayan, Libya’da yoğunlaşan, Yemen’de deprem etkisi yapan, Suriye, Suudi Arabistan ve İran gibi ülkelerin de her an kapısını çalacak olan isyan hareketleri İslami bir gelecek vaad etmekten çok Batı’nın dikte ettiği demokrasi ve onun alt başlıkları gibi takdim edilen çeşitli özgürlük ve beklentileri öne çıkartmaktadır. Dolayısıyla Tunus ve devamı olan hareketler için İslam adına heyecanlanmamızı gerektiren bir şey yok. Şüphesiz despot zalim yönetim ve yöneticilerden kurtulmak Ortadoğu halkları için sevindirici gelişmelerdir. İnsanların kendilerini yönetecek olanları kendilerinin seçmelerinin hiçbir sakıncası yok. Zaten cumhuriyet denilen sistem de; bir toplumun kabullenmiş olduğu herhangi bir dünya görüşünün toplumun (cumhuru) katılımı ile tatbik edilmesinin adı değil mi? Ama mesele burada kalmıyor ve kalmayacak. Yeni Dünya Düzencileri Müslümanları ken-

di aidiyetlerinden İslami ilke ve yöntemlerden uzaklaştırarak temel akidesi insan ve onun aklının egemenliğine dayanan ve aslında bir yönetim biçimi olmaktan çok bir dünya görüşü olan, yasama yetkisini insanlara veren demokrasiye davet etmekte. Oysa Müslüman’ın aidiyetinde inanmış olduğu Allah’ı ve O’nun gönderdiği yüce Kitab’ı yasamanın yegâne kaynağı olarak görmek ve inanmak vardır. Kur’an’da şöyle buyruluyor: “Allah’la beraber bir başka tanrı edinme, yoksa yerilmiş ve tek başına kalmış olursun.” (İsra: 22) “Ey Muhammed! Seni sana vahyettiğimizden ayırıp başka bir şeyi bize uydurman için uğraşırlar. O zaman seni dost edinirler. Sana sebat vermemiş olsaydık andolsun ki az daha onlara meyledecektin.” (İsra:73-74)

Şu anda bütün iyi niyetlerimize, umutlarımıza rağmen çağın siyasal ve sosyal vebası olarak karşımıza çıkan Batı menşeli ve İslam karşıtı bir kısım kavram, slogan ve söylemler karşısında neredeyse savrulmayan Müslüman sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Maalesef Müslümanlar laikleştiler, demokratlaştılar ve hatta yavaş yavaş sekülerleşme eğilimleri de baş göstermeye başladı. Amerika, Yalta’yı revize ederken Müslüman önderler de Kur’an’a dayalı İslami anlayış ve yaşayışlarını revize etmeye başladılar! Oysa Batı’nın hiç de Ortadoğu’da, İslam coğrafyasında kendileri için geçerli saydıkları demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü, düşünce özgürlüğü gibi konuların ve kavramların geçerli olmasını istemedikleri gün gibi aşikâr. Değilse, 1991’de Cezayir’de FİS’in kazandığı demokratik seçim, HAMAS’ın 2006’da kazandığı seçim ve benzeri birçok yerdeki seçimler Batı ve onların yandaşları tarafından kabul edilmemiştir. Hâsılı Müslümanlara demokratik yollardan iktidar şansı verseler de, İslami aidiyet ve uygulamalarına imkân vermeyecekleri ortadadır. Belki çağdaş Müslümanlarla demokrasi örtüşebilir/örtüşürülebilir, ancak İslam’la demokrasi iki ayrı dünya görüşü olarak asla örtüşmez/örtüşemez..

Amerika, petrol bölgelerine hâkim olduğu için bilhassa Irak’ta artık yönetimlerin belirli özerkliklere kavuşmasında sakınca görmemektedir. Zaten Irak, 1991 sonrası Erbil merkezli Kuzey Irak (Kürt yapılanması), Bağdat merkezli (Sünni yapılanma), Basra merkezli (Şii yapılanma) olmak üzere üç özerk bölgeye ayrılmış gözüküyor. İlerleyen zaman dilimleri içerisinde bir takım bağımsızlıklar gündeme gelirse bu da şaşırtıcı olmaz sanırım. Türkiye’nin de içerisinde bulunduğu Amerika’nın bir tasarısına göre Ortadoğu’da Sykes-Picot’a rağmen yeni bir harita hazırlığı olduğu bilinmekte. Bu

tasarıya göre; etnik köken ve din ekseninde yeni sınırlar, yeni haritalar tasarlanıyor. Amerikan Silahlı Kuvvetler Dergisi (American Armed Forces Journal) emekli neoconlardan Albay PETERS imzasıyla yayımlanan bir makalede: 'Demokrasiyi yaymak ve terörün kökünü kazımak için Ortadoğu'da sınırların yeniden belirlenmesi gerektiği' ifade ediliyor. Ve devamla Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin topraklarından oluşan bağımsız bir Kürt Devleti, Ağrı Dağı ve etrafını içerisine alan bir Ermeni Devleti ve yine Suudiler gözden çıkartılarak Mekke ve Medine'de tüm mezhepleri içeren bir konsey tarafından yönetilecek 'Kutsal İslam Devleti' projesi öngörülüyor. İran'ın hem Azerbeycan, hem Belüçistan ve hem de Güney'de, Güney Irak'ı da içerisine alacak yeni bir Şii Devleti için toprak vermesi tasarılar arasında. (Cihan Akarson, 6.9.2006 Kanal-Türk) Gelecek günler bilhassa şu son isyan hareketleri de dikkate alınırsa ne getirip ne götüreceği konusunda oldukça düşündürücü ve dikkatle takip edilmesi gereken günlerdir.

Amerika için Ortadoğu'da son birkaç iş kaldı. Bunlardan birisi yerel Arap yönetimlerinin yani tetikçilerin iş akdini feshetmek, ikincisi de İsrail'i ki; o da ayrı ve baş tetikçi minimalize etmek yani küçültmek, sembolik, dünya Yahudilerinin kutsallarına ulaşabileceklerini bir devlet haline getirmek. Şüphesiz İsrail'in gerek güvenliğinin sağlanması ve gerekse sembolik hale getirilmesinin önünde fiziki ve psikolojik engeller var. Bunlar en genelde; Yahudi yerleşimciler, Filistinli mülteciler, Doğu Kudüs'ün statüsü. Hâlihazırda Yahudi yerleşimcileri yerlerinden söküp atmak fiziken de, psikolojik olarak da mümkün gözüküyor. İkincisi, onlar yerlerini korudukları sürece Filistinli mültecileri iskân edecek toprak ve yer yok. Üçüncüsü, Doğu Kudüs'ün statüsü. Tüm bunlar için Birleşmiş Milletler'in 1967 savaşı sonrası almış olduğu 242 Sayılı Güvenlik Konseyi kararı'nın revize edilerek Araplar ve İsrail tarafından kabulü gerekmekte. Ya da Filistin Devleti'nin kurulması ve Filistinli mülteciler sorununun halli için yeni bir toprak parçasının bulunması gerekmektedir. 242 Sayılı Karar nasıl revize edilir? Aslında bu karar İsrail'in 1967 Savaşı'nda işgal ettiği tüm topraklardan çekilmesini isteyen bir karar. İşte buna göre İsrail'in Sina'dan, Güney Lübnan'dan çekildiği gibi, Golan'dan, Batı Şeria'dan, Doğu Kudüs'ten ve El-Halil'den çekilmesi ile karar revize edilmiş olur. Çünkü hâlihazır şartlarda İsrail'in 242 Sayılı Kararı bütünüyle pratize etmesi mümkün gözüküyor. Şayet üçe parçalanmış ya da üçe ayrılması tasarlanan Irak'ta Bağdat merkezli Sünni bir ya-

pılanma hayata geçirilirse muhtemelen Ürdün lağvedilebilir. İşte o zaman Ürdün'ün Irak sınırındaki toprakları Bağdat merkezli yapılanmaya ve yine Batı Şeria sınırındaki ve meskûnlarının ekseriyetinin Filistinli mültecilerden oluştuğu Ürdün toprakları Batı Şeria ile birleştirilerek Filistin devleti bu topraklar üzerinde kurulabilir. Doğu Kudüs konusu da üç dinin; İslam'ın, Hristiyanlığın ve Yahudiliğin mukaddeslerinin bulunması nedeniyle mensuplarının mukaddeslerine ulaşabilecekleri bir statüye kavuşturulur. Zaten 1947'de kabul edilen BM Güvenlik Konseyi'nin 181 Sayılı kararı da bunu öngörüyor. Buna göre Kudüs şehri uluslararası bir Konsey tarafından yönetilecek.

Ortadoğu'da Amerika'nın ve Batı'nın bir başka baş ağrısı da İRAN. Evet İran'da 32 yıl önce İslam adına devrim yapıldı. Görkemli devrim şimdilerde devlete dönüştü. Yakın bir zamana kadar İran'da, İran'ı kimlerin yöneteceği tartışılıyordu. Ancak 2009 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından: 'Kimin yöneteceği' değil, 'ne ile yönetileceği' tartışması ön plana çıkmış gözüküyor. Tunus'ta başlayan ve tüm Ortadoğu'yu saran Batı menşeli tüm tartışma ve talepler İran'ı da kuşatmış gözüküyor. Uzak olmayan bir gelecekte İran'da da demokrasi ve özgürlük taleplerinin yoğunlaşması ve buna paralel olarak Humeyni'nin bir içtihadı ile oluşan 'Velayet-i Fakih'lik kurumu da tartışılmaya başlanırsa şaşmamak gerekir. Netice itibarıyla tüm Ortadoğu'da hem İslami anlayış ve uygulamalar, hem haritalar, hem de bölgeyi tarassudunda tutmak isteyen güç odakları açısından gelişmeler beklenebilir ve beklenmelidir.

Türkiye ise İttihat-Terakki ve devamı olan halka rağmen'ci ne idüğü belirsiz Kemalist kam-burden kurtularak, Batı'nın da beklentileri ile örtüşen ve bilhassa çağın öne çıkan demokrasi ve onun alt başlıklarını oluşturan bir takım özgürlükler ve sosyal devlet anlayışının önemsendiği yola doğru hareket etmekte. Bu durum beraberinde bütüncül İslam anlayışını benimseyenler için kabulü zor da olsa gerçekleşecek gibi gözüküyor. Ortadoğu cümbüşünde Türkiye daha şimdiden 'model ülke' oldu bile. Bu nedenle 2011 seçimleri sonrası, zayıf muhalefet güçlü iktidar formülünün öne çıkacağı ve yine Kemalizm'in tasfiye edileceği bir süreç olacak gibi gözüküyor.

Tüm bunlar olup-biterken şüphesiz Müslümanların, Tevhid akidesine iman edenlerin gelişen olaylar ve kendi duruşlarına isabetli bir bakış ve teşhis için yeniden Kur'an aynasında kendilerini gözden geçirmeleri gerekmektedir.

Kendilerine: “Yeryüzünde Fesat Çıkarmayın” Denildiğinde: “Biz Sadece İslah Edicileriz” Derler

İbrahim Hakkı TOPRAK
mollamansur@gmail.com

Ona ancak böyle bir ölüm yakıştırdı. Korkudan ayakları titreyerek gelen 75 Amerikan askerinin saldırısıyla. Silahsız olduğu halde niçin ateş ettikleri sorulan birlik komutanı “çünkü çok tehlikeli olabileceğinden ve bize kayıp vereceğinden korktuk” demişti. Zor şartlarda, hastalıkları sebebiyle de ölebilmesi mümkün iken, ona şehadetin, hem de en büyük İslam düşmanı ABD’nin katil askerlerinin elinden lütfedilmiş olması şüphesiz ki Rabbimizin fazlındandır.

ABD’yi ve İsrail’i Sevindiren Şey Bizi Üzmeli

ABD’nin Usame Bin Ladin operasyonu uluslararası hukukun katli, İslam Dünyasının aşağılanması olduğu halde, özellikle Türkiye’de yapılan açıklamalar adalet ve vicdanla asla bağdaşmamıştır. İsrail Başbakanı Netanyahu, “dillere destan bir utku” diye açıklama yaptı. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de, Usame Bin Ladin’in şehit edilmesi ile ilgili “dünyanın en tehlikeli ve en sofistike terör örgütünün başının bu şekilde ele geçirilmiş olmasını, herkese ibret vesilesi olduğu için, tabii ki büyük memnuniyetle karşılıyorum.” Açıklamasını yaptı. Bir devlet ricalinin soğuk ve tarafsız bir açıklamasının çok ötesinde şehvet hissi barındıran memnuniyet dolu bir açıklama. Yine aynı hazzı Beyaz Saray’ın önünde toplanan birkaç çapulcunun sevinç ve kutlama görüntülerini saat başı veren Samanyolu gurubu da hissediyordu.

Belgelerle kanıtlanmış olan Felluce’deki kimyasal ve radyoaktif maddeler içeren silahların ABD tarafından kullanılmış olması, sadece bu yılın ilk dört ayında Pakistan’da yanlışlıkla öldürüldüğü iddia edilen sivillerin sayısının 1000’i

geçmiş olması hatırasına, daha edepli bir dil kullanılmıyordu.

Bazılarına göre su testisi suyolunda kırıldı. Bize göre ise, içimizden Allah’a söz verenlerden, sözlerinde duran erkeklerin kutlu akıbeti söz konusu oldu.

Sınır Nöbetçisi Şehid Oldu

Oysa sesleri daha çok duyulsa da, İslam Dünyasında bu minvalde düşünenler çok küçük bir azınlıktı. Ancak Ümmetin kahir ekseriyeti, sınırda Haçlı güruhunun taarruzlarına karşı nöbet bekleyen büyük mücahidin şehadetinin iç dünyalarında meydana getirdiği burkulma, acı, sarsıntı ve noksanlığı en derinlerinde hissetmeye başlamıştı. Sanki kapımız kırılmıştı ve artık o kapıdan rüzgar ve soğuk dahil her türlü saldırı-ganlıklar içeri girebilecekti.

Bin Ladin’i Yakalama Timi Başkanı Scheuer: O Saygıdeğer Bir Adam

2004’e kadar Usame Bin Ladin’i yakalamakla görevli CIA timinin başında bulunan Michael Scheuer, en büyük düşmanı olarak tanımladığı bin Ladin’e olan hayranlığını gizlemiyor. George Town Üniversitesi’nde profesör olan Scheuer, Bin Ladin ile ilgili yaptığı uzun çalışmalarını kitapta toplamış. Scheuer, Bin Ladin için şunları söylüyor: “Bence o olağanüstü bir adamdır. Onların dünyasına Müslümanların toplumuna bir bakarsanız son 50 yılda bizim tarihimizi Usame Bin Ladin kadar olumsuz şekilde değiştiren başka bir kişi yoktur. Bu beni bir düşman olsa bile oldukça sarsıyor ve etkiliyor. Onu tanımak ve saygı duymak açısından da böyle.”

Scheuer şöyle devam ediyor: «Bu adam biz ister kabul edelim ister etmeyelim İslam tarihindeki kahramanlarla oldukça ortak özellik taşıyor, çok samimi, sade yaşantılı, politik sayılacak güzel bir Arapça konuşuyor, çatışmalarda 4 defa yaralanmış, oldukça fakir olan İslam dünyasında devasa bir serveti elinin tersiyle itmiş. 20 milyar doları olmasına rağmen bu servetten vazgeçmiş. Ve gitmiş 20 yıldır Afganistan'ın kirli sularını içerek yaşıyor. O kendisine saygı duyulması gereken bir kişidir. Saygı duymazsak yenemeyiz de.»¹

*Müslüman dünya Bin Ladin'i yeterince takdir etmemiş olabilir, ancak birçoğu, özellikle gençler, Batı çizmelerini yalayan, **yozlaşmayı** yayan ve Filistin davasına ihanet eden zorba sultanlardan bölgeyi kurtaracak devrim çağrılarını benimsedi. Hüsnü Mübarek, tam bu tanıma uyuyordu. Usame Bin Ladin, gençler arasında büyük ateşlere dönüşecek kıvılcımları çakan devrimleri görece kadar çok yaşadı. Bu bağlamda, Şehit Usame'nin imajının yardımıyla Bin Ladicilik, başarılı olacak ve yayılacak²*

Bu noktada diyebiliriz ki onun tutuklanmak yerine bu şekilde şehid edilmesi, örgüt üyelerinin ve taraftarlarının bilincinden yok olmasına sebep olmayacak. Aksine belki de varlığını daha da kuvvetlendirecek.³

Ahmet Varol kendileriyle görüştüğü Sudanlıların, onun ülkelerindeki gönüllü eğitim çalışmalarına maddi katkıda bulunduğunu söylediklerini belirtiyor."Bu bilgi uydurma değildi. Çünkü Bin Ladin'in buna imkânı vardı ve Sudan'da emperyalist kuşatmaya karşı ayaklarını oturtmaya çalışan yönetime destek veriyordu. Eğitim alanı da bu yönetimin ayaklarını oturtmasında en önemli alanlardan biriydi. Bu katkılarından dolayı Sudanlılar kendisinden övgüyle söz ediyorlardı. O zaman duyduklarım onun hakkında benim için olumlu bir intiba vesilesi oldu. Söylenenler Bin Ladin'in sadece silaha sarıldığı, tek araç olarak silahı kullandığı iddialarının doğru olmadığını gösteriyordu. Fakat sonrasında muhtelif dış ve iç etkenler onu silaha birinci derecede ağırlık vermeye yöneltmiştir diyebiliriz. Usame bin Ladin, Sudan'a yerleşmeden önce Afganistan'daki işgale ve komünist diktatörlüğe karşı yürütülen savaşa destek amacıyla Arap dünyasından gelen mücahitler arasında yer alıyordu. Bu mücahitlerin organizasyonu da Abdullah Azzam ilgileniyordu. Bin Ladin zengin bir aileye mensup ve

kendisi de büyük servete sahip olduğundan aynı zamanda mücahitlerin finanse edilmesine önemli miktarda maddi katkıda bulunuyordu. Katkısı ve konumu itibarıyla Abdullah Azzam'ın yardımcılığını yapıyordu.

ABD, fitne ateşinin Afganistan'daki cihadın bir İslâmî hakimiyete dönüşmesini engellemesi için uğraşıyordu. Bu arada cihada büyük katkıda bulunan Arap mücahitlerin de dağılmalarını istiyordu. Bu amaçla onları yeniden örgütleyebileceğinden korkulan Bin Ladin'in Pakistan'ı terk etmesi için baskı yapıldı, o da Sudan'a yerleşti.

Bütün bu gelişmeler öncesinde Bin Ladin'in ve onun finanse ettiği Arap mücahitlerin hedefinde sadece Afganistan'daki işgal ve işgalin kukla rejimi vardı. Dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir sivil hedefe yönelik eylemleri olmamıştır.⁴

1 www.pressmedya.com

2 Eric S. Margolis , The Huffington Post / *TİMETURK*

3 Yasir ez-Zeatira* El Cezire'den / *TİMETURK*

4 Ahmet Varol, Usame bin Ladin, 05 Mayıs 2011 Perşembe *1959 yılında İngiltere'de doğdu. Şu an gazetecilik yapıyor. 2002 yılında Afganistan'a gizlice girdi ve Taliban tarafından yakalandı. Yakalanınca on gün Taliban'ın elinde tutsak olarak kaldı. Bu sırada Taliban tarafından beklenmeyecek bir saygı görmesi onu çok şaşırttı. Bunu "Taliban yerine Ebu Gureyb

İnsanlar Medeniyet, Hayvanlar Topluluk Oluşturur

Bizim medeniyetimiz ve bu medeniyetin için- de Selahaddin-i Eyyubi vardı. Tarihçiler onun savaşlarda elde ettiği üstünlüklerde, haçlı ordu- suna müntesip yaralı askerlerin, Selahaddin'in hekimlerince tedavi edilmeleri ve askerlerin esirlere yaptığı insanca muamelenin, askerlerde yaptığı müspet tesir olarak önemli bir katkısı ol- duğunu söylerler. Bu medeniyetin bir evladı ola- rak Üsâme ve arkadaşlarının aldığı onlarca esir- den bir tanesidir Yvonne Ridley*

Bizim medeniyetimizde ölüye eziyet vermek gayri Müslim ve hayvan bile olsa haramdır. Bu ahlak dışı bir davranıştır, kabul edilemez. Ancak karşımızdakilerin hayvanlar topluluğu olması on- lardan insani bir davranışı beklememizi imkânsız kılıyor. Direk dini bir vecibe olan cenazenin def- nini dillerine dolamaları ve sonra da denize attık demeleri, İslam'ı ve İslam Ümmetini aşağılama ve tahkir etmekten başka bir amaç gütmüyör- du. Ancak onların bu uygulaması, bizim ölüle- rimizin Cennet'e, onlarınkinin ise, Cehennem'e gidecek olmasını değiştirmeyecek.

Gerçek Terörist Kim?

El Ezher Şeyhi Ahmed el Tayyib, Bin Ladin'in şehid edilmesi ile ilgili bir soruya, *"Bu, İslam dünyası için önemli bir olay. Bin Ladin'i öldür- mekle Ortadoğu ve İslam dünyasında terör sona ermedi. Terörün gerçek sebepleri doğu değil, batıdır. Bölgede zalim ve saldırgan bir İsrail'in olması ve İsrail'in bölgeyi kontrol etmesi terörün birinci sebebidir"* diye cevap verdi.

Dinlerini, onurlarını, namuslarını, toprakları- nı koruyanlar "terörist" olarak ilan ediliyor. Oysa ABD'nin bir başka ülkenin topraklarına özel kuv- vetlerini sokup silahsız insanları öldürmesi ve masumları tutuklaması, İsrail'in Mavi Marmara saldırısına ne kadar da benziyor.

Üsâme'nin şehid edildiği kasabanın, eski İngiliz İmparatorluğu Ordusu'ndaki bir binba-

yahut Guantanamo hapishanelerine düşsem kesinlikle sürü- le işkenceye maruz kaldıktan sonra öldürülürdüm." şeklinde ifade etmiştir. Daha sonra kızı -ilk kocasından olan- Daisy'nin Tony Blair'e mektup yazması ve Afganistan'a «Doğum günü- me kadar annemi serbest bırakın!» çağrısı yapması üzerine ülkesine döndüğünde Kur'an okuması koşuluyla serbest bi- rakıldı. 2002'de İslam'ı araştırmaya başladı ve daha sonra Müslüman olarak örtündü. Bu gün Müslüman olmadan önce yaptığı gibi Filistin, Irak ve buna benzer mazlum ülkelerin yaşadığı sorunları duyurmak ve çözüm getirmek üzere çalış- malar yapmaktadır. Bununla beraber Amerika baskısı nede- niyle ve tamamen kendi içlerine dönük olan Taliban rejimi ve bunun gibi İslami Rejimlerin çıkarılan kitap,dergi,sinemalarla özellikle de birçoğu stüdyo ortamında çekilmiş sahte fotoğ- raflar ile yanlış tanıtıldığını düşünmektedir...

şının adını taşıması bile, gerçek sömürgecileri, teröristleri eski tarihlerden itibaren tanımamı- zı gerektiriyor. (1853'teki İngiliz Ordusu'ndaki Binbaşı James Abbott tarafından kurulan harp akademisi burada bulunuyordu.)

Asıl terörist işgal ettiği topraklarında milyon- larca Kızılderili ırkını yok edenler, Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atanlar, Halepçe'de kullanılmak üzere Saddam'a kimyasal silah ve- renler, Vietnam'da, Irak'ta, Afganistan'da kim- yasal ve insanlık suçu kapsamına giren silahla- rı kullanarak milyonlarca masumu katledenler, dünyanın her yerini açık hava hapishanesine çeviren, birçok ülkede gizli ve hatta deniz üst- lerinde, özel uçaklarda, işkence laboratuvarları oluşturanlar, bu çağın insanlarına Ebu Gureyb- leri, Guantanamoları, Bagramları yaşatanlardır.

Her Şey O'nun Kontrolünde mi Yapılıyordu?

The Independent'in ünlü Orta Doğu muhabiri Robert Fisk'in aşağıda anlattık- ları en azından bir olayın, onun tasvip et- mediği şekilde neticelendiğini gösteriyor. *"Wall Street gazetecisi Daniel Pearl kaçırıldığın- da, The Independent'ta hayatını kurtarması için Bin Ladin'e yalvaran uzun bir yazı yazdım. Afgan sınırında dövüldüğümde, Pearl ve hanımı bana bakmışlardı. Hatta Pearl, bana iletişim defterini bile vermişti. Çok daha sonra, Bin Ladin'in ya- zımı üzüntüyle okuduğu söylendi. Ancak Pearl çoktan öldürülmüştü."*

An'ın Vacibini Yerine Getirmek.

Olayın sıcaklığı Müslümanlarda şaşkınlık meydana getirdi. Bu şaşkınlığı tersine çeviren ilk etkinliği Özgür-Der yayımladığı bildiri ile ger- çekleştirdi. *"Kim ne derse desin, Müslümanların sokaklarında Usame bir kahraman, emperya- listlere anlattığı dilden cevap veren saygın bir direnişçi olarak algılanmaya devam edecektir."* Usame bin Ladin'i sömürgeciliğin azgınlaştığı, dizginsizleştiği bir süreçte direnişi bir hayat tar- zı haline getiren mücahit bir Müslüman, öncü bir direnişçi kimliğiyle değerlendirdiklerini ifade eden Rıdvan Kaya'nın, Ladin için Rabbimizden kendisine mağfiret, İslam ümmetine başsağlığı dileyen ifadeleri içeren basın açıklaması "bunca tuğyan bunca sessizlik" dedirten ortamda farklı bir ses, an'ın vacibinin ifası oldu.

"Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) de- ğiştirmemişlerdir." **Ahzâb Suresi - 23. Ayet**

Guantanamo Üssü'nde Tutulan 'Masum' Kişiler

BBC'den Aktaran: Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

Belge sızdırma sitesi Wikileaks, Guantanamo Üssü'nde şimdiye kadar tutulmuş olan 780 şüpheliye dair gizli istihbarat değerlendirmelerini açıkladı. Tutsakların sorgu sırasındaki ifadelerine dayanan değerlendirme raporları, şüphelilerden yaklaşık 220'sinin tehlikeli teröristler olarak sınıflandırıldığını gösteriyor. Yaklaşık 150 kişi ise görünürde bir neden yokken Guantanamo üssüne götürülen ve bir süre sonra serbest bırakılan masum Afganistanlı ve Pakistanlılar. Bu kişilerin savaş bölgelerinde yürütülen istihbarat toplama çalışmaları sırasında gözaltına alındığı bildiriliyor. Belgeler, bu kişilerin kimlik karışıklıkları ya da yanlış zamanda yanlış yerde olmalarından dolayı yıllarca gözaltında tutulduğunu yazıyor. Geri kalan 380 tutsak ise 'düşük düzeyli savaşçılar' olarak tanımlanıyor.

SALDIRI PLANLARI

Belgeler ayrıca El Kaide'nin Avrupa'da bir nükleer bomba sakladığı ve eğer Usame bin Ladin yakalanır ya da öldürülürse bu bombanın patlatılacağı iddialarına da detaylı bir biçimde yer veriyor. Sorgulama sırasında edinilen bilgilere dayandırılan 'planlar', ABD'deki kamu binalarının havalandırma sistemlerine siyanür verilmesi, ya da Londra'daki Heathrow Havalimanı'nda El Kaide üyelerinin işlere yerleştirilmesini de kapsıyor. 11 Eylül saldırılarının planlayıcısı olarak gösterilen Halid Şeyh Muhammed Pakistan'ın eski lideri Pervez Müşerref'e yönelik bir suikast için Maryland'de yaşayan bir kişiye talimatlar verdi. ABD'nin USS Cole gemisine düzenlenen saldırının zanlılarından Abdülrahim el Neşiri'nin ise mücahitler için kadınları dikkat dağıtıcı bir engel olarak gördü-

ğünden söz ediliyor. Dosyalara göre, "Neşiri, cihad tutkusu nedeniyle iktidarsızlığa yol açan iş-neler yaptırdı, başkalarına da cihada daha fazla zaman ayırabilmek için bu yöntemi önerdi".

Pentagon, belgelerin sızdırılmasını "talihsiz" bir durum olarak niteledi ve bir kesit olarak sunulan analizlerin bir kısmının artık geçerli olmayabileceğini söyledi. BBC'nin Washington'daki muhabiri Jonny Dymond, bu detayların çoğunun daha önce bilindiğini ancak ilk defa resmi bir Amerikan kaynağından öğrenildiğini söylüyor. Guantanamo Üssü'nde tutulan 180 kişi bulunuyor. ABD Başkanı Barack Obama, iktidara gelir gelmez üsteki gözaltı merkezinin kapatılacağını açıklamıştı; ancak tutsakların nereye nakledileceğine çözüm bulunamadı. (BBC, 25.4.2011)

Tağuti Rejimler Çetesiz Yapamaz

Erdal BAYRAKTAR

Ergenekon operasyonu üzerinden tartışılan devlette çeteleşme tartışmaları, soruşturma savcılarında Zekeriya Öz'ün özel yetkili savcı görevinden alınması ve Ergenekon üyesi olduğu iddia edilen kişilerin seçimlerde aday olmalarıyla yeniden alevlendi. Ergenekon yapılanması tartışılırken, olay eski ve yeni güç odakları tarafından düello haline getirilip magazinleştirilerek asıl gerçeğin üzeri örtülüyor. Sorun ve soru şu: İnsanlar neden çete oluşturlar ve devlet kendi içinde neden çete oluşumlarına izin verir?

Sözlükler çeteyi: "Yasa dışı işler yapmak veya etrafındakileri korkutmak amacıyla bir araya gelmiş topluluk. "Ordu birliklerinden olmayan silahlı küçük birlik." olarak tanımlar. İnsanlık tarihine baktığımız zaman hakkına razı olmayıp, zorla bir başkasının hakkını gasp etmeye çalışmanın ilk örneği Habil ve Kabil kıssası olarak bilinen Hz. Âdem'in iki çocuğu arasında geçen olayda, Kabil ismiyle maruf olanın yaptığı davranıştır. Bu kıssa, Maide suresi 27-31 ayetlerde anlatılır. Bu, insanın doğasında olan çeteci tavrın tipik örneğidir. Hakka ve hukuka razı olmayan insanın güç kullanıp, hukuku tersyüz ederek dediğini yapma hırsıdır(iktidar). Bunun örgütlü hali ise Firavun ve Hz. Musa kıssasında gündeme gelir. Malum olduğu üzere Firavun ismiyle meşhur taşuti rejim, Mısır'da zorla halka tasallut ediyor. Firavunlar yönetimi uzun yıllar Mısır'da iktidarda kaldı. Hz. Musa dönemi-ne denk gelen Firavun, tarihçiler tarafından 2. Ramses olarak isimlendirilir. Bu Firavun, halkı olan İsrail oğullarına çeşitli zulümler yapıyordu. Hz. Musa bu zulme karşı çıktı ve taşuti Firavun

rejimiyle ve onun başı 2. Ramses'le karşı karşıya geldi. Kur'an-ı-Kerim bu karşılaşmayı şöyle anlatır:

34- (Firavun,) Çevresindeki önde gelenlere: "Bu" dedi, "Doğrusu bilgin bir büyücüdür."

35- "Büyüsüyle sizi yurdunuzdan sürüp çıkarmak istiyor; ne buyurursunuz?"

36- Dediler ki: "Bunu ve kardeşini oyala, şehirlere de toplayıcılar gönder,"

37- "Bütün uzman-bilgin büyücüleri sana getirsinler."

38- Böylelikle büyücüler, bilinen bir günün belli vaktinde bir araya getirildi.

39- Ve insanlara da: "Siz de toplanıyor musunuz? dendi."

40- "Umarız ki, eğer galip gelirse biz de büyücülere uyarız."

41- Büyücüler geldiklerinde, Firavun'a: "Şayet biz galip gelirsek, bize bir ücret var gerçekten, değil mi?" dediler.

42- "Evet" dedi. "Üstelik şüphesiz siz en yakın(larım) kılınanlardan olacaksınız."

43- Musa onlara dedi ki: "Atacağınızı atın."

44- Onlar da, iplerini ve asalarını atıverdiler ve: "Firavun'un üstünlüğü adına, hiç tartışmasız, üstün olanlar gerçekten bizleriz" dediler.

45- Böylelikle Musa da asasını bırakıverdi, bir de (ne görsünler) o, uydurmakta olduklarını yutuveriyor.

46- Anında büyücüler secdeye kapandılar.

47- (Ve:) "Âlemlerin Rabbine iman ettik" dediler.

48- "Musa'nın ve Harun'un Rabbine."

49- (Firavun) Dedi ki: "Ona, ben size izin vermeden önce mi inandınız? Şüphesiz, o, size büyüü öğreten büyüünüzdür; öyleyse yakında bileceksiniz. Şüphesiz ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim ve sizin hepinizi gerçekten asıp-sallandıracağım."(Şuara suresi, 34-49)

Firavun rejimi iktidarının devamı için bir oligarşi oluşturmuştu. Başta Firavun(siyaset), Karun(ekonomi), Belam/Haman(din adamı), mele-mütref(bürokratik, ekonomik orta sınıf)'den oluşuyordu. Oligarşi bu şekilde kurumsallaşmıştı. Bu tağuti zulüm düzenine başkaldıran Hz. Musa'yı bertaraf etme, etkisizleştirme görevi, sisteme dâhil olma/ranttan pay verme karşılığında sihirbazlar çetesine verilmişti. Çete sisteme uyum sağlamadığı/sisteme ayak bağı olduğu zaman, tağuti sistem tarafından yok edilme tehdidiyle tasfiye ediliyor.

Tarihte diğer bir çete örneği ise; Peygamber Efendimizi yok etmek için Mekke tağuti rejimi tarafından oluşturulan çetedir. Mekke oligarşisi, Peygamberimizle fikren mücadele edemeyince, onu ortadan kaldırmak için Dar'un Nedve'de ileri gelenlerle suikast planı hazırladılar. Hazırlanan plan o günün reel şartlarına göre hazırlanmaya çalışılır. Öyle ki, suikast gerçekleştirilirse Hz. Peygamber(s.a.v) kim vurduya gidecektir. Bu konuda siyer kitaplarında detaylı bilgiler verilmiştir.

Bu yazıyı kaleme alırken elimde Stephen Kinzer'in İran, Türkiye ve Amerika'nın geleceğini tartıştığı EZBER BOZMAK isimli kitap vardı. Orda çetesever tağuti ABD rejiminin Musaddık'ı nasıl iktidardan alaşağı ettiğine dair ilginç bir anekdot vardı: "Roosevelt'in Musaddık'ı alaşağı etme görevi tam planlandığı gibi gitmedi ama genel olarak bakıldığında ne kadar kolayca başardığını görmek şaşırtıcıdır. İşe Musaddık'ı kötülemeleri için gazete köşe yazarlarına, mollalara ve parlamento üyelerine rüşvet dağıtmakla başladı. Musaddık'a ateist, Yahudi, homoseksüel ve hatta Britanya casusu bile dediler. Ardından anahtar mevkilerdeki subayların ve polislerin aklını çeldi. Tahran sokaklarında ateş açarak "Musaddık'ı ve Komünizmi seviyoruz" diye bağırıp vitrinleri kıracak bir çeteyi parayla tuttu. Musaddık'ın kendi başkentini bile kontrol edemediğini göstermek için ilk çeteye saldıracak ikinci bir çeteyi görevlendirdi. 19 Ağustos akşam üzeri CIA tarafından idare edildiğinden habersiz birkaç bin kişilik bir güruh Musaddık'ın evinin önünde bir araya geldi. Askeri birlikler de

geldi ve ateş açmaya başladılar. İçerideki korumalar ateşle karşılık verdiler. Üç yüz kişi öldü. Ateş sona erdiğinde Musaddık dönemi de sona ermişti."(Sh,112)

Örnekleri çoğaltmamız mümkün. Başta sorduğumuz soruya yeniden dönelim: İnsanlar neden çetecilik yapmak isterler, devletler/iktidarlar neden kendi içinde çeteci faaliyetlere izin verirler ve bunları kullanma gereği duyarlar? Kur'an insanın doğasındaki çetecilik ruhunu "istikbar" kelimesiyle karşılar. İnsandaki büyülenme isteği bütün kötülüklerin anasıdır. İnsandaki insanlara ve dünyaya hükmetme hırsı, onu her türlü gayr-i meşru yapılanmalara açık hale getiriyor. İnsan büyülenmeye görsün, bunun sonucunda zalimleşir, tagutlaşır, müstekbirleşir ve bu duyguyu hayata geçirmek için çetecilik faaliyetlerine de girer. İnsan, istikbar belasından ALLAH-U EKBER diyerek kurtulur. Tekbir'e inanmayan bireyler ve devletler çeteci olmaktan kurtulamazlar. Hükümün ve Mülkün Allah'ın olduğuna inanmayan her insan ve rejim tagutlaşma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Tagutlaşmanın, tagutun zulmüne maruz kalmamanın yolu şu ayete sarılmakla ancak engellenebilir: "Andolsun ki biz her kavme "Allah'a ibadet edin, Tagut'a kulluk etmekten kaçının" diye (tebligat yapması için) bir peygamber göndermişizdir." (Nahl suresi, 36. ayet)

Allah'a ve Rasul'üne itaat etmeyen, icraatlarında, kararlarında bu ilkelere riayet etmeyen her rejim tağuti rejimdir. Başında Müslüman olduğunu söyleyen yöneticiler olsa da. Tagutlar ve tağuti rejimler hakları olmayan bir gücün kendilerinde olmasını ve kendilerinde kalmasını isterler. Vehmettikleri, vehim üzerine kurulu bu talepler ilk önce kendi fitratlarını, sonra da toplumun ve kurumların fitratını bozar. Böyle olunca her şey aslından uzaklaşır ve kontrolden çıkar. Tagutlar ve tağuti rejimler bu hegemonyanın devamı için her türlü gayr-i meşru yolları kullanırlar. Bu durum, Kur'an ifadesiyle ekinin ve neslin ifsadına yol açar. Tağuti rejimler olduğu müddetçe çetecilik faaliyetlerinden kurtulamayız. Bunu görmezden gelerek çetelere karşı mücadele vermek boşa zaman kaybetmektir. Tağuti rejim bir çeteyi bertaraf ederken başka bir çeteyi de onun yerine ihdas ediyordur. Çünkü o çetesiz yapamaz. Her Tağut'un karşısına bir peygamber veya peygamber varisi bir âlim çıkacak ve onun zulmünü haykıracaktır. İşte bu olduğu zaman, tağut çetelerini devreye sokarak o nebevi sesi ve mücadeleyi susturmaya çalışacaktır. Asıl tehlike çeteler değil, onu üreten, ona gereksinim duyan çetesever tağuti rejimlerdir.

Allah'ın Halkları Ulusçu Tanrılara Karşı

Tevfik UĞUR

Yazıyorum
Hülagünün azıdışlerinde kurtarmak için dünyayı
Çetelerin yönetiminden
Kabile şeflerinin çılgınlıklarından
Yazıyorum
Kelimeyi kurtarmak için kontrol mahkemelerinden
Köpeklerin koklamalarından
Sansürün darağaçlarından

Nizar Kabbani'ye selam olsun. Kam'istan topraklarının lanetlenmiş şairine. "*Bunun için çekiyorum isyan bayrağını*" diyordu. **Kediler gibi boğazlanmaya götürülen milyonlar adına... Gözkapakları çıkarılanlar, Dişleri sökülenler adına... Sülfürik asitte eriyenler adına kurtçuklar gibi. Yoksun olanlar adına sestem, görüşten, dilden...** Ne kadar da benzer; Suriye, Türkiye, Mısır, Irak, Libya, Tunus ve Cezayir'in yani koca Müslüman coğrafyasının Arap, Türk ve Kürt halklarının kaderleri. Bir asırdır bu coğrafyayı kaplayan karanlık, hep birbirine bin yıldan fazla aşına olmuş ve aynileşmiş halkların sadece geçmişini ilga etmek için değil geleceklerini de çöktürmek adına sinmişti gökyüzüne. Sanki aynı ana-babadan doğmuş gibi aynı kanı taşıyan ve birleştirme adına halkları, uluslara parçalayan ittihatçılar; birbirinin kardeşmiş gibi terakki adına kastetmişlerdi kardeş halkların Arap, Türk ve Kürdüne...

Halkları; yıldızlar, ay ve güneşten mahrum etmişlerdi ilkin. Sonra suni ışıkları üzerlerine tutarak "*sizi Aydınlanma Çağı'na erıştirdiğimiz için artık bize şükredin*" demişlerdi o Fransız çağından sonraki en mükemmel maymunlar. Halk-

larla rablerinin arasını açmak için Nuh kavminin atalarını çağdaşlık adına taklit etmiş ve halklarla mabetleri arasına putlarını dizmişlerdi sırayla. "*Ey Arap ulusu, Ey Türk ulusu, Ey Kürt ulusu*" diye başlamışlardı seslenişlerine. "*İşte biz, İşte siz!*", "*Sizi biz var ettik, bizden önce yoktunuz, bizimle birlikte varoldunuz, ey vatandaşlarımız yani kullarımız haydin tapının ulusunuzun rabbi olan çağına ve kutsayın sizi kurtaran bu rabbin melekleri olan askerlerine, generallerine!*" nidasıyla bitirmişlerdi vaazlarını.

Önce, halkların dinine çağdışı damgası vurular o meleksi şeytanlar. Akabinde dillerine, ardından tarihlerine, sonra kültür, gelenek, giyim-kuşam ve kadın-erkek ilişkilerine, kadın-erkek eşitsizliklerine! Onlar, evrimin her yönüyle tekâmül etmiş en üstün yaratıklarıydı. Zamanın en uç noktasında var olmanın zevki içinde katliamlara girişmişlerdi geçmiş yüzyıldan fazla olan her şeye karşı. Kendilerini, Avrupa ulusları gibi doğal bir sürecin içinde evrimleşmeye bırakmışlardı. Artık yaratıcıları(!) Kron'a da müdahale edecek kadar mükemmelleşmiş ve sadece onyirmi yıl içinde, evrimlerini yüzlerce yıldan sonra tamamlayan ulusların en güzel(!) yönlerini taklit ederek, beş-on milyonluk üstün-ırklar yaratmışlardı o Müslüman coğrafyanın kuzeyinde güneyinde, kuzeybatı ve doğusunda. Sonra ırklar arasındaki yapay sınırları, yaşadıkları coğrafyanın topraklarına aktardılar. Kuzeyden güneye ve batıdan doğuya kandan çizgiler çektiler Arap'la Acem, Türk'le Arap ve Kürt'le; Arap, Türk ve Acem arasında. Araplaştırmaya çalıştılar Filistin topraklarını, Mezopotamya'nın ovalarını Kürtleştirmeye ve Türkleştirmeye Anadolu'nun verimli

tarlalarını. Ardından kutsadılar sınırları, lanetlerken hudutları ihlal eden halkları. Gerçekten bu Müslüman coğrafyası Türk'ün müydü Arab'ın mı? Yoksa Kürt ya da Acemin mi?

Gerçekten Karadeniz sıradağlarından, Toroslardan, Amanoslar, Allahuekber ve Beydağları'ndan kopan taş kütleleri, vadilere doğru hızla yuvarlanırken "Türk, Türk" diye mi inler yoksa "Allah, Allah" mı? Ya da Anadolu'nun çatlayıp da içinden sular fışkıran kayaları, Türk'ün haşmetinden mi korkar Allah'ın azametinden mi? Veya patlarken Ağrı, Erciyes, Nemrut, Süphan, Tendürek ve de Hasan Dağı; o ulusçuların kadim tanrılarından mı emir almış yoksa ezel olan Allah'tan mı? Ya şu binlerce yıldır sessiz ve hareketsiz sanılan Hasankeyf'in kaya kütleleri; içlerinde fırtınalar kopartan ve içten içe süren kaotik raksın temposunu tutan ses, neyin sesidir? Arap kasidelerinin mi, Kürt dengbejlerin mi yoksa ezgiler mırıldayan meleklerin mi?

Üzerinde yaşayan halklarıyla birlikte "Yoktur ilah, Allah'tan başka" diye gelen bu coğrafyayı, halklarıyla birlikte kim neden ve ne adına parçalamıştı? Allah'tan başka bir şey varsa o da ilahların yokluğuydu ama kim yok olucu ilahlar edinip hem Allah'ın halklarını yok sayacak hem de coğrafyasını parçalayacaktı? Şirkin tarih defteri henüz kapanmamışsa, elbette müşriklik de dünyanın erken zamanlarına has bir psikoloji olmayacaktı. Ve Allah küfürde inat edenin kalbini tevhide kapatacaktı, onu evrim ve tesadüfler dünyasının zindanına hapsederken. İşte imanı, kendine imkânsız kılan o inatçı zorbalar, paramparça gördükleri dünyanın içinden, ilahlar yaratma sendromuna duçar oldular. Anlık kareler halinde gözlemledikleri dünyada, hem birbirinden kopuk ve dağınık küçük parçalar gördüler, hem birbirine yakın büyük parçalar ve hem bitişik koca parçalar. Bu büyük parçaları kim birbirine yakınlaştırmış ve bu kocaman parçaları kim meydana getirmişti? İnatçı zorba olarak, evreni kuşatan Allah'tan yüz çevirirken "tek tanrı saçmalık" dediler, bu parçalar dünyasının içinde.

Kalpleri mana âlemine, artık tümünden kapalıyken, gözleri daha da büyüdü maddi âlemde, maddelerin dünyasını daha yakından görmek için! Eskiden bir bütün halindeyken yıprandığı için çatlayan ve aşınan parçalar gördüler, eskidiği için parçalanmış maddeler. Yeni doğan bedenler, an be an büyüyen canlılar, anında hareketlenişen bedenler, kokmaya başlayan ölümler, çürümeye ve sonra yok olmaya terk edilmiş cesetler, aynı zaman içinde gün gün, ay ay, yıl yıl oluşan maddeler ve aynı zaman içinde yok olan! Sonra kendilerine döndüler, baktılar canlı bedenlerine,

onları çürümekte olan ruhsuz cesetlerle karşılaşmışlardı, yeni doğmuş bedenlerle sonra, büyüyen bedenlerinin zamanla yıprandığını gördüler. En sonunda hayatın sırrını çözen bir bilim adamı gururuyla ayağa kalkarak "Bizi ancak zaman helak eder ya da biz; ancak zamana uydukça yenilenebilir ve mükemmelleşebiliriz" dediler. Evet, zamandı maddeler dünyasındaki küçük, büyük ve kocaman parçaların nedeni! Zamandı, zaman içinde parçaları birleştiren ve eskimiş kütleleri parçalayan. Zamandı yok eden ve yeniden var eden! İnsanı diriltten ve öldüren, güneşi doğurtan ve batırtan, zamandı günü meydana getiren, dünyayı karanlığa bürüyen. Hiç durmadan hareket eden, hareketiyle tüm hareketlenmelere kaynaklık eden! Dursa zaman, maddeler dünyası duracaktı ve sönecekti dünya ama durmuyor durmadan ilerliyor sonsuzluğa(!) doğru! En sonunda zamanın şu değişmez kadesini keşfettiler(!); Kim zamanı takip ederse o eskimeyecek, hep yenilenecek, çürümeyecek ve yok olmayacak kim de zaman karşısında değişmeden direnirse o er ya da geç yok olacak! Ve kimin geçmişi yüzyıldan fazla ise o, zamanı eskitmeye hatta durdurmaya çalıştığı için, bir tehlikedir zaman karşısında, zamanı takip edenler karşısında. İşte böyle başladı modern müşriklerin geleneğe bağlı halklar karşısındaki serüven, mücadele, cinayet ve katliamları.

Hile ve tuzaklarla zaman içinde gücü eline almayı başarınca dönüp halklarına baktılar önce, halkları idare eden ilahi iktidara, halkın inancına, diline, kültürüne, yaşam biçimi ve ilişkilerine. Ne yüzyılı! Bin yıldır halkların, hiç değişmeden bu günlere geldiğini gördüler. Önce bir korku kapladı ruhlarını, sonra bedenlerini titreme. Zaman karşısında yok olmayanların, yok ettiğini gördüler değişimleri. Kendileri bir aşüfte misali zamana teslim olmuştu, artık zamana sarılmanın hazzını yaşıyorlardı ama arada bir duydukları bir ses, eski dünyadan yankılanan bir çağrı, keyiflerini kaçırmaya yetiyordu. Sonunda zamanı da bastıran bu ses; onları, mahkûmu oldukları zamanın hâkimi olan halklara götürdü. Sahip oldukları güçle zamanı da kuşatan bir maziye sahip olan halkları mahkûm edemezlerse, kısa süre içinde yok olacaklarını anladılar. Artık ne pahasına olursa olsun halkları, hiç beklemeden değiştirmeleri gerekiyordu. Elbette değişim, yenilenme demekti ve yenilik eskiye ait ne varsa koparıp atılmayı gerektiriyordu.

Batıda yeniliğin uzun zaman dilimi içinde gerçekleştiğini görseler de bekleyecek vakitleri kalmamıştı. Her an ölebilirlerdi çünkü çürüyüp yok olabilirlerdi. Hiç beklemeden eskiye ait ne varsa koparmaya başladılar halktan, geçmişleriyle et ve kemik gibi bütünleşen halktan. Acılar içinde ölenler umurlarında değildi, geçmişini koparamayan zaten ölmeyi hak etmişti. Çünkü onlar için halk değil, artık geçmişleri olmamasına rağmen hayatta kalabilen bir avuç azınlık önemliydi. İktidarı ellerine alınca, dinlerinin bin yıllık dilini kestiler önce halkın, ardından tarihlerini. Sonra yeni bir dil eklemlediler ve olmayan bir tarih yapıştırdılar arkalarına. Zamanları yoktu. Bu nedenle maymundan insan türetme illüz-

yonunu, kurttan insan çıkarma hokkabazlığına dönüştürdüler. Yeni bir ulus yaratmanın çarpıklığı her yerinden seziliyor ve korkunçluğu, her taraftan okunuyordu ama ulusçular için sadece hayatta kalanlar önemliydi.

Dil de tamamı, tarih de ama halkın gelenek ve yaşam biçimi hâlâ değişmemişti. Henüz geçmişinden kopmamış diğer halklar nasıl yaşıyorsa, yeni dil ve tarihe sahip oldukları halde ulus-halk da aynı yaşam tarzını benimsemeye devam ediyordu. Çünkü halklar, kardeşleriymiş birbirlerinin! Birbirinden kopmayan bu halklar hep birbirinin aynısıydı, çünkü hepsinin rabbi Allah'tı. Eski çağlardan kalan İslam, onları ümmet çatısı altında birleştirmiş ve kardeş kılmıştı. O zaman bu halkları parçalamak için ya onları çatının altından çıkarmak ya da o çatının altına, onu görünmez kılacak başka bir çatı inşa etmek gerekiyordu. Bu sayede her halk, yukarı bakınca sadece kendi çatısını görecekti, kendi çatısıyla gurur duyacak ve diğer çatılara öfkeyle bakıp altındaki halkları küçümseyeceklerdi. Modern zamanın son modası olan ulusçuluğu da hazır yanı başlarında gördüler, hiç vakit kaybetmeden katı ve kalın bir Türk çatısı inşa ettiler, sonra Arap çatısı, ardından Kürt çatısı. Artık halkların ortak kaderi değil, her ulusun kendi kaderini yücelten nutuklar ediliyordu. Ulusçular; her ulusun kendi kendini yönetme, idare etme vaazları arasında, ulusun tanrılarına uymayan halkı, yok etme özgürlüğüne sahip olmuşlardı. Çünkü bu ulusları kendileri yaratmıştı(!)

İşte halklar! Yüzyıldır ulusçuların elinde bir hayvan ve mal gibi boğazlanıp parçalanan halklar. Ulusçuların ittihiadı ve kardeşliği için, anız tarlalarında yakılan saman çöpleri gibi yok edilmeye çalışılan Allah'ın halkları! Terakki ve

zamana yetişme adına, bir maymun gibi çağın arkasından kırbaçlanarak sürüklenen halklar. Yüzyıldır kapkaranlık bir dünyada sahte ışıklar altında, takım elbiseli ve üniformalı vampirleri, kahramanları gibi görürken; paçavraya dönmüş bir hayat ve elbiseler içinde kendilerini kurtarmaya çalışan peygamber takipçilerini, kendilerine asi ve bozguncu olarak belletilen halklar.

Oysa bir asırdır gecenin ilerleyen vakitlerinde ortaya doğal çehresiyle çıkan canavarlar vardı. Çağdaş mahallenin aydınlatılmış geniş bulvarlarından süzülüp karanlık bir zindanda, ıssız bir ovada, kuzgunumsu naraların atıldığı terk edilmiş yollarda, kurtların uluduğu tepelerde ve halkın ışıksız, dar ve çıkmaz sokaklarında onun kanına girdikten sonra gündüz aydınlığında "cumhuriyet ve terakki" maskesi altında yine onun arasında dolaşan ve ondan hesap sorup duran ulusçu canavarlar! Bunlar, güneşli sakal tıraşlarıyla oldukça insansı görünüyordular. Yana taranmış saçları, çağcıl koyu renk takım elbiseleri, beyaz gömlek ve kravatlarıyla, bir karanlık gecede halkın seması üzerine yaydıkları zulmü ustalikle gizliyorlardı. Halk onlara görünüşünden dolayı imrenerek bakarken, gerçek yüzleri başkalarına maske olarak takılan insanları ise düşünce süzüyordu.¹

İşte yüzyıldır halkın kanıyla beslenen ulusçuların karanlık dünyasına mahkûm olan halklar, değişime ve zamana ayak uydurmaya direnince zaman karşısında yok olmamayı başardı. Belki bunun için belki de hiçbir sebep yokken, Allah bu halklara acıdı ve gündüze az bir vakit kala, ulusçuların gerçek yüzünü, karanlık ve kanlı yüzünü onlara gösterdi. Şeklin, biçimin, takım elbiselerin ve allı-pullu yeşil üniformaların, bu ulusçu vampirleri kamufle etmek için kullandığını gören halk, gerçek düşmanını tanımaya başlarken, Allah'tan ve O'nun kardeş kıldığı insanlardan başka dostunun olmadığını da gördü.

İşte bunun için Türkiye'de, Tunus'ta, Mısır, Libya ve Suriye'de Allah'ın halkları; ulusçulara karşı ayağa kalktı ve "Yaşasın Ulu Önder Allah" nidaları arasında tanrılarına karşı başını kaldırdı. Kendi hayatını yok sayarak kıyam etti, tanrıları dâhil ulusçulara ait ne varsa hepsini tümünden ortadan kaldırmak için.

Artık gövdesi parçalansa da başı dik kalacak bu halkların!

Elbette bu başkaldırının iç dünyasına nüfuz edemeyenler, halka kör ve sağır olanlardır. El-

bette çağa uyma adına eskiye ait ne varsa reddeden bir İslamsı, bir sosyalist, bir modernist ve ulusalcı; bu halkların ardında Allah'ı değil Okyanus ötesinin Hülâgûsunu görecekler ve onları, Hülâgû'nun peşinde sürüklenen zavallılar sürüsü sanacaklar. Çünkü bunlar; onyıllardır, onur ve şeref için halk için başkaldırmaktan değil ondan tiksiniyor uzaklaşmaktan geçtiğini zannettiler. İşte bu zavallı sanılan halklar, ulusçuların tanrılarına başkaldırdıkça ve yıktıkça zaman karşısında eskimesin diye bronzdan yapılan heykellerini; başkaldırıları da zavallılaştıracak halktan kopuk entelektüelleri, yazarları, politikacı ve generaleri! Bu şerefli halkların başkaldırıyla yücelen onurları, ulus çatılarını paramparça ederken, başkaldırını reel-politik düzleme indirgemeye çalışan her varsayıcıyı da tahkir edip zavallılaştıracak. Nerden bilsin bu varsayıcılar; başkaldırının, yoksayıcılıktan geçtiğini! Halkın lehine ve yararına gerçekleşen her hadiseyi Hülâgû'nun tuzağı olarak gören bir ulusçu, halklara en yakın rabbin kim olduğunu nerden anlasın? Ve her namazın secdesinde Allah'ı hissedemeyen bir İslamsı, halktan uzak kaldığı için takvadan yoksun olacağını nerden bilsin!

Ulusçuların tanrılarına kıyam eden Allah'ın halklarını zavallı sananlar, gerçekte halkı yok saydığı için Allah dışında her şeyi var sayan ve halktan uzaklaştıkça batıla yaklaşan gerçek zavallılardır. İşte bu sebeple başkaldırı ateşinin, ulaşmayacağı bir Müslüman toprağı ve yakmayacağı bir ulusçu tanrı kalmasa bile yine de entelektüel zavallılar, kendi aşağı konumlarından Müslümanları topyekûn zavallı ilan ederken aslında Hülâgû'nün de Müslüman olduğunu ilan ettiklerinin farkına varamayacaklar.

Seyyid Ebuzeyd'de yakılan ateş, Şam diyarını yangın alanına çevirirken, Mezopotamya ve Filistin'in ulusçuları hâlâ bu ateşten kendilerine pay biçmeye, yani bir tuzağın peşindeyken halktan gibi görünmeye çalışıyor. Bilmiyorlar ki bu ateş kendilerine ulaşınca, halka teslim olmaktan başka yapacakları bir şeyin kalmayacağını. Yoksa Mısır'ın, Tunus'un, Libya, Türkiye ve Suriye'nin halkları; ulusçu tanrıları yakarken, Mezopotamya ve Filistin'in ulusalcıları bu ateş sayesinde, bir yüzyıllık ulusçu iktidarın peşinde mi koşuşturuyor? Yok, bu ateş; halkı yakan ulusçuların değil, yüzyıldır ulusçular tarafından yakılan halka aittir. Öyleyse;

Arap, Türk ya da Kürt; geriye kalan tüm ulusçular, ya af dilemeye başlayıp eteklerine kapacak yok ettikçe çoğalan halklarının ya da Allah'ın halkları, tanrılarıyla birlikte bu ulusçuların da boyunlarını dizlerine kadar bükecek!

1 **Genç Birikim Dergisi'**nde yayımlanan Ergenekona Karşı Halk adlı makaleden alıntılanmıştır

“Maddî Hayattan Yararlanma Gayesi”

Mahmut Celal ÖZMEN
usve1970@yahoo.com

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağılık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardı ardına gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkûm yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu

ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sınıf ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi..

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güçleri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını)

savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu. Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel ola-

İslâm ilk önce, fıtratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhid inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur.

mıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında doluşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağılmanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegâne sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilk önce, fıtratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhid inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: **"Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin."** (Nisâ, 33) **"Allah katında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkmanızdır."** (Hucurât, 13) **"Allah'a koşun."** (Zâriyât, 50)

İnsanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını karşılama konusunda aylıklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır.

Sünnet'in Kur'an'ın Anlaşılmasındaki Yeri ve Önemi - I

Ubeydullah TOPRAK

Hidayet rehberi olan Kur'an-ı Kerim, bütün insanlığa hitap eden düsturlarını maddeler hâlinde ayrıntılarıyla zikretmemiş, külli kaideler şeklinde vermiştir. Bilindiği gibi, Kur'an-ı Kerim, Allah (cc) tarafından Hz. Muhammed (sav)'e, yaklaşık 23 senede ayet ayet apaçık bir Arapça ile nazil olmuştur. Kur'an-ı Kerim, kendisi üzerinde düşünülmesini, anlaşılmasını ve hükümleri ile amel edilmesini istemektedir. Kendi üzerinde düşünmeyi emreden ve bu işi yapmayanları zemmeden Kur'an'ı anlayabilmek ve Kur'an-ı Kerim'in gaye ve maksadını tam anlamıyla bilebilmek için Hz. Muhammed Efendimiz'e (sav) müracaat etmemiz gereklidir.

Sünnet, Kur'an tefsirinin ana kaynaklarından biridir. Çünkü Sünnet'in sahibi Hz. Peygamber (sav), Kur'an'ı tebliğ etmenin yanında aynı zamanda onu tefsir etmek, açıklamak ve yaşamakla da görevli idi. Bu hakikat muhkem naslarla sabittir: "Ey Rasul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan, onun elçiliğini yapmamış olursun!" (Maide, 67), "Sana da zikri (Kur'an'ı) indirdik ki kendilerine ineni insanlara açıklayasın. Belki düşünüp ibret alırlar." (Nahl, 44) "Biz sana Kitab'ı sırf ayrılığa düştükleri şeyi onlara açıklayasın ve inanan bir topluluğa yol gösterici ve rahmet olsun, diye gönderdik." (Nahl, 64) Bu ayetler, Rasûlullah'ın (sav) Kur'an'ı tebliğ ve tefsir ile görevli olduğunu ifade etmektedir. Hz. Aişe (r.anha) validemize, Rasûlullah'ın (sav) ahlâkı sorulduğunda, Hz. Aişe onun ahlâkının Kur'an'dan ibaret olduğunu bildirmiştir.¹ Bu rivayet, Rasûlullah'ın (sav) din konusunda söylediği sözlerin ve gösterdiği

davranışların Kur'an'ı tefsir ettiğini göstermesi bakımından önemlidir.

İmâm Şâfi'î, Sünnetin Kur'an karşısındaki tutumunu şöyle açıklar: "Rasûlullah'ın (sav) sünnetlerinin Kur'an karşısında iki tutumu vardır. Birincisi, Kur'an'ın açıkça ifade ettikleri karşısındaki tutumdur. Bu hususta Rasûlullah (sav), Yüce Allah'ın indirdiğine olduğu gibi uyar. İkincisi ise, mücmeller karşısındaki tutumdur. Burada Rasûlullah (sav), Allah'ın mücmelden ne kastettiğini onun adına açıklar. Umûmî mi, yoksa husûsî mi, nasıl farz kılındığını ve kulların bunu nasıl yapmalarını istediğini izah eder. Her iki şekilde de Resûlullah (sav) Allah'ın Kitabı'na tâbi olmuştur."²

Biz bu makalemizde Kur'an-ı Kerim'e nazaran Sünnet-i Seniyyenin yerini, aralarındaki ilişkiyi ve Sünnet'in fonksiyonlarını açıklayacağız. Tefvik Allah(cc)'dandır.

1) SÜNNET KUR'AN'I BEYAN EDER:

Peygamberimiz Efendimiz'in (sav) beyanla vazifeli olduğu, muhkem nasla haber verilmiştir: "Ey Rasulüm, Sana bu zikri indirdik ki, kendilerine indirileni insanlara açıklayasın." (Nahl, 44)

Beyan kelimesi, geçişsiz (lâzım) bir fiilin mastarı olarak açık seçik olmak, geçişli (müteaddi) bir fiilin mastarı olarak da, açıklamak manasına gelmektedir.³ İstilahta ise beyan, müşkil, müteşabih nasların, manaları kapalı olan lafızlarını açıklayan kelimeleri ifade eder. Usulü fıkıhta

²Şâfi'î, er-Risâle, s. 91

³Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, "Beyan" maddesi, c.6, Sh:23-24, İstanbul-1992.

beyan, mana kapalılığını giderip onu muhatabın anlayacağı bir şekilde açıklamak veya hükmü Allah (cc) tarafından açıklanmış nassın keyfiyetini ifade etmek üzere kullanılan bir terimdir. Hadis ilminde ise, beyanın hem sözle hem de fiille olabileceği anlatılmaktadır. Zaten "Sen büyük bir ahlak üzeresin" (Kalem, 4) ayeti, Peygamberimizin (sav) ahlaki davranışlarının sözlü ve fiili olanlarını da ihata etmektedir. Peygamber Efendimizin hayatı, sözleri, fiilleri, takrirleri Kur'an'ı tefsir etmektedir. Bu genellikle aşağıdaki şekillerde gerçekleşir:

a. Sünnet, Kur'an'ın Mücmel Naslarını Tefsir Veya Müşkil Naslarını Beyan Eder:

Meselâ, namaz vakitlerini ve rekâtlarını, namazda neyin nasıl okunacağını, zekâtı verilmesi gerekli olan ve olmayan malları, zekât miktarını ve zekâta ait nisap miktarlarını belirleyen hadisler bu türdendir. Çünkü bunlar, Kur'an'da yer alan "Namazı kılın, zekâtı verin." (Bakara, 43) mealindeki mücmel ayetten maksadın ne olduğunu açıklamış olmaktadır.

Müşkil lafıza açıklık getiren hadislere örnek olarak, "Sabahın beyaz ipliği (aydınlığı) siyah ipliğinden (karanlığından) ayırt edilinceye kadar yiye, için" (Bakara, 187) mealindeki ayette yer alan (iplik) lâfızlarından maksadın gündüzün beyazlığı ve gecenin karanlığı olduğunu açıklayan hadisi zikredebiliriz. Bu ayet inince Sahabeden biri lâfızlarını gerçek anlamda "iplik" olarak anlamış, biri beyaz diğeri siyah iplik alıp yastığının altına koymuş, (sahurda) bunları görebileceği ve birini diğerinden ayırt edebileceği vakte kadar yemeye-içmeye devam etmişti. Sonra, Hz. Peygamber'e bunların anlamını sorunca, O, kendisine ayetteki bu lâfızlardan maksadın, gündüzün aydınlığı ile gecenin karanlığı olduğunu açıklamıştır.⁴

b. Sünnet, Kur'an'ın Umum İfade Eden Ayetlerini Tahsis Eder:

Hz. Peygamber'in şu hadisi bu duruma örnek olabilir: "Kadın; halası, teyzesi, erkek veya kız kardeşinin üzerine nikâhlanamaz. Bunu yaparsanız, akrabalık bağlarını koparmış olursunuz"⁵ Bu hadis şu ayetin umumunu tahsis etmiş olmaktadır: "Bunların (yukarıda sayılanların) dışındakiler size helâl kılındı. (Nisâ', 24) Çünkü söz konusu ayette, bu hadiste geçenlerle ilgili bir yasak yoktur.

"Zina eden kadınla erkekten her birine yüz değnek vurun"(Nur,2) ayetinde zina eden herkese yüz değnek vurulması umumî olarak emrolunmuş, Rasûlullah (sav) bu emri bekârlara tahsis etmiş, evli olan erkek ve kadın için ise recm cezasını tespit etmiştir. Öneminden dolayı bu konuyu özet de olsa açıklamakta fayda vardır.

Hz. Ubade b. es-Samit (ra) diyor ki: "Rasûlullah(sav)'a vahiy indiği zaman, sıkıntı hissediyor ve rengi değişiyordu. Bir gün yine ona vahiy indi, Rasûlullah (sav) aynı durumla karşılaştı. Rasûlullah (sav) açılınca şöyle buyurdu: "Benden alın! Allah, zina edenler için bir yol gösterdi. Evlenmiş olan evlenmiş olanla, bekâr olan bekâr olanla zina edecek olursa, evlenmiş olana yüz sopa vurulacak ve o, taşlanarak öldürülecektir. Bekâr olana ise, yüz sopa vurulacak ve bir yıl boyu sürgün edilecektir."⁶ Yine Hz. Aişe (r.anha) ve Abdullah b. Mes'ud(r.a)'dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (sav) buyurdu ki: **"Allah'dan başka ilah olmadığına ve benim Allah'ın Peygamberi olduğuma şahadet eden bir Müslüman kişinin kanı, ancak üç şeyden birini yapmasıyla helal olur: Cana kıyarak kisası hak etmek, evlendikten sonra zina etmek ve dinden çıkıp cemaati terk etmek."**⁷

Bu durumda genel olarak zina edenlere sopa cezası verileceğini hükme bağlayan ayet, bekârlara tahsis edilmiş, evlilere ise recm uygulanacağı Hz. Peygamber tarafından hem ifade edilmiş hem de uygulanmıştır.⁸

Haricilerin bazıları ve Mutezileden Nazzam'ın dışında bütün İslâm ümmeti, İslâm'da evlendikten sonra zina edenin cezasının, taşlanarak öldürülmek olduğu hakkında ittifak etmişlerdir.⁹ Rasûlullah (sav)'ın recmi defalarca fiilen uygulamasına ve ondan sonra gelen halifelerin ve İslâm ümmetinin aynı yolu takip etmelerine rağmen geçmişte Hz. Ali'ye karşı çıkan Hariciler, günümüzde de modern geçinen Batı hayranları ve sözde Kur'an İslamcıları, recm cezasının, Kur'an'da zikredilmemesi ve Kur'anda bu suça

⁴Prof. Dr. Zekiyüddin Şa'ban, İslam Hukuk İlminin Esasları (Usulü'l-Fıkıh), Sh: 17-18, Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları.

⁵Buhârî, Nikâh, 27; Müslim, Nikâh, 37-38 (baş kısım) Hadisin tamamı hakkında bkz. Zeylâî, Nasbu'r-Râye, III, 169-170

⁶Müslim, Kit. Hudud, bab. 12, 13, 14, hn. 1690; Ebû Dâvûd, Kit. Hudud, bab. 23, hn. 4415; Tirmizi, Kit. Hudud, bab. 8, hn. 1434

⁷Buhârî, Kit. Diyat, bab. 6; Müslim, Kit. Kasame, bab. 25, 26, hn. 1676; Ebû Dâvûd, Kit. Hudud, bab. 1, hn. 4352; Tirmizi, Kit. Diyet, bab. 10, hn. 1402 (Hasen, sahih); Nesei, Kit. Tahrim, bab.

⁸Abdulkadir Udeh, İslam Ceza Hukuku ve Beşeri Hukuk, c.3, Sh:253; Mursafi, Ehadisü'r-Recm, Beyrut 1994, s. 63-64

⁹İbnu'l-Münzir, Kitâbu'l-İcmâ', 111, İbn Hazm, Merâtibu'l-İcmâ', 214. Geniş bilgi için bak: Ebubekir Sifil, Modern İslam Düşüncesinin Tenkidî-1, Sh:177-232, Kayıhan Yayınları, İstanbul-1998

yüz celde cezası verildiği ifade edildiği halde Kur'an'a aykırı olarak böyle bir cezalandırmanın olamayacağı gerekçesiyle, bunun İslâm'da olmadığı iddia etmişlerdir. Sahabilerden Abdullah b. Ebi Evfa'ya Hz. Peygamber'in (sav) recm uygulayıp uygulamadığının sorulması, onun da uyguladığını ancak celde ayetinden önce mi sonra mı olduğunu bilmediğini¹⁰ söylemesi üzerine meseleyi bina eden ve celde ayetinin recmi neshettiğini iddia edenlere Recm cezasının tarihsel sürecini aktarmakta fayda var:

H. Peygamber'e, Maiz b. Malik el-Eslemi isminde birisi gelip: "beni temizle" diyerek zina ettiğini dört defa ikrar etmiş, Hz. Peygamber de akli melekesini, sarhoş olup olmadığını ve medeni halini sorduktan sonra onu recmettirmiştir. Maiz hadisi, ifadeleri farklı olsa da yaklaşık onbeş sahabe tarafından nakledilmiştir ve hadis kriterleri açısından da sahih kabul edilmiştir.¹¹ Ancak hiç birisinde Maiz'in ne zaman recmedildiğine yer verilmemiştir. Rivayetlerde Maiz'in recmine şahit olduğu anlaşılan Nasr b. Dehr, hicretin yedinci yılındaki Hayber savaşında şehit olmuştur. O zaman bu olay hicri yedinci yıldan önce gerçekleşmiş olmalıdır. Celde ayeti ise hâkim olan görüşe göre hicretin altıncı yılında gelmiştir. Bu durumda recm olayı ile celde ayetinin inşi birbirine yakın olmakla birlikte hangisinin önce olduğunu tam olarak tespit etmek mümkün değildir.

Yine Cüheyne kabilesinden bir kadın zinadan hamile olarak Hz. Peygamber'e gelmiş ve kendisine haddi uygulamasını istemiştir. Hz. Peygamber onu geri çevirerek tövbe ve istiğfar etmesini istemiştir. Kadın daha sonra tekrar gelip yine geri çevrilince Mâiz gibi kendisini de geri çevirmemesini istemiştir. Kadının hamile olduğu anlaşıncı Hz. Peygamber "Git doğuruncaya kadar bekle" demiştir. Çocuk doğunca Hz. Peygamber kadının göğsüne kadar çukur kazılmasını ve kadının elbiselerinin üzerine bağlanmasını istemiş sonra da onu recmetmelerini söylemiştir. Recmden sonra kadını çukurdan çıkartmış ve cenaze namazını kıldırılmıştır.¹² Cüheyne (Gamidli) kadının ne zaman recmedildiğini de kesin olarak bilemiyoruz. Ancak kadının, "Beni de Maiz gibi geri çevirmek mi istiyorsun" ifadesi bu olayın Maiz'in recminden sonra olduğunu göstermektedir. Ayrıca rivayetlerde ismi geçen İmran b. Husayn hicri yedinci yılda, kadını recmedenler arasında

zikredilen Halid b. Velid ise Hicri sekizinci yılda Müslüman olmuştur. Tarihçiler de bu recmi Hicri dokuzuncu yıl olayları arasında zikretmişlerdir.¹³ Dolayısıyla söz konusu recmin celde ayetinden sonra uygulandığı anlaşılmaktadır.

H. Ebu Hüreyre (r.a) ve Hz. Zeyd b. Halid'in (r.a) rivayet ettiği bir hadiste de işverenin eşiyle zina eden bekâr işçiye (Asif) yüz değnek ve bir yıl sürgün, kadına ise recm cezası uygulanmıştır. Söz konusu olayın da ne zaman cereyan ettiği belli değildir. Hz.Ebu Hüreyre (r.a) olayın şahidi olarak ravi olduğuna ve hicri yedinci yılda Müslüman olduğuna göre en azından recm hadisesinin bu tarihten ve dolayısıyla celde ayetinden sonra olduğu anlaşılmaktadır.¹⁴

Recm uygulamaları, Hz. Peygamber dönemi ile sınırlı olmayıp raşit halifeler, tabiin ve sonraki dönemlerde de devam etmiştir.¹⁵

"Kur'an'da recm hükmünü göremiyoruz diyen" Haricilere, Ömer b. Abdülaziz, farz namazların vakit ve rekâtlarının sayısının, zekâtın kimlere farz olduğunun, miktarının ve nisabının da Kur'an'da olmadığını bu hususları Hz. Peygamberin yaptığını ondan sonra da Müslümanların uygulamaya devam ettiklerini, recmin de aynı şekilde olduğunu belirtmiştir.¹⁶

c. Kur'an'ın Mutlak Ayetlerini Takyit Eden Sünnet:

H. Peygamber'in Kur'an'ı tefsir şekillerinden biri de mutlak olan, belirli bir ölçüde sınırları çizilmemiş ayetleri kendi açıklamalarıyla takyit etmesidir. Meselâ, Namaz kılarken kıraat, namazın farzlarından biridir. Allah Teâlâ bu konuda: "...Artık, Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun; Allah, içinizden, hasta olanları, Allah'ın lütfundan rızık aramak üzere yeryüzünde dolaşacak olan kimseleri ve Allah yolunda savaşacak olanları şüphesiz bilir. Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun.." (Müzzemmil, 20) buyurmuş, fakat kolay gelenin mahiyeti hakkında bir bilgi vermemiştir. Hz. Peygamber bu ayetteki "*Kur'an'dan kolay geleni okuyun*" şeklindeki mutlak ifadeyi "Fatiha suresini okumayanın namazı yoktur"¹⁷ hadis-i şerifi ile takyit ve beyan etmiştir.

¹⁰Buhari, Hudud, 21

¹¹Buhârî, Kit. Hudud, bab. 22, 29, Kit. Ahkâm, bab. 19, Kit.

Talak, bab. 11; Ebû Dâvûd, Kit. Hudud, bab. 24, hn. 4428

¹²Müslim, Hudûd, 22; İbn Mâce, Diyât, 36; Mâlik, Hudûd, 2;

İbn Hanbel V, 348

¹³Diyarbakri, et-Tarih'ül-hamis fi Ahvâli Enfesi Nefis, II, 139

¹⁴Doç. Dr. Osman Kaşıkçı, "İslam Hukukunda Recm Cezası" adlı makale, e-akademi

¹⁵Buhari, Hudud, 21; Beyhaki, Sünen, VIII, 215; Malik, Hudûd, 9, 11; Şafii, Ümm, VI, 167

¹⁶İbn Kuteybe, Tevilu Muhtelifi'l-Hadis, C. XII, Beyrut 1972, s. 310

¹⁷Muslim, IV, Ha. No. 34.; Dârimî, Salât, 36.; et-Tirmizî, Mevâkit, 69.; Ahmed b. Hanbel, II. 428.; İbn Mâce, İkâme, 11

Yine Kur'an'da, "Hırsızlık yapan erkek ve kadının ellerini kesin" (Maide, 38) buyrulmuştur. Bu ayet "el kesme" işini mutlak bırakmış, hangi elin, neresinden kesileceğini veya iki elin mi, yoksa bir elin mi kesileceğini ayrıca belirtmemiştir. Hz. Peygamber (s.a.v)'in uygulaması sağ elin bilekten kesileceğini hükme bağlayarak bu ayetteki mutlakı takyid etmiştir.¹⁸

d) Müphemî Tafsîl Eden Sünnet: Hz. Peygamber'in Kur'an'ı tefsir şekillerinden biri de müphem olan ayetlerde kast edilen manayı açıklamaktır. Müphem ayet; manası herhangi bir sebepten dolayı kapalı ve anlaşılması zor olan, ne kast edildiği ancak Peygamberimiz Efendimiz'in (sav) tefsiri ile anlaşılabilen ayet demektir. Bunun hadis kitaplarında pek çok misali vardır. Bu hususa şu ayet-i kerimeyi örnek verebiliriz: "Namazları ve orta namazı koruyun, gönülden bağlılık ve saygı ile Allah'ın huzuruna durun." (Bakara Suresi: 238) Ayetteki orta namazdan maksadın hangi namaz olduğu belli değildir. Dolayısıyla ayette bir müphemlik yani kapalılık vardır. Sünnet bu kapalılığı şu şekilde açıklığa kavuşturmuştur; Abdullah İbn Mes'ud, Hz. Peygamber'in: "Orta namaz, ikinci namazdır" dediğini rivayet etmiştir.¹⁹ Hz. Aişe de orta namazın, ikinci namaz olduğunu söylemiştir.²⁰

Başka bir örnek de şu ayettir: "İyi davrananlara; daima daha iyisi ve ziyadesi verilir. Onların yüzlerine ne bir karanlık, ne de zillet bulaşır. İşte onlar cennetliklerdir, orada temelli kalırlar." (Yunus, 26) Bu ayette geçen "ziyadeten" lafzı müphemdir. Kast edilen mananın Rasûlullah (sav) tarafından tefsirine ihtiyaç vardır. O da kast edilen manayı açıklamış ve şöyle demiştir: "Ziyadeten kelimesinden maksat, Mü'minlerin cennette Allah Teala'nın (cc) vech-i kerimine bakmalarıdır."²¹

2) SÜNNET KUR'AN'I TEYİT EDER:

Kur'an bir konuda hüküm getirir, Sünnet de o hükümü halin icaplarına göre farklı şekillerde ifadeye koyar. Ancak burada Sünnet, Kur'an'ın getirdiği hükümü teyit etmekten başka bir fonksiyon icra etmez. Hz. Muhammed'in (sav) namaz kılmayı, zekât vermeyi, ramazan orucunu tutmayı, hacca gitmeyi emretmesi, Allah'a şirk koşmayı, yalan şahitliği, ana-babaya asi olmayı, haksız yere adam öldürmeyi nehyetmesi

Kur'an'ı teyiddir. Örneğin; "Hiç bir Müslüman'ın malı gönül rızası olmadan helal olmaz"²² hadisinde olduğu gibi başkasının malını yemeyi nehyeden bu hadis "Ey iman edenler, aranızda mallarınızı bâtil yollarla yemeyin" (Nisa, 29) ayetini teyid etmektedir.

Yine "İşte, Rabbin zulmeden beldelerin halkını yakaladığı zaman böyle yakalar. Çünkü onun yakalaması çok acı ve çetindir." (Hûd,102) ayetini de "Allah zalime mühlet verir, sonunda onu cezalandırınca da artık iflah olmaz"²³ hadisi teyid eder.

3) SÜNNET, KUR'ÂN'DA YER ALAN BAZI HÜKÜMLERİ NESHER:

Kur'an'da yer alan bir ayetle amel edilirken, sonradan Hz. Peygamber'in (sav) emriyle kaldırılması şeklindeki uygulamaya Kur'an'ın sünnetle neshi denilir. İmam Ebu Hanife (rha) ve İmam Mâlik (rha) gibi âlimler mütevatir ve meşhur sünnetle Kur'an ayetlerinin neshedilebileceğini ifade etmişlerdir. Bunun için şu misal verilir: "Birinize ölüm geldiği zaman, eğer mal bırakacaksa, ana-babaya ve yakınlarla uygun bir biçimde vasiyyet etmek, Allah'tan korkanlar üzerine bir borçtur." (Bakara,180) Anlamını verdiğimiz bu ayetin, "Allah her hak sahibine hakkını vermiştir. Varise vasiyet yoktur."²⁴ hadisiyle nesh edildiği yukarıdaki âlimlerce kabul edilir.

Yine Kur'ân'da, "Ey îmân edenler! Namaz kılmaya kalktığınız zaman yüzlerinizi, dirseklarinize kadar ellerinizi, başlarınızı meshedip, topuklara kadar ayaklarınızı yıkayın..." (Maide,6) buyrularak namaza kalkıldığı zaman abdest alınması emredilmiş ve abdestin nasıl alınacağı ayrıntılı olarak belirtilmiştir.

Bir kısım ulema, bu ayetin zahirinin her namaza kalkıldığında abdest alınmasını gerektirdiği kanaatindedir. Ancak Sünnet bu hükmü nesh etmiş ve bir tek abdest ile birkaç namazın kılınabileceği hükme bağlanmıştır.

4) SÜNNET, KUR'ÂN'DA YER ALMAYAN BAZI KONULARDA HÜKÜM KOYAR:

Kur'ân-Sünnet ilişkisi bağlamında en fazla tartışılan nokta burasıdır. Öneme binaen bu konuya önümüzdeki sayıda devam edeceğiz. Selâm ve dua ile...

18 Muğni'l-Muhtac, 4/177

19 Tirmizi, K. et-Teftir, 3, Salât, Bâb Mâcâ'e fi Salâti'l-Vustâ

20 Doç. Dr. H. Mehmet Soysaldı, Nüzulünden Günümüze Kur'an Ve Tefsir, Sh: 181-187, Fecr Yayınları

21 Kurtubi, el-Câmi Li Ahkâmî'l-Kur'an, VIII, 330, Mısır 1966

22 Ahmed b. Hanbel, Müsned, 5/72

23 Buhârî, Tefsîrul-Kur'ân, 2/5; İbn Mace, Fiten: 22

24 Buhârî, Vasâyâ, 6; Ebu Davud, Vasâyâ, 6

Wikileaks Guantanamo Belgelerinden Bir Kesit¹

Portekizce'den Çev: Lisa KARPOVA
Kaynak: Pravda.RU 26.04.2011
İngilizce'den Çev: İsmail CEYLAN

Wikileaks: Guantanamo'daki mahkûmların çoğu nedensiz

Geçen Pazar El Pais, New York Times ve Washington post gazeteleri web sitelerinde ABD'nin Guantanamo askeri üssünde yaşananlar ile ilgili detaylı bilgiler yayınladılar. Yayımlanan üç belge burada bulunmuş 779 mahkûm ile ilgili 759 kayıtan oluşuyordu.

2002 ve 2009 yılları arasında yapılmış olan bu kayıtlar, ABD'nin Guantanamo hapishanesindeki mahkûmların çoğunu suçlu olup olmasına bakmadan basit sebeplerle tutuklayıp buraya getirdiğini açıkça ortaya koyuyor. Buradaki tutukluların bazıları, savaş bölgesinde yaşayan ve operasyonlar esnasında illegal bir şekilde yakalanmış olan; şoförler, aşçılar ve çiftçilerden oluşuyor.

Sudan'lı okul müdürü Raşit el Rahim, ilaç almaya giderken otostop çeken Afgan Mahgnur Alijan, operasyonlar esnasında Afganistan'da yaşayan İran'lı Bahtiyar Bamari (Bamari, El Kaide ve Taliban'la bir ilişkisi olmamasına rağmen iki yıl boyunca hapsedilmiş)

Yine bu 759 gizli belge gösteriyor ki, masum insanların tutuklanarak buraya hapsedilmesinin temel amacı "tutuklulardan bilgi koparmak" olarak tanımlanıyor. Mevcut verilere göre Guantanamoda'ki tutukluların % 60'ı herhangi bir tehdit oluşturmamalarına rağmen yakalanmış ve hapsedilmiş.

Yine bu belgelerde 89 yaşındaki bir tutuklu- dan bahsediliyor. Bu yaşlı adamın; romatizma,

depresyon, bunama gibi sağlık problemleri var. Yaşadığı yerde Taliban ile bağlantısı olan "şüphelilerin" numaralarının olduğu bir telefon bulunmuş ve bu yüzden tutuklanmış. Yaşlı adam, telefonun nereden geldiğini bilmiyor, hatta te-

lefonun nasıl kullanılacağını da bilmiyor. Adam Guantanamo'da bir süre tutuklu kaldıktan sonra, yetkililer onun bir şey bilmediğine ve tehlikeli olmadığına kanaat getiriyorlar.

Mahkûmlardan bir diğeri ise 15 yaşındaki bir Afgan. O hem masum hem de kurban. Çünkü ABD askerleri onu tutuklamadan önce, Taliban tarafından kaçırılmış ve bağlanmış. (muhtemelen fidye için)

Yine bu konu ile ilgili açıklanmış başka belgelerde, tutuklanan kişilerin bazılarının Casio marka (F-91) saat kullanmaları gerekçe gösterilmiş, çünkü çok ucuz olan (yaklaşık 20 TL) bu saatle bomba düzeneği kurulabiliyormuş. (çevirmen notu)

Tüm verilere dayanarak gazete, Guantanamo'da her hangi bir mahkeme ya da yargılama yapılmadığı sonucuna varıyor. Mahkûmlar terörist veya Taliban olmadıklarını kendileri kanıtlamak zorundalar. Mesela Afgan Yamatollah Abdul, kendi hikâyesini anlatırken detaylarla ilgili koordineli veya tutarlı bir hikâye anlatamıyor çünkü bu konuda becerisi yetersiz. Fakat bu durum onun aleyhine işliyor ve onu potansiyel şüpheli durumuna sokuyor.

Yine Wikileaks belgelerinde, mahkûmlardan suçlamaları kabul eden olduğu yönünde ABD'li yetkili ağızlardan herhangi bir açıklama yok.

Belgelere göre Guantanamo'da kurulmuş olan "kriminal adalet" sisteminin hiçbir garantisi yok. Tek hedef, tutuklulardan ne kadar bilgi elde edilebileceği, eğer masumlarsa gelecekte bir tehdit oluşturup oluşturmayacakları veya ailelerinin terörizm ile bağlantısı olup olmadığı yönünde sorgulamak. Tabi bu sorgulama öncesinde de onları işkence v.b. yöntemlerle ruhen ve fiziken zayıflatmak.

Yine belgelere göre, Guantanamo'dan serbest bırakılan 172 mahkûmdan 130'u "yüksek riskli" olarak tanımlanmış (ABD ve müttefiklerine karşı bir tehdit olabilecek kapasitede)

Pentagon ise, açıklanan bu belgelerle ilgili olarak, mahkûmlarla ilgili çok hassas bilgilerin Wikileaks tarafından illegal bir şekilde açıklanmasını etik bulmadığını açıkladı.

Resmi verilere göre hapishanenin kurulduğu 2002 tarihinden bu yana Guantanamo'da yedi mahkûm öldü. Uluslar arası denetim ve medyayı bilgilendirme v.b. yapılmadığı için bu ölümlerin ayrıntıları konusunda net bir bilgi yok. Ayrıca ABD, buradaki mahkûmların yaşama koşullarının incelenmesi konusunda BM'ye de izin vermiyor.

Şu an Guantanamo'da 172 tutuklu bulunuyor. Hapishanede ulaşılmış en yüksek sayı ise 779 olarak 2003 yılında tespit edilmiş.

Basından

Genç Birikim

Mehmet Ali Şadoğlu, 3 Mayıs 2011 tarihli Yeni Akit Gazetesi'nin 20. sayfasının tamamında yayınlanan ilanda, Ladin'e methiyeler dizdikten sonra "Naaş'ın tüm İslam âlemine mübarek olsun." ifadelerini kullandı.

Mehmet Ali Şadoğlu'nun yayınlattığı ilanın tam metni şöyle:

"İnna Lillâhi ve İnnâ İleyhi Raciûn

Ey Usume Bin Laden!

Ne mutlu sana ki;

Dünyayı ahiret karşılığı satıp malın ve canınla cenneti satın alarak, Allah katında rızıklara mazhar olabilme diriliğine ulaştın.

Ne para, ne makam, ne de o özenilen şatafatlı hayat seni asla Allah yolundan döndürmedi, kılcal damarlarına kadar hissettiğin Allah aşkı ulaşmak istediğin cennete kavuşturdu.

Diğerleri gibi Allah'ın ayetlerini az bir bedel karşılığı satmayıp vahyin emrettiği doğrultuda öyle bir mücadele ettin ki, haçlıların çizmeleri altında ezilen Müslüman kardeşlerinin özgürlük umudu ve onuru oldun.

Yeryüzünde din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla mücadele ettin; oyun, oyuncak ve aldatmadan ibaret bir saniye sonrası meçhul dünya yaşamına zerre kadar meyletmedin.

Özgürlük ve bağımsızlığın ne demek olduğunu tarihe altın harflerle kazıdın, sadece Müslümanlara değil insanlıkla şereflendirilmiş hiçbir eşrefi mahlûkata zincir vurulamayacağını emperyalist azgın barbarlara kanıtladın.

Her Müslüman gibi cennete kavuşmana üzülmüyor bilakis imreniyorum.

Eğer Müslüman kimlikler, inançlarında sebatkâr davranıp kendilerini müstemlekeye dönüştüren barbarların değil de senin yanında yer alsaydılar, dünyadaki zulümler sona erecek ve Allah'ın vaadi olan zafere mutlaka ulaşılacaktı. Ancak iktidarları, mahkûmluğu özgürlüğe tercih ettiler..

Milyonlarca erkek, kadın ve çocuğun katliamından ve esaretinden sorumlu ABD, İsrail ve Avrupa'nın masum addedilip senin terörist ilan edilmen, şüphesiz Allah nezdinde hiçbir kıymeti harbiye taşıyamamaktadır.

Naaş'ın tüm İslam âlemine mübarek olsun.

(MEHMET ALİ ŞADOĞLU" <http://www.habertime.net/son-dakika/yeni-akitte-ladine-taziye-ilani-35107.html>)

GENÇ BİRİKİM,

"İnna Lillâhi ve innâ İleyhi Raciûn"

Milyar dolarlık servetini terk edip, İslam için cihada koşan ve ömrü mücadele ile geçen Usame bin Laden emperyal kâfirlerce şehid edilmiştir.

Bizler, Usume bin Laden'i, hatasıyla sevabıyla gerçek bir mücahid, muvahhid bir Müslüman olarak biliyoruz. Allah (cc) şahadetini kabul etsin, İnşallah! İslam ümmetinin başı sağ olsun!

Fethullah Gülen

"Dünyada en nefret ettiğim insanlardan bir tanesi Bin Laden'dir. Çünkü Müslümanlığın dırahşan (aydınlık) çehresini kirletmiştir. Bir kirliliği meydana getirmiştir. O korkunç tahribatı bundan sonra biz bütün gücümüzle tamire kalkışsak bile seneler ister. Her yerde değişik platformlarda anlatacağız. Kitaplar yazacağız." (<http://tr.fgulen.com/content/view/12069/15/>)

Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül,

"Bu şunu gösteriyor; teröristler ve terör örgütlerinin başlarının sonu, eninde sonunda canlı veya cansız ele geçirilmektir. Dünyanın en tehlikeli ve sofistike başının da bu şekilde ele geçirilmiş olması, herkese ibret vesilesi olmalı. Büyük memnuniyetle karşılıyorum."

Vatikan,

"Bir insanın ölümü karşısında bir Hristiyan hiçbir zaman mutlu olmaz, ancak herkes Tanrı'ya ve insanlara karşı ciddi sorumlulukları bulunduğu düşünmeli ve nefreti artırmak değil barışı pekiştirecek hareketler içinde bulunmalı."

İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu,

Amerikan güçlerinin El Kaide lideri Usame bin Laden'i öldürmesi dolayısıyla ABD Başkanı Barack Obama'yı kutladı. Hükümetten yapılan yazılı açıklamaya göre Netanyahu, "Bu; adalet, özgürlük ve teröre karşı omuz omuza savaşan tüm demokrasiler için adaletin zafesidir." dedi.

İngiltere Başbakanı David Cameron,

"Tabii ki, aşırı terör tehdidinin sonu anlamına gelmiyor. Tersine, gelecek haftalarda özellikle teyakkuzda olmalıyız. Ama yine de bu gelişmenin çok önemli bir adım olduğuna inanıyorum." dedi.

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu,

"Umarım bu olayın ardından dünyada El Kaide'nin ortaya koyduğu yanlış olan imaj ortadan kalkar. Bin Laden'in uygulamaları İslam ile bağdaşmamaktadır, bunlar dünyada İslam düşmanlığı meydana getirmiştir. Biz hem Bin Laden ve faaliyetlerine hem de bundan dolayı oluşan İslam düşmanlığına da karşı çıktık." <http://www.stargundem.com/siyaset/1176157-davutoglu-el-kaide-islam-uzerinde-yanlis-bir-algi-olusturdu.html>)

Üsame Bin Ladin'in İkinci Ölümü

Dr. Paul Craig ROBERTS
www.globalresearch.com
Çev: İsmail CEYLAN

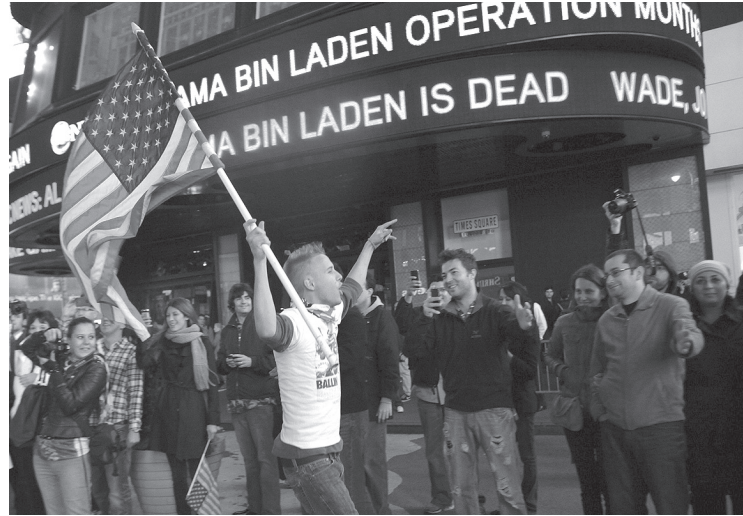
Eğer bu gün 2 Mayıs değil de 1 Nisan olsaydı, Üsame Bin Ladin'in Pakistan'da yapılan operasyonda öldürülüp cesedinin denize atılması haberini bir şaka olarak algılayabilirdik. Böyle bir durum olmadığına göre, ABD'nin Amerika'lıları enayi yerine koyduğu sayısız olaydan biriyle karşı karşıyayız.

Şöyle bir düşünün, böbrek yetmezliği, tansiyon problemi ve şeker hastası olduğu ve diyaliz makinesine ihtiyaç duyduğu söylenen bir insan on yıl boyunca dağlık arazide nasıl hayatta kalır? Hadi hayatta kaldı diyelim, gerekli tıbbi malzemeler ve "diyaliz makinesini" nasıl temin eder? Farzedelim bunu da yaptı, bu kadar hastalıkla boğuşan bir adam nasıl olur da on yıl boyunca yakalanamaz?

Şu an şakşakçı ABD medyasında "zafer" kutlanıyor ve Üsame bin Ladin'in Afganistan, Filipinler ve Sudan'da halkı kışkırtarak devrim yapmak ve yetiştirdiği militanları Kuzey Afrika, Çeçenistan, Tacikistan ve Bosna'da savaştırmak için milyonlarca dolar harcadığı iddia ediliyor. Peki Ladin bu kadar çok parayı nasıl transfer ediyor? Hangi banka sistemi ona yardım ediyor? En güncel örnek olarak Libya'nın para transferi donduruldu, peki Ladin için neden böyle bir şey yapılmadı? Ladin, milyonlarca doları altın sikkeler şeklinde yanında gezdirip dünyanın uzak köşelerine casusları yoluyla mı gönderiyordu?

Bu sabahki manşetler malum olayla ilgiliydi. Elllerinde bayraklarla "USA, USA" diye bağırان insanlar "zafer" kutlamaları yaparken şakşakçı medyada abartılı bir şekilde gösteriliyordu. Sakin bir dümen dönüyor olmasın?

Obama'nın bir "zafer"e ihtiyacı olduğu kesin. Bush'un yolundan giderek Afganistan'daki sava-

şı devam ettirdi ve çıkmaza girdi. Obama – Bush etiketli savaşlar ABD'yi iflas ettirdi ve dolar düşmeye başladı. Tam da bu dönemde seçim zamanı geliverdi.

Kitle imha silahları v.b. yalanlar ve aldatmacalarla ABD hem kendini hem de dünyayı mahvetti. Hatırlayınız, ABD'nin Afganistan'a giriş sebebi "Ladin'i ele geçirmek" olarak açıklanmıştı. Obama, Ladin'in öldürülüp denize atıldığını açıkladı. Dolayısıyla savaşın devam etmesi için herhangi bir neden kalmadı.

Doların düşmesi döviz ticaretçilerine bir miktar zarar vermiş olsa da bu zararın giderilmesinin tek yolu ucu-açık savaşların sonlandırılmasıdır. Doların düşüşü kırılma noktasına geldiğinde ise Üsame bin Ladin (çoğu uzman yıllar önce öldüğüne inanıyor) ABD'nin güvenlik ve askeri sisteminin çıkarlarını artırabilecek kullanışlı bir "öcü" olacaktır.

Konferans: Hz. Peygamber (sav)'ın İnsan Yetiştirme Metodu - II

Genç Birikim

Dergimiz Konferans Salonunda 05 Mart 2011 Cumartesi günü Prof. Dr. Mustafa Ağırman tarafından gerçekleştirilen ve ilk bölümünü geçen ay yayınladığımız "Hz. Peygamber (sav)'ın İnsan Yetiştirme Metodu" konulu konferansın ikinci bölümünü yayınlıyoruz.

Mü'min öyle bir insandır ki her hali huzur içerisindedir. "İnanıyorsanız en üstün sizsiniz." buyuruyor Allah-u Teala. "İzzet, dik duruş, kendine güven, Allah'a, Rasulüne ve mü'minlere aittir." Bakın nasıl bir sıfat ki o izzet, soyluluk, dik duruş, aziz olmak, kendine güvenme Allah'a aittir, Rasulüne ait ve mü'minlere aittir. Allah bizi kendisiyle aynileştiriyor, izzetli olma konusunda. Bunu neyle elde ediyoruz? İçimizde herhangi bir leke yok. Herhangi bir kir yok. Balmumu gibiyiz; saf, tertemiz ve kalbimiz, kafamız her şeyimiz imanla dolu. Gençler böyle olursanız rahat edersiniz. Böyle olabilmek için gözüne sahip olacaksın, kulağına sahip olacaksın, kalbine sahip olacaksın, bütün organlarına, kendine sahip olacaksın. Rabbimiz buyurur Kur'an'ı Kerim'de: "Seni ilgilendirmeyen şeylerin üzerinde durma, ilmin-bilgin olmayan şeylerin üzerinde durma, konuşma. Gözün, kulağın, kafanın, kalbin, hepsinin öbür dünyada sorulacak soruları var. Bu konular hakkında sana soru sorulacak; nereye baktın, niye baktın, neyi işittin, niye işittin, neyi düşündün, niye düşündün, ne yedin, niye yedin, nereye gittin, niçin gittin? Yani insan kendine hâkim, kendine sahip, ne yaptığı, ni, nereye baktığını bilen bir insandır.

Bizim Erzurum'u bilen arkadaşlar Cumhuriyet Caddesi'ni bilirler. Üniversiteyi okumaya gelenler oraya mecburiyet caddesi derler. Çünkü başka caddesi yok, işte orada geçecek. Aslında bu da bir bakıma iyi. Erzurum bir bakıma üniversite şehridir. Öğrencinin öyle gideceği, oturacağı, geçeceği, boş vakit geçireceği bir yer yoktur. Oturup ders çalışmak durumundadır. Bazen böyle Avrupa'dan, Trakya'dan, İzmir, Ankara, İstanbul'dan getirir, babalar-anneler çocuklarını.

"İşte, Erzurum'u kazandı da, işte korkuyoruz, okuyabilir mi?" "Valla çok güzel etmiş." diyorum. "Asıl üniversite şehri Erzurum'dur." "Niye?" diyorlar. "Kışın soğuktan hiçbir tarafa gidemez." Ama korkmasın, yurt da kaloriferli, fakülte de kaloriferli. Yurtta bütün giyeceklerini, yeleğini, kazağını bile çıkarır. Fakültede çocuklar, ceketlerini bile çıkarıyorlar gömlekle oturuyorlar. Kışın soğuk olan dışarıdır. Dışarıya da çıkmaz çocuk. Ya yurtta olur ya evde olur yada fakültede olur. İlkbahara kadar ders çalışır. Bir de gidecek yer yok. Boşu boşuna vakit geçirecek bir yer yok. Çıkarız işte, gidiyoruz, ya sohbete gidiyoruz ya derse gidiyoruz. Alelacele, koşuşturarak gidiyoruz. Bir bakıyorsun bir tanıdık "Hocam, Selamün aleykum" "Aleykum selam." "Nasılsın ne var ne yok? Nereye gidiyorsun?" "Ne bileyim, çıktım işte geziyorum." Bak, söze bak aziz cemaat. "Ne bileyim, çıktım öyle geziyorum." Bir Müslüman bunu söylemez ya. Senin işin yok mu? Eşin yok mu? Evin yok mu? Derdin yok mu? Bir insan nereye gidiyor? Niye gidiyor? Ne yapıyor? Niçin yapıyor? Nereye bakıyor? Sevgili gençler bunun şuurunda, bilincinde olacaksınız. Bir hayatın hesabını vereceğiz öbür dünyada.

Demek ki peygamberler ve peygamberimiz kendilerinde leke, hata bulunmayan bir nesil yetiştirdiler. Bu nesille siz her yere gidebilirsiniz. Bu insanlardan meydana gelmiş toplumlarla siz her işi yapabilirsiniz. Peygamberlerin çevresindeki insanlar melek mi? Yok, onların da hatası olabilir. Onlar da beşerdir. Sahabe-i Kiram hakkında iki teknik tabir vardır, onları birbirine karıştırmayalım. Bir, sahabe adildir. İki, sahabe masum değildir. Ne demek açıklayalım. Sahabe adildir. Peygamberimizden neyi duyduysa, neyi gördüy-

se olduğu gibi bize aktarır. Bir şey katmaz. Ek-siltmez, ilave etmez. Bu manada sahabe adildir. Sahabe masum değildir yani melek değildir on-lar. Bunların da hataları olabilir. Birbiriyle kavga etmişler, dövüşmüşler birisi şu hatayı yapmış, birisi bu hatayı yapmış. Ama bunlar çok azdır istisnaidir. Bunlar insan da olabilir ama genele baktığımız zaman Peygamberimiz vefat ederken bıraktığı sahabe nesli gerçekten nübüvvet tor-nasından geçmiş, terbiye edilmiş, eğitilmiş bir nesildir. Bunlar kaç sene üniversite okudu? Ne kadar fakülteye devam etti; Nerelere gitti dok-tora yaptı; Nerelerde ihtisas yaptı? Hiçbir yerde. Peygamberimizin huzurunda bulundular.

Arkadaşlar! İşte öğretmen budur; eğiti-ci budur; mürebbi budur; terbiye edici budur. Buyurur ki Sevgili Peygamberimiz(s.a.v); "Ben sadece ve sadece muallim olarak gönderildim." Öğreten, eğiten, terbiye eden, yetiştiren, insa-na şekil veren olarak gönderildim. Şimdi tek tek isim saymıyorum. Bakıyorsunuz ki Bedir'de bize karşı savaşmış, Uhud'da bize karşı savaşmış, Hendek'te bize karşı savaşmış, belki Müslüman-ların ölümüne sebep olmuş. Niceleri yıllar sonra Müslüman oluyor, dört dörtlük balmumu gibi. Müslüman olmadan önce kız çocuğunu diri diri toprağa gömmüş, şu şu rezillikleri yapmış ama Müslüman olmuş. Bakıyorsunuz dört dörtlük. Peygamber böyle bir nesil, böyle bir insan yetiş-tiriyor. Nasıl yetiştirdi? Bir, bu insanlara dedi ki; "Olumsuzluklarınızı, kötülüklerinizi bırakacaksın-ız, putlara tapmayacaksınız, putçuluktan uzak duracaksınız. Kalbini kafanı temizleyeceksin. Ca-hili adetleri atacaksın. Bugün burada gençlerle konuştum. Her birimizin cahili takıntılarımız var. Biraz önce bir misal verdim. Hacca gidecektim, çıkmadı. Umreye gidecektim, çıkmadı diyor ama daha öyle değişik sözler söylüyor ki hepimizin midesini bulandırıyor. Müslüman bunu söyler mi, Müslüman teslim olan insandır. İmanı kalbine dolduran insandır. Onun için çok yalvarırım; ben bu akşam buraya yalvarmaya geldim sevgili ar-kadaşlar.

İçinde yaşadığımız hayat bizi döve döve ken-dine çekiyor. Çevremizdeki insanlar bizi tokatla-ya tokatlaya kendilerine benzetmeye çalışıyorlar. Lütfen akıllı olalım. Dünyamız hesabına ahireti-mizi yakmayalım. Dik duruşumuzu devam ettire-lim. İmanımızı, mü'min ve müslimlik hayatımızı lekelemeyelim. Sevgili gençler! Sizin bir avanta-jınız var. Nedir o avantaj? Sizin henüz günah-la tanışmadınız; menfaatle tanışmadınız; rantla tanışmadınız. Daha, değişik hesapları bilmiyor-sunuz. Bu temizliğinizi, bu güzelliğinizi hayatınız boyunca devam ettirin. Hayatınızı ibadetlerle gü-zelleştirin. Bizi terbiye eden ibadetlerimizdir. Na-

maz bir mekteptir, oruç ayrı bir mekteptir. Hacc bir medresedir. Diğer nafile ibadetler, bizi ayakta tutan eğitmen, öğretmen mürebbilerdir. Çünkü Rabbimiz buyuruyor; "Namaz insanı fahşadan, çirkinlikten, yadırgadığımız, kötü dediğimiz her türlü olumsuzluktan alıkoyar, çeker." Yani şöyle diyelim: bu akşamki konuşmamızın özeti, yaşa-dığın hayatı sen beğeniyorsan Allah da beğenir. Yaşadığın hayattan sen razıysan Allah da senden razıdır. Yaşadığın hayat senin içine siniyorsa sen o hayattan razı ve rahatlık hissediyorsan Allah da sana der.

Şunu bilin ki bir insan dünyada iki kişiyi al-datamaz. Bir, kendimizi aldatamayız; iki, Rab-bimizi aldatamayız. Ben benim ne için yaşadığımı bilirim, günahlarımı da bilirim, sevaplarımı da bilirim. Yani boyumun ölçüsünü ben bilirim. Gizliliklerimi, açıktan yaptığım şeyleri ben çok iyi bilirim. Yaptığım şeylerin içimi sızlattığını, içimi yaktığını, kalbimi yaktığını bilirim. Kendi-mi aldatamam. Onun için diyorum ki; ben kendi hayatımdan razıysam Allah da razıdır. Ama ben kendi kendime diyorsam -ki Müslüman böyle ol-mamalı- yani şöyle çıkarıp da karşıma kendimi koyuyorum diyorum ki benim tornadan geçmesi gereken çok sakatlıklarım var, düzeltilmesi ge-reken çok hatalarım var diyorsam... Hazır fırsat düzeltelim. Bir de şunu tavsiye ediyorum size: Allah Rasulü ile her zaman bir ve beraber oldu-ğunuzu kabul edin. Tasavvufta buna rabita der-ler. Yani Allah beni görüyor, gözetiyor, Peygam-berimiz beni görüyor, gözetiyor. Ben şu anda O'nun terbiyesinden geçiyorum. Bir gün Ömer olun, bir gün Osman olun, bir gün Ali olun, bir gün Enes olun, bir gün Bilal olun.

Sevgili gençler, özellikle tavsiye ediyorum; akşamları yatmadan sık sık onların hayatını oku-yun. Bırakın televizyonmuş, siyasetmiş, haber-miş. Bunların hepsi malayani şeyler, lehviyat, lağviyat bunlar. Sabahtan akşama kadar vakti-niz bunlarla geçiyor. İşin buysa, bunları izleyerek Ümmet-i Muhammed'e faydalı olacaksın bu da bir ibadettir. Ümmet-i Muhammed'in bir tarafını bu şekilde tamir edeceksen. Bunları izleme, ta-kip etme, okuma arşivlemen gerekiyor; ümmet adına yapıyorsun onun için Sevgili Peygamber buyurmuştur ki; "Hangi işi ne maksatla yapı-yorsun? Ameller niyetlere göredir." Ama gelin siz bu genç yaşınızda Peygamberimiz ve O'nun sahabeleriyle birlikte olun. Göreceksiniz içinde bir huzur olacak, hayatınızdan razı olacaksınız, memnun olacaksınız. Son söz ve bütün bu ko-nuşmalarımızı özetleyen hüküm konuşması. Bu konuda katılıp katılmadığınızı öğrenmek isterim. Öğrenmek isterim derken bu konuda ben yan-lış düşünüyorsam uyarmanızı istirham ederim.

Özellikle hoca arkadaşlarımızdan, büyüklerimizden, dava sahibi arkadaşlarımızdan...

Bizim gençliğimizde Milli Türk Talebe Birliği'nin Akıncılara çıkardığı belli bazı dergilerde bir köşe vardı, bir sayfa vardı diyelim. Unutulan sünnetlerimiz. Her sayıda unutulan bir sünnetimiz dile getirilirdi. Mesela bu ay veya bu hafta unutulan sünnetlerimiz misvak kullanmak. Misvağın faydaları fazileti anlatılır. Bir bakarsın bir daha ki sayıda unutulan sünnetlerimiz sarık sarmak. Bir daha ki sayıda işte unutulan sünnetlerimiz şalvar giymek. Unutulan sünnetlerimiz yemekten önce elleri yıkamak. Unutulan sünnetlerimiz şöyle oturmak böyle kalkmak. Şimdi diyorum ki sevgili arkadaşlar, sünnet deyince neden hep yeme, içme, giyme konuları aklımıza geliyor. İşte, şunu yemek, bunu yemek sünnettir. Tabağın dibini temizlemek sünnettir. Peygamberimin yaptığı her şeyin başının üstünde yeri vardır.

Fakat arkadaşlar asıl sünnet Peygamber Efendimiz İslam'ı nasıl anladı, nasıl yaşadı, nasıl yaşattı. Şu kara parçasına nasıl yaydı; böyle bir nesli nasıl vücuda getirdi? Gelin sünnet deyince 20. asırda bunu anlayalım. Bir daha söylüyorum yanlış anlaşılmasın. Efendimin yeme tarzının, içme tarzının, giyme tarzının, yatmasının, kalkmasının, ibadet şeklinin, dualarının yani Efendimden gelen her şeyin benim katımda değeri vardır; saygı duyarım. Fakat asıl işi bırakıyoruz; özü bırakıyoruz. Daha başka şeylerle yani kolayımıza gelen şeylerle uğraşıyoruz. Yeme, içme, giyme, oturma, kalkma sünnetlerini almışız, asıl sünneti unutmuşuz. İhmal ettiğimizden bugüne geldik. Bakın İslam âleminin haline; ne haldeyiz. Niye zamanında işimizi yapmadık; başımıza despotlar, zalimler geldi; çörekledi aman susun işinize bakın. Sanki İslam sadece kalbimize sıkışacak bir sistem. Hayatta da camiye sıkıştırılacak. Onun için işinize bakın. Ne zaman ki böyle geldiler bize zarar vermeye, hayatımı-

Asıl sünnet Peygamber Efendimiz İslam'ı nasıl anladı, nasıl yaşadı, nasıl yaşattı. Şu kara parçasına nasıl yaydı; böyle bir nesli nasıl vücuda getirdi? Gelin sünnet deyince 20. asırda bunu anlayalım. Bir daha söylüyorum yanlış anlaşılmasın. Efendimin yeme tarzının, içme tarzının, giyme tarzının, yatmasının, kalkmasının, ibadet şeklinin, dualarının yani Efendimden gelen her şeyin benim katımda değeri vardır; saygı duyarım. Fakat asıl işi bırakıyoruz; özü bırakıyoruz. Daha başka şeylerle yani kolayımıza gelen şeylerle uğraşıyoruz. Yeme, içme, giyme, oturma, kalkma sünnetlerini almışız, asıl sünneti unutmuşuz.

za, kazancımıza, daha değişik değerlerimize vurmaya başlayınca o zaman feveran etmeye başladık.

Sünnet, Peygamberimiz Allah'ın gönderdiği vahyi nasıl anladı, nasıl kavradı, nasıl yaşadı, nasıl yaşattı, insanlara nasıl götürdü, nasıl tebliğ etti, bu insanları nasıl yetiştirdi? Elimizde avucumuzda binlerce insan, binlerce genç var. En azından bakın, buraya gelen sizlerin her birinin iki, üç, beş tane çocuğu var. Şimdi ben düşünüyorum. Allah çocuklarınızı bağışlasın. Benim de altı tane çocuğum var. O zaman diyorum ki benim evim bir imam hatip okulu olsun; benim evim Kur'an kursu olsun; benim evim bir vakfın şubesi olsun. Altı tane çocuğu bu akşam anlattığım

Peygamberin metoduna göre yetiştirmiş olsam. Sen de öteki de beriki de bu metoda göre yetiştirmiş olsa zalimler kapatsın imam hatipleri, Kur'an kurslarını ne yazar ki. Biz evimizi imam-hatip okuluna çeviremiyorsak, evimizi derneğimizin, vakfımızın, davamızın, bağlıysak tarikatımızın, cemaatimizin şubesi yapamıyorsak, o zaman zalimlerin okullarımızı kapatması elbette ki bize zarar verir. Evlerimizin, çocuklarımızın hâlâ daha değerini idrak edemedik.

Hanımefendiler, kadınlar çalışınlar diyoruz. Ama hiçbirimiz demiyoruz ki bir kadın için en güzel görev anne olmaktır. Anne olmak demek, büyük görevi icra etmek demek. Peygamber Efendimiz buyurmuştur ki; "Cennet anaların ayakları altındadır." Saygıdeğer dinleyiciler! Peygamberler de dâhil, araştırın tarihte başarılı şahsiyetlerin her birinin arkasında kendisine destek veren bir hanım vardır. Bu hanım o insanın ya annesidir ya eşidir ya kızıdır veya herhangi bir yakındır. Kadınlar görünmez kahramanlardır. Biz mü'minler ve Müslümanlar olarak hanımlarımızı, kadınlarımızı, bayanlarımızı, annelerimizi henüz bu manada çalışır hale getiremedik; faal hale getiremedik. Anne, inan ki bir çocuğuna, oğluna, eşine bir hedef gösterir. Ve onu evirip

çeviriyor. Diyor ki Üstad Necip Fazıl; "Annem hastanede yatıyor. Ben de küçük bir çocuğum. Annemi ziyarete gidip geliyorum. Bir gün ziyarete gittim. Annemin yanında yatan bir kız var, galiba liseli bir kız. Yanında da bir defter var, o deftere şiirler yazıyor. Annem de onun yazdığı şiirleri okuyormuş. Bir gün ziyarete gittiğimde annem bana dedi ki "Necip, oğlum! Senin bir şair olmanı ne kadar da isterdim, keşke bir şair olsaydın." Annemin o sözü beni şair yaptı diyor." Şimdi okuyun Necip Fazıl'ın şiirlerini, bir tefekkür, bir muhasebe, bir düşünce. "Yeni çirkine mahkûm eskisi güzellerin, Allah kuluna hâkim kulları heykellerin." Kim diyebilir ya bu ifadeyi, bu gerçeği? Sizin gibi Allahın kullarına heykellerin kulları hâkim olmuş. Bir gerçeği böyle vurucu bir ifadeyle ifade ediyor şiirinde. Kim kazandırdı bunu topluma? Çilesiyle, muhasebeyle, Sakarya Türküsüyle, Zindandan Mehmed'e Mektubuyla ve diğer şiirleriyle?

Bir dolmuş baraj var; O baraj patladı patlayacak. Birinin şöyle hafifçe iteklemesi gerekiyor. Annesi oradan bir çubuk sokuyor, baraj birden bire patlıyor. Necip Fazıl gibi bir şair meydana geliyor. Annemin o sözü diyor, bendeki potansiyel şiir gücünü ortaya çıkardı. Anneler, dinliyorsunuz değil mi? Onun için çocuklarınıza güzel şeyler söyleyin, onları kırmayın dökmeyin incitmeyin. Kırdığınız bu bardağı bir daha yapamazsınız, dağılır. Yapıştırırsanız bile belli olur. Bunu elde tutacaksınız. Lekeliyse yıkayacaksınız, bundan istifade edeceksin. Çocuklarınıza değer vermenizi, onure etmenizi, yol yön göstermenizi tavsiye ederim. Evet, sünneti bu şekilde anlayacağız. Hep son söz diyoruz birbirini takip ediyor. Peygamber Efendimiz hakkında yine bir hüküm söyleyeyim. Ondan sonra Fatıha diyelim. Sizin her birinizin dünyada sevdiğiniz takdir ettiğiniz hocalarınız, ağabeyleriniz vardır. Hocanız, ağabeyiniz, tarikat lideriniz veya kendisine değer verdiğiniz herhangi bir babanız, büyüğünüz vardır. Ama bir gün gelir öyle bir yanlış yapar ki böyle de olmaz

İşte o, gerçekten kâmil bir insan, kâmil bir muallim, kâmil bir peygamber. İşte bu insanın izinden gidilir; bu insanın sözü dinlenir; bunun her hal ve hareketi sünnettir. Bizim için değeri vardır; bu kadar insanı yetiştirmiş. Bu kadar insanı kendisinden sonra bize muallim olarak bırakmış. Her birisi Peygamber Efendimizi bize anlatıyor. Bize düşen kulak vermek, hayatlarını hayatlarımıza aktarmak, onlara benzemek, onların anlattığı şekilde yaşamak ve kalp huzuru ile mü'minin, Müslüman'ın elhamdulillah diyerek kalp huzuru ile o hayatı idame ettirmek.

ki dersiniz. Bunu niye yaptın?

Saygıdeğer dinleyiciler! Sahabelerden hiç biri dememiş diyememiştir ki "Ya Rasulallah, yaptıklarının yüzde doksan dokuzunu kabul ediyoruz da yüzde birini niye yaptın bunu anlayamadık. Bu bizi rahatsız etti." Yok, sevgili arkadaşlar yok. Peygamber Efendimizin büyüklüğü işte orada. Bu sahabe ki her birinin değişik fitratları var; her birinin değişik talebi var; her birinin yaratılışı fitratı ayrı ayrı. Bunca sahabeyi, gösterdiği hedefe doğru, olduğu gibi akıtip götürün, hiçbirinden bir itiraz işitmeyen bir Peygamberimiz var sevgili arkadaşlar. Daha biz ne arıyoruz? Evimi nasıl İslamlaştıracam,

çocuğumu nasıl yetiştireceğim, çevremi nasıl düzeltereğim, bunları nerden öğreneceğiz? Böyle bir Peygamber varken başka bir peygamber niye arıyoruz? Allah Rasulü vefatından 80 gün önce katıldığı Veda Haccında Arafat'ta 120 bin sahabeye Veda Hutbesini okudu, konuştu. 120 bin sahabe. Orada görenler, oraya katılmayan binlerce sahabe efendilerimiz var. Ne Peygamberimiz hayatta iken ne de Peygamberimiz vefat ettikten sonra Efendimizi tenkit edecek bir yanlış, bir hata, beğenmedikleri bir taraf bulamıyorlar. İşte o, gerçekten kâmil bir insan, kâmil bir muallim, kâmil bir peygamber. İşte bu insanın izinden gidilir; bu insanın sözü dinlenir; bunun her hal ve hareketi sünnettir. Bizim için değeri vardır; bu kadar insanı yetiştirmiş. Bu kadar insanı kendisinden sonra bize muallim olarak bırakmış. Her birisi Peygamber Efendimizi bize anlatıyor. Bize düşen kulak vermek, hayatlarını hayatlarımıza aktarmak, onlara benzemek, onların anlattığı şekilde yaşamak ve kalp huzuru ile mü'minin, Müslüman'ın elhamdulillah diyerek kalp huzuru ile o hayatı idame ettirmek. İlginizden, alâkanızdan dolayı her birinize teşekkür ediyorum.

Hayatınız boyunca istikamet üzere yaşamınızı temenni ediyor, hepinizi Allah'a emanet ediyorum. (Bitti)

Konferans: Aile İçi İletişim - I

Genç Birikim

Dergimiz Konferans Salonunda 24 Nisan 2011 Pazar günü Eğitimci-Yazar Ayten DURMUŞ tarafından gerçekleştirilen "Aile İçi İletişim" konulu konferansın ilk bölümünü yayınlıyoruz.

Esselamü aleyküm

Bismillahirrahmanirrahim

Allaha hamd olsun.

Salât ve selam Efendimize (S.A.V.) temiz ailesine ve şerefli arkadaşlarına olsun.

Kıymetli misafirlerimiz!

Davetimizi kabul edip icabet ettiğiniz için hepinize Genç Birikim dergisi adına çok teşekkür ederim. Hoş geldiniz.

Konferans vermek üzere davetimizi kabul ederek buraya gelen Eğitimci-Yazar Ayten Durmuş Hanımefendi'ye de hoş geldiniz der teşekkür ederiz.

"Bir yıllık ürün istiyorsanız buğday ekin; on yıllık ürün istiyorsanız ağaç diki; yüz yıllık eser istiyorsanız insan yetiştirin." demişler. Yine başka bir sözde "bir kızı iyi yetiştirmek istiyorsanız önce babaannesinden başlamanız lazım." demişler. Bizler biliyoruz ki eğitimin en önemli temeli ailede atılır. Yine biliyoruz ki bütün toplumların en küçük yapı taşı ailedir. O hücre sağlam olursa o topluma hiçbir şey olmaz. Ve yine biliyoruz ki bugün toplumumuza kastetmiş emperyalistler ailelerimizi hedeflemiş durumdadırlar; dizileriyle, internetleriyle her türlü yayınlarıyla. Sadece gazetelerin üçüncü sayfasına baktığımızda bu konuda mesafe kat ettiklerini de görüyoruz. Onlar ailelerimizi ihsar etmek için çaba gösterirken bizler de bu ihsara karşı durmak yolunda ailelerimizin içyapısını sağlamlaştırmak ve karşılaşılabileceğimiz sıkıntıları aşmak için bir adım mesabesinde bu konferansı tertip ettik. Aile içi iletişim konusunu işleyerek, aile içi yanlış anlamaları engellemek ve sağlıklı bir aile yapısı oluşturmak yönündeki bu adımımızın örnek Müslüman aileler oluşturması yolunda önemli bir katkısı olacağını umuyorum. Davetimize icabet ettiğiniz için tekrar teşekkür ediyor ve sunumunu gerçekleştirmek üzere Ayten Durmuş Hanımefendiyi sahneye davet ediyorum.

Eğitimci-Yazar Ayten Durmuş

Eûzübillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim

Bizi yeniden bir araya getiren Rabbimize hamd olsun. Sevgili kardeşler, daha önce bir kez bir araya gelmek nasip olmuştu; tekrar sizlerle beraber olmak beni mutlu etti. Dileriz Rabbimiz, söyleyeceğimiz her sözü, yaşanabilecek güzellikler için, amele dönüşecek güzellikler için hayırlı kutlu bir toplum haline getirsin. Üzerinde duracağımız husus bildiğiniz haberdar olduğunuz gibi aile içi iletişim. Aile ilk insanın, ilk iki insanın yaratılışı ile birlikte dünyanın üzerinde buluşturulan ilk kurum. Dünyanın geriye kalan tüm kurumları bundan sonra bu insanlar eliyle oluşturulur. İlk kurum ise Âlemlerin Rabbi eliyle oluşturulur. Bizim kitabımızda da "Siz onları

Allah'ın izni ile nikâhladınız." denilerek nikâhın üstümüzdeki gücün etken sebebinin Âlemlerin Rabbi olduğuna işaret edilir. Ta ki bizler nikâh ile oluşan aile dediğimiz bu küçük birime gereken önemi, gereken değeri verelim. Bu kurum içerisinde yaşanan sorunlar karşısında gereken hassasiyeti gösterelim. Kıymetli kardeşler, iletişim ile alakalı -yapboz diyoruz ya hani puzzle diyoruz tıpkı onun gibi- biz de birey olarak her birimizin iletişim durumuna göre muhataplarını gruplara ayırdık. Bunları bir araya topladığımız zaman aynı bir puzzlenin ya da yazbozun parçaları nasıl düzgün bir şekilde bir araya gelirse bizim hayatımız da düzgün bir şekilde yaşanabilir, düzgün bir şekilde derlenip toplanabilir, hayatımızda huzur bulunur, mutluluk bulunur. Ancak bunların ne zaman herhangi bir parçası bu puzzle içerisindeki yere ters konulursa, uygun olmayacak şekilde başka bir parça getirilmeye çalışılırsa o zaman bu bütünlüğün yapısı bozulur, tahrip olur.

İletişim hususunda;

Bir: Bir insanın kendi kendisiyle bir iletişimi vardır. Bir insan kendi kendisine de öfke duyar, kendi kendisini de affeder, sever, kızar, kusurları olunca cezalandırır, bağışlar ya da bağışlamayabilir. Bazılarımızın mesela bir kusuru var; yirmi senedir o kusur içimizi yakar, durur bir türlü bağışlayamaz kendimizi.

İki: Kişinin en yakınında ve en uzun süre birlikte olduğu kişi olan eşi ile ilişkisi. Annelerimiz, babalarımızla 18-20 yıl, kardeşlerimizle buna yakın, evlatlarımızla yine buna yakın bir sürede birlikte olursunuz. Ancak eşinizle 30 yıl, 40 yıl, 50 yıl tabii ki boşanma olmayan normal bir evlilikte, ölüm olmayan normal devam eden insanların hayatlarının sürdüğü bir evlilikten bahsediyoruz. Ömrümüzün, her birimizin kadın olarak da erkek olarak da en uzun süresi eşlerimizle geçmekte, dolayısıyla her insanın eşi ile olan ilişkisinin de muhakkak ciddi titiz bir şekilde değerlendirilmesi gerekir. Çünkü hayatımızın diğer safhalarındaki mutluluk, mutsuzluk, huzur ya da huzursuzluk doğrudan bu ilişki ile alakalıdır. Alman filozof Goethe: "Evinde huzur ve mutluluğu kaybeden bir insanın bunu bulabileceği bir yer yoktur." der. Sonuna kadar da haklı buluyoruz biz onu.

Üç: Kişinin evlatları ile çocukları ile ilişkisi. Bunun içerisine kişinin farz edelim eğer eşinin önceden evlendiği bir eşi var da onun çocukları da varsa onları da dâhil ediyoruz ya da kişinin doğrudan kendisinden dünyaya gelmiş çocukları ile ilişkisini ele alıyoruz üçüncü olarak. Evlatlarımızla ilişkimiz ne kadar doğru, düzgün, güzel,

dengeli ve adil olursa her birisiyle teker teker adalete dikkat ettiğimiz bir zeminde annelik, babalık ve evlatlık ilişkisi oluşturursak arkadaşlar, onlara gösterdiğimiz adil dengeli tutum, bize onlardan sevgi ve saygı olarak geri dönecektir. Hangi ailede, farz edelim evlatlar arasında davranışta bir dengesizlik varsa, mesela Ayşe hanımın 2 oğlundan Ahmet daha merhametli Mehmet daha merhametsiz ise, bu işin başlangıcına dönelim. Mehmet'in gördüğü bazı adaletsizlikler muhtemelen o ailede vardır. Yani ilişkilerdeki ilk sorumluluk büyüklere düşer. Anne, babada görülen kusurlar, çocuklarda görülen kusurlar genellikle anne babaların yanlış davranışlarının aynaya akseden görüntüleridir. Ayna her şeyi, dosdoğruyu gösterir; şu kadar var ki bizdeki sağ, aynada sol görünür. Onu da biz düşünürken düzeltceğiz.

Dört: Her birimizin hayatından aile içi iletişim içerisine giren dördüncü grubu kişinin akrabalarıyla olan ilişkisi. Bundan kişinin kendi akrabalarıyla olan ilişkisinin muhakkak güzel ve dengede olması gerektiği gibi aynı şekilde her insan eğer gerçekten mutlu olmayı, huzur duymayı, dengeli bir aile hayatının olmasını istiyorsa eğer, eşinin akrabalarına anne, baba ve kardeşlerinden başlanmak üzere kardeşlerinin eşlerinden başlamak üzere, kardeşlerinin çocuklarından başlamak üzere muhakkak onlarla da doğru, dengeli ve yeterli bir iletişiminin olması gerekir. Arkadaşlar mesela eşinin annesiyle uğraşmayı bir türlü bitirmeyen bir adam eşiyle mutlu bir birliktelik hayal etmesin. Eşinin kız ya da erkek kardeşiyle -bu eş dediğim zaman sizin için beyleriniz, beyler için de hanımlar olacak- asla değişen bir şey yok. Eşinin ablasıyla, abisiyle veya yeğeniyle uğraşmaktan onların kusurlarını dile getirmekten ya da işte onlarla ilgili ileri geri konuşmaktan bir türlü vazgeçmeyen hatta bunu bir eğlence vesilesi haline getiren bir insan, sadece onlarla uğraşmış olmaz. Eşiyle arasına bir küçücük diken koymuş olur. Ne zaman onunla diyelim ki el ele tutuşmak parmaklarını kenetleyerek beraberliğine bu anlamada bir yüksek mana vermek istese ikisi arasına koyduğu bu çoban dikenini, ikisinin birden avuçlarını acıtır.

Dolayısıyla yani bir insan üzümünü yiyip de kütüğüne tekme savuruyorsa bu olmaz arkadaşlar. Her birimizin aileleri var, her birimizin ailelerinin iyi yanı da var, kötü yanı da var. Dahası bizim de iyi yanımızla kötü yanımız var. Yani biz birey olarak herhangi birisinin bizim sürekli kötü yanımıza odaklanıp -ki vardır ki her birimizin yok dersek ayıp etmiş oluruz, kusursuz insan yoktur- sadece o hataları dile getirip durduğu

takdirde bundan hoşlanırmıyız? Kendimiz için istemediğimizi ya da kendimiz için istediğimizi muhataplarımız olan, din kardeşlerimiz olan, din kardeşlerimizden en yakını olan eşimiz için eğer istersek imanımız sorgulanır. Çünkü biz Allah'ın (c.c.) Elçisinden (s.a.v) böyle öğrendik. Kendin için istediğin şeyin mü'min kardeşin için de istemedikçe gerçekten gerçekten iman tadına varamazsın, gerçekten iman etmiş olmazsın. Ben demek ki benim annemle uğraşılmasını nasıl istemezsem ben de eşimin annesiyle uğraşmamayı prensip olarak kabul etmek durumundayım. Ya da hata ve kusurları sayılırken kendim için neyi istiyorsam, neyi doğru buluyorsam, muhatabım olan aile için de herkes için de aynısını isteyeceğim. Bu sadece tabii bu ilişkideki denge, sadece eşimizle sınırlı olmayacak. Aile içerisindeki birinci dereceden yakın diyebileceğimiz her kim varsa onlar ile ilişkide de dikkat etmek zorundayız arkadaşlar.

Beş: Her birimizin aile içindeki huzurunu, mutluluğunu dengeli ilişkisini etkileyen bir diğer husus sosyal çevre ile ilişkisidir. Yani akrabanın da dışına çıkan mesela iş ortamlarındaki ilişkiler, konu-komşu ilişkileri. İşte uzaktan tanıdık, bildik, arkadaş, şu-bu ilişkileri. Sosyal ilişkiler dediğimiz bu ilişkilerle dengede olmazsan ailedeki ilişki bozulur. Mesela bu anlamda öncelikle şu soruyu soralım: Her insanın anne, baba, işte yakın akrabalarının haricinde bir sosyal çevresi olmalı mıdır, evet muhakkak olmalıdır. Yani kişinin kan bağının dışında başka bağlarla da bağlı olduğu yakın dostları, arkadaşları, tanıdıkları bulunmalı, bunlarla bir araya gelmeli, bunlarla gerektiği zamanlarda sohbet etmeli. Farklı farklı konularda olabilir bu. Yani çok önemli de olabilir, çok önemsiz de olabilir. Fakat her insanın bir sosyal çevresi olmalıdır. Eğer herhangi bir kadının ya da erkeğin sosyal çevresi yoksa arkadaşlar, aile iletişiminde de sorun yaşar. Neden? Mesela bir kadın kocasını o zaman arkadaşı yerine de koymak ister. Hâlbuki koca her zaman kişinin arkadaşı

Kendin için istediğin şeyin mü'min kardeşin için de istemedikçe gerçekten iman tadına varamazsın, gerçekten iman etmiş olmazsın. Ben demek ki benim annemle uğraşılmasını nasıl istemezsem ben de eşimin annesiyle uğraşmamayı prensip olarak kabul etmek durumundayım. Ya da hata ve kusurları sayılırken kendim için neyi istiyorsam, neyi doğru buluyorsam, muhatabım olan aile için de herkes için de aynısını isteyeceğim. Bu sadece tabii bu ilişkideki denge, sadece eşimizle sınırlı olmayacak. Aile içerisindeki birinci dereceden yakın diyebileceğimiz her kim varsa onlar ile ilişkide de dikkat etmek zorundayız

olmayabilir veya her husta olmayabilir. Ya da mesela ancak bir arkadaş ile yapacağı bir şeyi illa da aile bireylerinden birisiyle yapmaya çalışır, çabalar, bu da mümkün olmaz. Yani bir kişinin hayatında eşin yeri ayrı.

Siz de eşlerinizin Leyla'sı olabilirsiniz. Siz eşlerinizin Hz. Hatice'si gibi olabilirsiniz. Geçen bir genç delikanlı böyle bir tabir kullandı bir hanım için: "O kocasının çoktan Hatice'si olmuş." O kadar çok sevindim ki bu cümleyi duyduğumda. "O kocasının çoktan Hatice'si olmuş." Hatice annemiz. Allah'ın Elçisinin (s.a.v) ömrü boyunca dilinden düşürmediği kadın. Sizin onun gibi olmanıza engel olan ne var? Üstelik Hatice anne-

miz bir sürü çocuğu olan, iki kocadan dul kalmış bir kadındı. Ve ayrıca da iki evlilik tecrübesi var. Ama Allah'ın elçisi onu o kadar sevgi, o kadar özel bir konuma yerleştirdi. Eşlerinin, vefat edip gittiği halde en çok kıskandığı, Allah'ın Elçisinin (s.a.v) en çok sevdiği eşi olmaya devam etti. O kadar ki evinden herhangi bir hayvan kestirdiği zaman Allah'ın Elçisi (s.a.v), önce et, Hz. Hatice'nin, Hz. Hatice annemizin sevdiklerine giderdi.

Herkesin içinde, şu hatanız, şu yanlışınız, şu eksikliğiniz de (eksik/gediğiniz de) olmuş olabilir, vardır da eminim. Bir şeyler hayatınızda bulunabilir ancak bundan sonra yeni ve beyaz bir sayfa açmak için hediyeleri kullanın. Hem yeni bir hal tevbesi yapın, dil ile yaptığınız gibi. Bütün yanlış davranışlardan vazgeçerek doğru bir davranış ile temiz bir sayfadan yeniden başlayın.

Bir diğer husus arkadaşlar giyim ve kuşama dikkat. Ev hanımının yanında da düzgün, nezih olmaya dikkat etmek gerekir. Yoksa erkekler de kadınlar da bugün her şekilde başka erkekler başka kadınları görüyor. Sırf televizyonda seyredilmesi bile yeter. Yani bundan çok daha fazlası var da... Dolayısıyla yani sizler eşlerine haram kimseler değilsiniz. Eşlerinizin yanındayken bu tabiri kullanalım gözü doyuracak şekilde olun. Ve bir erkek de kesinlikle hanımının yanında onun gözünü doyuracak şekilde olmalı. Bir ya-

bancı hanım, yazarın bir cümlesi var, onu da bir kitabından alıntı almıştım: "Hafta sonunu evinde saç sakal tıraşı olmadan, üstü başı dağınık bir şekilde geçiren adam, hafta sonunu niye bu kadar huzursuz ve kötü bir şekilde geçirdiğini başkasıyla bana anlattı" diyormuş. Yani hafta sonunda bir erkek güzel koku kullanmalı ya da işte saç sakalı her nasılsa onu düzeltmeli, bunu ara sıra da eşi için yapmalı, her zaman illa iş yerinden, insanların içerisinden, öğrencilerinin görmesinden, genellikle başkalarının içine çıkmak için, sosyal hayata katılmak değil, eşi için de yapmalı. Şimdi dışarıya çıkarken, farz edelim bir düşün olsa, bir sünnete gidiyor olsanız, bir sürü hazırlanırsınız değil mi? En azından daha temiz ve nezih olmaya dikkat edersiniz. Bunu birbirimiz için de yapalım. Ta ki gözler o hususta aç kalsın. Midenin doyurulması gerekir, kulağın doyurulması için sevgi sözcüğü, gözlerin doyurulması için zahiren şekil ve şemal olarak arkadaşlar temiz, düzgün, nezih olmak zorundayız. Yoksa ister istemez yani sizden biriniz mesela sizlerden biri kendinize göre değerlendiriniz. Üç tane kız öğrencimiz yan yana karşınızda duruyor. Eğer aralarından bir tanesinin kıyafeti daha temiz, daha düzgün ise ona gözümüzü bir kere daha çeviriyoruz bu böyledir. Yani o çocuğun öbürlerinden farkı ne, ne ile daha farklı yapmış? Bir kez daha çeviriyorsunuz. İşte sizde o temizlik, nezahat bulunursa siz de bir kez bakın sonra bir kez daha bakacaksınız.

Bir Mevlevi ile Bektaşî karşılaşmışlar. Mevlevî'ye sormuş Bektaşî:

- Ne yaparsınız siz ibadet olarak?

- Biz demiş Allah der dönmeye başlarız, ta ki işte Şeyh dur diyene kadar döner döner döneriz.

Mevlevi Bektaşî'ye sormuş:

- Eee demiş siz ne yaparsınız?

- Biz demiş Allah der orada kalırız, başka da bir şey demeyiz.

Arkadaşlar o an için bakışınız bir döner bir daha döner, düşürürsen ve daha başka bir yere dönmez. Ya da onların bakışı aynı şekilde normalde dağınık dolaşırken sizlere bir kere bakar, sonra döner bir kere daha bakar, daha başka yere baksa da bir şey görmez sizden başka tamam. Ve bu şekilde bir evliliğin yani onun sizden başka birisini görmemesinin arkadaşlar, bunun garantisini verebiliriz. Boyunuzla, posunuzla, fiziğinizle, esmerliğinizle, işte sarışın bilmem ne oluşunuzla hiç alâkası yok. Leyla, Mecnun hikâyesini anlatırken Mecnuna kabilenin liderlerinden biri sormuş:

- Leyla'n demiş, kim nasıl birisi ki seni bu duruma getirdi?

- O da demiş ki dur göstereyim bir sana.

Bir çalının dibine saklanmışlar. Köyün güzel-lerinin su almak için dikildiği çeşmeye iki üç güzel giderken,

- Hangisi, demiş adam?

- Yok, demiş. Benim Leyla'm daha güzel.

- İki-üç güzel daha gidiyor.

—Yok, demiş. Leyla'm olabilir mi bunlar, benim Leyla'm daha güzel.

- Leyla, her gelenden güzel, her gelenden güzel. Akşam olmak üzereyken köyün bütün kızları gitmiş. Arkadan kara kuru bir kız geliyor, Mecnun demiş; Ah Leyla.

Yanındaki kabilenin şefi demiş:

- Bu muydu Leyla? Yani senin yaptığın şeye bak Mecnun.

- Sus demiş, sen onu benim gözümle görmüyorsun.

Arkadaşlar beni anlıyorsunuz değil mi? Tamam beni anlıyorsunuz. Yani sevginin şekille, şemalle, fizikle alâkası o kadar çok fazla değildir. Etkisiz demiyorum. Eğer etkisiz olsa, size mesela düzgün giyinin, dilinizi düzeltin, koku kullanın falan demem. Bütün bunları iki cins birbiri için yapmak zorundadır ama sevgiyi oluşturan, sevgiyi yaşatan şey daha farklıdır. Eğer öyle olmasaydı mesela ben de pek çok gençle karşılaştım. Ahmet'le evlenmezse kendini öldürecek. İşte Hatice'yi almazsa kimseyi almayacak. Eee alıyor. İşte, daha sonra bir de bakıyoruz ki altı ayı bulmadan geçimsizlik ayyuka çıkmış, seneyi bulmadan boşanıyorlar. Çocuk yoksa eğer, Allah'ım şükürler olsun çocuk bari yok. Çünkü o zaman anasından veya babasından bir tanesinden eksik kalacak. Onun için arkadaşlar hayatımızda toparlamamız gereken şeyler var.

Temizlik hususuna muhakkak dikkat edilmeli. Kadınlar yağ, salça, çamaşır suyu, ter, kir, sigara, kesilmemiş kirli tırnaklar, bakımsız saçlar ya da vücudun diğer bölgelerindeki ter kir, iki cins de bunların tamamından arınmak durumunda. Sadece sigara ve ter kokusu bile diğerinin yüzünü buruşturması için bile yeterlidir arkadaşlar. O zaman yan yana oturmak yerine karşı karşıya daha uzağa oturmayı tercih eder kişi. İki cins de birbirlerini yaptığını küçümsememeli ve iki cins de birbirlerinin hayatı ile ilgili olarak şunu yapmalıdır. Arkadaşlar şimdi sizlerin de okuyan

kimseler olduğunuzu biliyorum, inanıyorum öyle olduğunuzu düşünüyorum. Sizler İslam'ı öğrenirken, İslam'dan bir şey öğrenirken, öğrendiğiniz hükümleri belki de anlatılmanın etkisiyle öyle anlatıldığı için daha çok dışarıdan birilerine karşı yapmak durumundaymışsınız gibi hissediyorsunuz.

Buna bir örnek verelim, mesela işte Müslüman'ın Müslüman kardeşi üzerindeki hakkı şunlardır diye başlayan hadisler var. Kişi zannediyor ki bu dışarıdan birileridir. Hayır. Evdeki eşin senin kardeşindir, kayınvaliden kardeşindir, kayınpederin kardeşindir, oğlun, kızın senden sadece 18-20 yıl sonra dünyaya gelmiş kardeşlerindir. Gelinin ve damadın muhakkak kardeş olması gerekir kardeşlerim. Tamamı. Dolayısıyla kardeşlik hukuku dediğimiz ve İslam'ın temelini oluşturan "Mü'minler ancak kardeşlerdir". Devamı hep unutulur, burayı bir kez daha söyleyelim. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Yani siz ve eşiniz kardeşler, siz ve kayınvalide, kayınpeder kardeşler, aranız düzgün olacak. Mesela erkeklerden çok sık vardır. Biraz da minnet etmemenin etkisiyle ailesiyle sorun yaşayan! Aranı düzeltceksin beyefendi.

Bu ayet-i kerime'ye sen iman etmişsen eşinin anne ve babası da dinde senin kardeşinse eğer, ya da eşinin ablası yengesi, dayısı, teyzesi, halası başka kimi varsa onlar senin dinde kardeşinse mademki aynı kibleye yöneliyorsunuz, aynı bayramda kurban kesiyor ya da aynı sabah kalkıp bayram namazına gidiyor, bayram ediyorsanız, bayram şekerini yiyorsanız eğer... Ayet budur: "Mü'minler ancak kardeşlerdir." Burada kalsaydı hiç sorun olmayacaktı. Kim kiminle ne yaparsa yapsın. Ama "öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin" ayeti geldiği zaman her birimiz kendimizden başlayacağız ve birinci dereceden, hem sılayı rahim, akrabalık hukukuyla bağlı olduğunuz, hem de kardeşlik hukukuyla bağlı olduğunuz her kim varsa aranızı düzeltmek için, ne kadar düzeltebilirsek, ne kadarına gücünüz yeterse bir çabanın içerisinde olacağız arkadaşlar. Öbür türlü mesela hanımının abisiyle hır gür çıkarır; hata onda ya da kendisinde. İlişkisini koparır iki kişiyi düşünün, o hanım bayramda abisine gitmek isteyecek, gidelim diyemeyecektir. Mesela yeğeni nişanlanacak kız ya da erkek orada bulunmak isteyecek, eşine söylese bir türlü söylemese bir türlü. En fazla tek gidebilir. Yine eksik kalır. Hâlbuki orada o eşinin elinden tutup ya da koluna girip birlikte bulunmak isteyecek. Yalnız gitmek istemeyecek. Bu hem kadınlar için geçerlidir hem de erkekler için arkadaşlar. Sakın ola tek taraflı düşünmeyin arkadaşlar. Do-

layısıyla en yakın birinci dereceden akrabalar varsa aramızı iyi tutmak için ya da en azından sorunları gidermek için hiç olmazsa bayramdan bayrama görüşebilmek için görüşebilecek kadar olsun aramızı ıslah edeceğiz. Herkesle haftada bir görüşmek zorunda değiliz canım. Bazılarıyla iki bayramda da görüşelim yeter. Bazılarıyla iki bayramdan birinde görüşelim yeter.

Uzaktan selam yollayacağımız kadar görüşülmesi uygun olan kimseler de vardır. Akrabadan ya da dışarıdan bunu zaten her insanın feraseti, basireti ona söyler. İlla kötü olmak zorunda değil. Mesela sizin on sekiz yaşında genç kızınız var. Muhatabınız da yirmi yaşında erkek çocuğu varsa mesafeyi biraz açmaya veya onlarsız ziyaretlemeye yönelebilirsiniz. Çünkü her evde siz istediğiniz gibi şöyle oturalım, şöyle kalkalım, şöyle dizayn edin. Ha bunu neden söyledim? Bunu şunun için söyledim. Allah'ın Elçisi (s.a.v) "Kolaylaştırın, güçleştirmeyin, sevindiririn" sevdirin değil. Sevinsin yani, nefret ettirmeyin, uyuşun, ihtilaf etmeyin buyuruyor. Arkadaşlar bunu nedense bunu biz Müslümanlar, cemaatler arası bir söz gibi algılıyoruz. Bunun bizim aile hayatımızda uygulanmasını engelleyecek ne var? Kocan ve sen; hanımın ve sen. Onu sevindirecek işler yapın, buyuruyor Peygamber. Sevindir yani bir şey yap. Mesela ben bir-iki defa sırf erkek topluluğa hitap ettiğimde yani haftada bir olsun kahvaltıyı siz hazırlayın dediğimde erkek dinleyicilerimin birçoğunun bu hoşuna gitmedi.

Gerçi Konya'daki bir hoca efendinin öğrenciyken ondan dinlemiştim. Erkek öğrencilere haftada bir yemek yapma görevi vermiş. "Arkadaşlar yemekleri yapacaksınız, bulaşıkları da yıkayacaksınız." dedi. Bir hafta önce bu görevi vermiş onlara. Hâlâ hayatta olan muhterem bir insandır. Bir hafta sonra diyor, sordum, işte geçen hafta size bir ödev vermiştim. Hatırlıyor musunuz? Herkes dedi ki hatırlıyoruz. Kim yaptı peki dedim diyor. Aradan bir tek kişi el kaldırdı diyor. Yani kaynağını tespit edemedim ama "sizden herhangisi birini eşinin elinden, eşiyle kendisinin elinden bir lokma yemeden kalkmasın." buyurmuş Peygamber. Ama çok değerli bir söz. Bir sofrada, bir düşünün, yemeğin güzel bir tarafını, siz nereyi severseniz, eşiniz almış size uzatıyor. Ah! Gönül o anda nasıl da şımarır, nasıl da beş-altı yaşına iner. Nasıl da küçük bir kız çocuğu gibi şımarık bir havaya bürünür. Ya da siz eşinizin yemeğin en sevdiği yerini çatala, kaşığa aldınız. Etrafta da birileri var. Onun ağzına uzattınız. O adamcağız nasıl da birden on sekizlik bir delikanlı gibi hisseder kendisini ve elinizi öpmeyi arzulayabilir o anda. **(Devam edecek)**

İlluminati

Bünyamin ATEŞ

Afganistan Kurtuluş Savaşı yıllarında Türkiye'nin emperyalist kâfirlerden kurulması için elinden gelen fedakârlığı yapan bir ülkedir. Peki, Türkiye'nin Afganistan'ı işgalde rol oynaması niçin? Türkiye Lübnan'daki askeri varlığıyla İsrail'i mi koruyor yoksa Müslümanları mı? Türkiye'nin ekonomik sistemi neden dışarıdan borç ithal etmek üzere kuruludur? Halkı Müslüman bir ülkede başörtüsü yasağı nasıl ve hangi akla uygundur? Türk Hükümeti Irak'ın işgali sırasında "tezkere"nin geçmesi için neden çok çaba göstermiştir? Soruları daha fazla uzatmak mümkün... Bütün bu sorularda Türkiye'deki halkın dokusuna uymayan ve mantık dışı görünen hususlar ön plana çıkmakta.

Yukarıdaki sorularla İlluminati Örgütü arasında bir bağ var mıdır? Çünkü Türkiye'nin yapmış olduğu eylemleri halkın dokusu ve iç dinamikler ile açıklayamıyoruz. Dolayısıyla uluslararası bağlantıları ve güçleri bu noktada araştırmak zorundayız. Teorik çerçeve elde etmek için mevzua girmeden önce konunun uzmanlarından Ömer Lütfü Mete'nin sözlerini nakledelim. O şöyle diyor:

"Yönetim açısından belirli bir sistemin mevcudiyeti zaruridir. Dolayısıyla dünyada elinde sermaye bulunduran güçlerin belli zaman veya sistem dâhilinde bir araya geldiklerini kabul etmek zorundayız. Belirli bir beraberlik olmadan dünyayı yönetmeleri mümkün değildir. Dünyadaki küresel güçlerin birbirleriyle ilişkileri ölesiye rekabet çerçevesi içinde gelişir. Rakipler arasında bazen rekabetin ötesinde kavgalar olduğu gibi bunlar arasında da düşmanca çatışmalar yaşanabilir. Fakat düşmanca çatışmalar yaşanmasa dahi bir ligin, belli bir ligin yarışmacılarıdır

bunlar. Bunların tek bir milliyeti yoktur ve tek bir din mensubu da değildirler. Köken itibarıyla Hristiyanlıktan ve Musevilikten gelmiş olabilirler. Bugün itibarıyla, masonluk kademelerinden başlayarak değişik aşama ve inançlara kaymışlardır. Belki bu farklı inanışların ortak noktaları da vardır ama insanın olduğu yerde farklılıkların gelişmesi kaçınılmazdır. Esasen bunların tanrısı şeytandır ve şeytan doğası gereği tekilci değildir. Kendisinde büyük güç ve özel varlık değer vehmedenlere bin türlü inanış telkin eder. Bunlardan bir kısmı belki dolaysız biçimde şeytana tapıyor olabilir. Bir kısmı muhakkak ruhların beden değiştirmesine (reenkarnasyon) inanmaktadır. Kısacası, ortalama meraklının "masonik faaliyet" diyerek anlatmak istediği etkinlikler vadisinden söz ediyorum. Burada esrarengiz inanışların geçerli olduğunu, kökleri çok eski çağlara kadar uzanabilen garip ayinlerin yapıldığını, kara büyüden ilkel kurban merasimlerine kadar her türden korkunç işlerin görülebildiği ve bin çeşit parapsikolojik deneylerin gerçekleştirildiğini tahmin ediyorum. Bunlar kendilerini yarı-tanrı varlıklar olarak gördükleri için, her biri kendine özgü bir meşrep seçebilir veya kurabilir, keyfince yenilik yapabilir, mezhep veya yeni din inşa edebilir.

Bilindiği gibi yeryüzünde insanoğlu var olalı beri şeytan vardır. Şeytan insandan önce vardır ama dünyada insanla beraberdir. Ve ona her türlü kötülüğü de telkin eden tabii ki, insanın içindeki nefsiyle beraber fenalıkları baskın çıkarmaya çalışan şeytandır. Ancak bu devirde şeytani güçler çok parlak bir başarı sağlamış görünüyör. Şeytani güçlerin neredeyse rahmani güç gibi algılandığı bir süreçteyiz. Nasıl oluyor bu? Dünyaya iyilik getiren insanlar, paranın sahipleri, yatırı-

rim yapacak kişilere kaynak sağlıyorlar, böylece işsizlere iş imkânları açılıyor ve refah geliyor!

Liberalizm, küresel sermaye, yabancı sermaye mübarek bir şeydir bugün için. Marka da kutsal bir şeydir! Müslüman toplumlara da bunu telkin ediyoruz. "Aman marka yarat, yani insanları soymak için ünlü hortum kelepçeleri üretin" diyoruz. Marka nedir? Marka, insanların birikimlerini ellerinden almak için geliştirilmiş putlardır, yalancı tanrıçıklardır. Çağdaş put, markadır. Bunları yaratmanın çok makbul ve mübarek olduğunu pek çok Müslüman'a bile kabul ettirebilmişiz bugün. Kapitalizm'in geldiği bu aşamada Fukuyama'nın dediği bir anlamda doğru. O "tarihin sonu" diyor ama bana sorarsanız tarihin sonu değil ama üstesinden gelemezsek insanlığın sonu olacak Liberalizm.

Bu küresel sermaye deneni Karunlar çetesinin ne zaman var olduğuna gelince: Herhalde büyük ölçüde masonluğun güçlenmesiyle dünya çapında güce ulaşmaya başlamış olmalıdır. Dünyanın her yerinde birbirleriyle bağlantılı bir güç birliği ve işbirliği ağı örmeyi başardılar. Benim açımdan esas terim; "şeytanın orduları" terimidir. Bu ordular, para orduları olabilirler, bildiğiniz klasik tanklı toplu ordular da olabilir. Nerede, hangi toprakta haksız kazanç elde etmek veya üstünlük sağlamak için yapılan savaş varsa, orada

şeytanın orduları vardır. Nerede mazluma zarar verecek bir çatışma türü varsa orada şeytanın ordusunun savaşı vardır. Bunun başka bir açıklaması yok. O yüzden Küresel Sermaye deneni Karunlar çetesinin bilhassa masonluğun dünya çapında örgütlenmesiyle büyük alakası olduğunu düşünüyorum."¹

İslam Coğrafyası'ndaki iktidarlara şöyle kuşbakışı ile baktığımız zaman manzara şudur: Buradaki iktidarlar hukuka ve insanların rızasına dayanmamaktadır. Bunun için ayakta kalabilmek için eksenini içerisine girdikleri süper güçlere sığınır. Süper güçler kendi içindeki çatışmaları da genelde ülke içinde etkinlik alanı bulur ve çatışmalar derinleşir. Daimi kaos hali insanlarımızı kuşatır.

Bildiğimiz gibi şeytan; Allahü Teâlâ (cc)'nın beyan ettiği hükümleri beğenmemiş ve insan karşısında kendisinin daha hayırlı olduğunu iddia etmiştir. Bu husus Kur'an-ı Kerim'de şöyle haber verilmektedir:

"Allah: "Sana emrettiğim zaman secde etmemenin sebebi neydi?" buyurdu. İblis dedi ki: "Ben ondan daha hayırlıyım. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın." (Allah)"- Öyleyse, hemen in oradan!.. Artık senin orada

kibirilenmen, kafa tutman gerekmez. Hemen çık(git) Çünkü sen alçaklardansın. (İblis) "Bana (halkın) dirilip kaldırılacakları güne kadar mühlet ver." (Allah) Dedi ki: "Sen mühlet verilmişlerdensen" (İblis) "Öyleyse dedi, sen beni azgınlığa mahkûm ettin, ben de bu sebeple, onlar için senin doğru yolunda oturacağım. Sonra, onların önlerinden, arkalarından, sağlarından,ollarından kendilerine geleceğim(musallat olacağım). Sen de onların çoğunu şükredici (kimse) ler bulmayacaksın." (Allah) Dedi ki: "Her yünden zem ve tahkire uğramış ve (rahmetimden) kovulmuş olarak çık oradan. Yemin ederim ki, onlardan kim sana uyarıya cehennemi bütün sizden dolduracağım. Ey Âdem!.. Sen, zevcenle birlikte, cennete yerleş(in) de ikiniz de dilediğiniz yerden yiyeceksiniz. (Ancak) Şu ağaca yaklaşmayın. Sonra kendilerine yazık etmişlerden olursunuz." Derken Şeytan, onlardan gizli bırakılmış o çirkin yerlerini kendilerine göstermek için ikisine de vesvese verdi: "Rabbimiz size bu ağacı başka bir şey için değil, ancak iki melek olacağınız yahut (ölümünden azade ve) ebedi kalıcılardan bulunacağınız için yasak etti" dedi. Bir de onlara: "Şüphesiz ki ben sizin iyiliğinizi isteyenlerdenim" diye yemin etti."²

Şeytanın kendisine mahsus bir hizbinin (partisinin-örgütünün) bulunduğu muhkem nassla sabittir. Kur'an-ı Kerim'de bu hizbe Hizb'uşeytan denilir. Bir ayette şöyle buyrulmuştur: "...Çünkü Şeytan sizin düşmanınızdır. Onun için siz de onu düşman tutun. O hizbini ancak alevli cehennemden yaranından (cehennemlik) olmaları için davet eder."³

Yukarıdan beri gördük ki; şeytan ve örgütünün ortak vasfı Allah'ın egemenliğini tanınamaktır. Onlar Allah'ın mülkünde hem İslam'la hem de birbirleriyle iktidar mücadelesi yaparlar. Hayatı dünyada başlayan ve biten bir yer olarak gördüklerinden güce taparlar. Bir ayette bu durum şöyle resmedilmektedir: "Bunları şeytan istila etmiş, artık o, bunlara Allah'ı hatırlamayı bile unutturmuştur. Bunlar şeytanın hizbidirler. Gözünüzü açın ki şeytanın hizbi hakikaten hüsrana düşenlerin ta kendileridir. Allah'a ve peygamberine muhalefet edenler (yok mu?) onlar şüphesiz ki en çok zillate düşenlerin içindedir. Allah (şöyle) yazmıştır: "Andolsun ki ben galip geleceğim, peygamberlerim de. Şüphesiz Allah yegâne kuvvet sahibidir, mutlak galiptir."⁴

Kur'an-ı Kerim'de şeytanın askerleri olduğu ve onun uğrunda mücadele ettikleri de anlatılmaktadır. Şeytan her peygambere yaldızlı söz-

ler fısıldayarak onları aldatmak ister. Hatta her doğan çocuğa musallat olur. Bu anlattıklarımız soyut gerçekler değildir sadece. Zira şeytanın deniz üzerinde tahtı vardır ve bu taht üzerinde askerlerini göndererek insanları saptırmak ister.

Şeytanın dünyada insanla ilk (ciddi) teması Hz. Âdem (as)'ın oğlu Kabil ile gerçekleşmiştir. Kabil, nefsine uyararak kardeşi Habil'i öldürmüştü ve şeytanın emrine girmiştir. İnsanları ateşe ibadet etmeye çalışan Kabil şeytani bir düzen kurmuştur. Şeytan her dönemde insanlara Allah'a rağmen bir takım semboller daima bulmuştur.

Hadislerden anlıyoruz ki; şeytan yanında en kıymetli asker; karı ile kocanın arasına fitne sokanıdır. Dolayısıyla anlıyoruz ki şeytani örgütlenmelerin iki temel ayağı vardır. Bunlardan birincisi Allah'a rağmen bir takım sahte ilahlar üretmek diğeri ise insanlar arası çatışmaları körüklemek.

Hz. Muhammed (sav)'ın peygamber olarak gönderildiği dönemde Mekke'de bir takım sembollere/putlara tapılıyordu. Peygamberimiz İslam Davetini yaymaya başlayınca O'na ve çevresindekilere eziyetler, tehditler ve işkenceler reva görülmüştür. Buna rağmen Peygamberimiz yılmamış tebliğini yaymaya çalışmıştır.

Kureyşliler tevhid davasının durdurulması için çeşitli çareler arıyordu. Bu sebeple Dar'un Nedve'de toplanarak Hz. Peygamber (sav) Efendimizi öldürme kararı almışlardır. Bu toplantıya rivayetlere göre Necid'li Şeyh kılığında "şeytan"da katılmış görüşlerini sunmuştur.

Suikast planı başarısız olsa da şeytan bu toplantıya kimin aracılığıyla ve nasıl katılmıştır? Can alıcı soru budur ve bu sorunun İlluminati ile yakından ilgisi vardır.

İlluminati hakkında derli toplu araştırma yapan isimlerden birisi Texe Marss'dır. İlluminati / Enrika Çemberi isimli eserinde bu çetenin ibadethanesi ya da toplantı yerlerini şöyle anlatmaktadır:

"Uzun zamandır bu 250 odalı malikânenin Aydınlanmanın (İlluminism) karargâhı olduğunu biliyordum ve sonunda, seçkin kişilerin dünyayı yönetmek için bir araya geldikleri yeri ziyaret etme fırsatı buldum. Odalardan sadece bazıları halka açık, çoğu kapalı. Ayrıca kamera sokmak yasak. Girdiğiniz odalardan birinde, üzerinde "Tanrıların Meclisi" yazılı bir levha vardı. Bu heybetli odanın duvarlarında asılı, Pan, Zeus, Poseidon gibi şeytani prensliklerin resmedildiği büyük kilimler bulunuyordu... Cadılıkta ve özellikle de "Aydınlanma"nın üst seviyelerinde duvar kilimleri kutsaldır çünkü zamanın bu kilimlerde do-

2 Araf Suresi: 12-21

3 Fatır Suresi: 6

4 Mücadele Suresi: 19-21

kunmuş olduğuna ve kendilerinin sonsuz ruhani bir âleme ait olduklarına inanırlar. Ayrıca odanın ortasına yerleştirilmiş büyük masayla ilgili ilginç bir şey fark ettim. Bu masanın her bir kenarında 13 adet oymalı sandalye vardı. Masanın sonundaki sandalyeler hariç, bu sandalyelerin hiçbirinde kol koyma yeri yoktu. Cadılık hakkında, bunun bir ucunda Baş Rahip, diğer ucunda Baş Rahibe olan bir masa olduğunu anlayacak kadar şey biliyorum...”

“1995 yılında eşim Wanda ile büyük, süslü ve ihtişamlı Biltmore malikânesini ziyaret etme fırsatını bulduk. Dış işlemlerde tünekleyen şeytani çirkin yaratık figürlerini (gargoyle), içeride ise mobilyalara oyulmuş şeytani suratları fark ettim. Müsriğe döşenmiş kütüphanenin tavanına, Michelangelo’nun Vatikan’da bulunan Sistana Şapel’indeki çıplak göğüslü tanrıçasına benzer freskler çizilmişti. Ayrıca Mason Locasının ayinleri, duvarlara, tavanlara ve resimlere yansıtılmıştı. Ruhani karanlığın boğucu atmosferi, tüm malikâneyi kaplamıştı.”⁵

İlluminati; olağanüstü zengin ve güçlü olan insanların şeytanın önderliğinde kurmuş oldukları örgütlenmedir. Amacı dünya iktidarını elde tutmak ve vahiy dinini engellemektir. Bu örgütü Marss’ın kitabından biraz daha yakından tanıyalım: İlluminati; 1575 yılında İspanya’da bulunan ve özellikle ruhani güçler sahibi olduklarını iddia eden dini bir partidir. En baş liderleri şeytandır. Şeytanın altında emir alan on büyük zengin insan vardır. Bu kimseler düzenli olarak yılda iki kere toplanırlar ve kendilerini Bilgeliliğin Efendileri, Planın Muhafızları, Meşale Taşıyanlar, Bilinmeyen Adamlar, Asil sırrı saklayanlar, birisi gibi isimlerle tanıtır. Örgütlenmeleri çember şeklindedir. Çemberin en üstünde şeytan, alt tabakada on adam, onların da altında binlerce hizmetkâr bulunmaktadır. Kendilerinden olmayan adamları ise “köylü” veya “işe yaramaz yiyiciler” olarak tanımlarlar. Şeytanı da ışığın babası şeklinde isimlendirirler.

İlluminati’nin on üyesinin ikisi ABD’den, üçü Fransa’dan ve diğerleri Kanada, Avusturya, İngiltere, İspanya ve Güney Afrika’dan oluşmaktadır. Liderlik genellikle babadan oğla geçer. En önemli üyesi David Rockefeller’dir. Bu aile uzun zamandan bu yana liderlik koltuğunda oturmaktadır. Siyasi bir kuruluş olan Bilderberg, dini bir kuruluş olan Dünya Kiliseler Birliği, Kafatası ve Kemik Cemiyeti, ekonomik bir teşkilat olan ve her yıl Davos’ta toplanan Dünya Ekonomik Forumu, çevre kuruluşu olan Vahşi Yaşam Fonu,

basın yayın kuruluşlarından New York Times, Wall Street Journal, CNN, NBC İlluminati’ye bağlıdır. Pepsi, IBM, Fiat, Siemens kendilerine bağlı uluslar arası şirketlerden bazılarıdır. Hitler, Mussolini, Mao, Bill Clinton, Bush, para sihirbazı Soros bu örgüte hizmet eden tanınmış simalardır. Mason Locaları ve Tapınak Şövalyeleri bu örgütün alt birimlerindendir. Katolikliğin merkezi Vatikan’ın bu örgütle yakın bir bağı olduğu iddia edilmektedir.

İlluminati’nin nihai hedefi dünya hükümeti kurmak, muazzam bir servet ve güç sahibi olmak ve bu güç ile Allah’ı yenmek ve cennetten kovulan şeytanı zümrüt tahtına yerleştirmektir. Bu kimselerin her biri yarı tanrı olduğuna inanırlar. Dünyadaki tüm dinleri kaldırarak kendilerine bağlı bir din oluşturmak amaçları arasındadır. 2003–2007 yılları arası bu örgüt için kaos dönemidir. 2007–2012 yılları arasında bu kaostan yeni bir dünya düzeni ortaya çıkacaktır. Bu dönemde başkenti Kudüs olan Kristal Krallığını kurmayı umut etmektedirler. İlluminati örgütünün on adamının serveti 102 devletin gayr-i safi milli hâsılasından fazladır. Bu muazzam güç ile dünyayı kontrol etmeyi planlamaktadırlar.

İlluminati örgütü dünyayı ele geçirmek için Ortadoğu’yu ele geçirmek gerektiğine inanmaktadırlar. Zira Ortadoğu’yu ele geçiren güç dünyayı kontrol etme gücüne kavuşmuş olur. Amerikalı Nicholas J. Spykman’ın ortaya attığı “Kenar Kuşak Teorisi” (Rimland) Ortadoğu coğrafyasını ele geçiren ülkelerin Avrasya’ya hükmedebileceğini, Avrasya’ya hükmeden gücün ise dünyanın geleceğini belirleme hususunda tek söz sahibi olacağını belirten bir teoridir. Bu teori İlluminati örgütünü derinden etkilemiştir ve bu teorinin hayata geçmesi için Amerika’yı kullanmaktadırlar. Zira bu bölge dünya enerji kaynaklarının merkezidir. Buradaki enerji kaynaklarını ele geçiren güç tek kutuplu bir dünya düzeni kurabilir.

İlluminati Örgütü için mesele sadece enerji kaynaklarının kontrol edilmesi değildir. Bu işin sadece bir boyutudur. Meselenin bir başka boyutu da kültürelidir. İlluminati Dış İlişkiler Konseyi üyesi Samuel P. Huntington “Medeniyetler Çatışması” adlı eserinde örgütün kültürel amaçlarını da açıklamıştır. Buna göre dünya yeni bir medeniyetler çatışmasına hazırlanmaktadır. Batı’nın geliştirdiği liberal felsefe insanlığın bulunduğu en iyi sistemdir. Bu sistemi tehdit eden en önemli düşman da İslam ve Çin Medeniyetidir. Eğer İslam ve Çin Medeniyeti yenilirse dünya egemenliği önündeki engeller de kalkmış olacaktır.

İlluminati Örgütünün dünyada yeni bir düzen oluşturmak için ortaya attığı tez de oldukça dik-

kat çekicidir. Bu tez "kaos" teoridir. Kaos teorisinin esin kaynağı Hegel ve Darwin'dir. Zıtlıkların çatışması şeklinde ifade edilen bu teorisinin özeti şudur. İlk önce bir düzen vardır ve ona karşı yeni bir düşman çıkartılır. Ve insanlar, kaostan bunalarak yeni bir düzen isterler. Yalnız bu düzen de sunidir ve bu kurulan yeni düzene karşı da yeni düşmanlar üretilir ve yeni bir kaos ortamı oluşur. Bu durum sürekli devam edip gider ta ki İlluminati hedefine ulaşana kadar... Türkiye'de 12 Eylül öncesi gerçekleşen kaos ortamı ve sonrasında ortaya çıkan yeni bir düzen bu konuda bir fikir sunabilir.

İlluminati Ortadoğu'da önemli aktörlerden birisidir. Siyaseti satranç oyununa benzeten İlluminati üyeleri, bu bölgede İran ve Türkiye'yi sadece bir piyon olarak görmemektedirler. Bu ülkeler; satranç oyununun ağır taşlarındandır. Bu ülkeleri göz ardı ederek Ortadoğu'da bir düzen oluşturmak ve Ortadoğu'da tutunmak mümkün değildir. Bu anlayışın sebebi şudur:

Soğuk Savaş öncesi Sovyetler Birliği'nin tarihi amacı Kuzeyden denizlere ulaşmaktır. Bu amaç ulaşmak kendisi için hayati bir önem taşıyordu. Fakat Sovyetler bu süreç içerisinde hayati bir hata yapıyordu. II. Dünya Savaşı sonrasında Türkiye ve İran üzerinden denizlere açılmayı planlayan bu ülke toprak talebinde bulunuyordu. Bu süreç içerisinde hem İran hem de Türkiye savunma refleksi göstererek Amerika'ya yanaşmıştır. Bilindiği gibi Türkiye bu süreç sonunda NATO'ya üye olmuştur. Türkiye ve İran'ı aynı anda kaybeden Sovyetler, tarihi emelini hayal olarak tutmak zorunda kalmıştır. Zira anlaşılmıştır ki; Türkiye ve İran'sız Ortadoğu bölgesi kontrol edilemez. Amerika için İran veya Türkiye'yi ele geçirmek hayati bir önem kazanmaktadır. Bu ülkelerden birisini kazanamazsa Ortadoğu'da kalması mümkün değildir. İran veya Türkiye'den herhangi birini kontrol altına alırsa diğerini de kontrol altına alması mümkün hale gelir.

Şeytanın imparatorluğu denizlerin üstündedir. Bu husus hadislerle beyan edilmiştir. Şeytan burada adamlarından gelen raporları alır. Onun en sevdiği adam da karı ile kocanın arasını ayırandır. Bölmek ve parçaları tek tek yutmak şeytanın en sevdiği iştir. Dünya üzerinde şeytan emellerini gerçekleştirecek gizli örgüt kurmuş olabilir mi? Dünyayı yönettiği farz edilen böyle bir gizli örgüt var mı? İlluminati tüm dünyayı yönetmekte midir? Bizce böyle bir örgüt vardır ve kurucusu şeytandır.

Hz. Peygamber(sav) Mekke'de, Ensar ile be-yatlaşırken şeytan durumu haber almış ve ortalığı velveleye vererek Mekke'deki adamlarını

uyarmıştır. Tarihte geçen bu olayların bir anlamı olmalı. Şeytan hâlâ varsa -ki var olduğu ve kendisine kıyamete kadar müsaade verildiği kati nasslarla sabittir- bu olayların bir devamı olmalıdır. Dikkat çekici bir örnek olması hesabıyla şu ayet-i kerimeyi hep beraber okuyalım:

"O zaman şeytan onların yaptıklarını süslemiş ve şöyle demişti: "Bugün insanlardan size galebe edecek yoktur. Ben de muhakkak sizin yardımcınızım." Vaktaki iki ordu (karşı karşıya) görüldü. "Ben sizden kat'iyen uzağım. Gerçek ben sizin göremeyeceğinizi görüyorum. Ben Allah'tan korkarım elbet. Allah, azabında çok şiddetlidir" dedi, iki topuğunun üstüne kaçtı."⁶

Bu olay Bedir Savaşı günü vuku bulmuştur. Şeytanın sözleri açık... Müşrikleri savaşa teşvik ediyor. Hem de ne kelimelerle... "Bugün insanlardan sizi yenecek yoktur. Ben de sizin yardımcınızım" Ama zoru görünce Allah'ın meleklerini görünce savaştan ilk kaçan da şeytan olmuştur.

Şeytanın iki hedefi vardır. Bunlardan birincisi Allah'tan kendisini cennetten kovduğu için intikam almak... İkincisi de kendisi yüzünden kovulduğunu farz ettiği insandan intikam almak. İnsanların Allah'a ortak koşması şeytanı zevkten dört köşe eder. Haksız yere öldürmeler en sevdiği amellerdendir. Zina, kumar, içki insanlara benimsenmek için çaba harcadığı en önemli pisliklerdendir. Aile yuvasına asla tahammül edemez. İnsanları genellikle şöhrat ve makam ile aldatır. İnsanda bulunan ebedilik arzusundan yararlanarak onun dünyaya tapmasını sağlar.

İlluminati şeytanın kurduğu bir örgüttür. Üyeleri şeytana sadakatle bağlıdır. Kendilerini bilge adam olarak nitelendirmelerinin fazla bir önemi yoktur, zira hepsi şeytanın oyuncağıdır. Şeytan, kendilerine dünya hâkimiyetini vaad ederek kandırmıştır. Kendilerinin yenilmez bir güç olduğuna inanırlar. Tüm insanları kendilerinin bir kölesi olarak görürler. Şeytan bunların vasıtasıyla insanlara kan kusturur. İnanılmaz servetlerini insanlarla paylaşıp onların sevgisini kazanmak ve gönüllerinde taht kurmak varken bu kimseler servetlerini şeytanın emri ile insanların felaketi için harcamaktadırlar.

Türkiye Afganistan ve Lübnan'da ne aramaktadır? Türkiye'nin ekonomik sistemi neden sömürüye dayanmaktadır? Başörtüsü gibi İslami emirler halkı Müslüman bir ülkede nasıl yasaklanmaktadır? Bu soruları ve cevaplarını İlluminati gerçeğiyle beraber yeniden değerlendirmekte fayda vardır.

Sancı...

Fatih PALA

Vücuda giren ağrılar, sızılar operasyonlarla giderilir. Tıbbi gelenek, maharetini gösterir ve iyileşir insan. Sancılar diner, vücut rahatlar ve sıhhatli günlere "merhaba" denilir. Çekilen sıkıntılar unutulmaya başlanır. Hiç yaşanmamış gibi olunur. Vesile olanlara teşekkür, asıl Tabib'e (c.c) de şükredilir.

Öyle sancılar da vardır ki, bir hayatı kapsar. Nefes alıp verdikçe tazelenir. Bir anlık veya belli bir zamanlık değildir. Her dem yenilenip durur. Tıbbın alanına girmez tedavisi. Bu tedavi süreci hem de bir ömrü kapsar. Ağrıdıkça ağrır. Sancıdıkça sancır. Ama diğer yaralar gibi değildir. Çoğu zaman tatlıdır. Sahibine hayat verir. Kime saplandıysa, şükre sebep olur, hamd ettirir.

Herkese nasip olmaz böylesi sancılar. Herkes kaldıramaz. Neredeyse, kişilere seçilerek saplanır, denilebilir. Bu sancı öyle devasadır ki, girdiği bedeni de devleştirebilir, kavileştirebilir, muhkemleştirebilir. Layık olana uğrar. Ama kıymetinin bilinmesini ister. Bir kere girer, girdi mi! Nazlanı affetmez. Çıktı mı daha kolay kolay o kişiye göz kırpmaz!

Evet... Ulvi bir sevdanın muhteşem sancısıdır dersimiz...

Ne mutludur, Onu sevda edinenlere.

Ne mutludur, kadr-u kıymetini bilenlere.

Ne mutludur, farkındalığını yaşayabilenlere.

Ve ne mutludur, zamanları aşıp gelen ve asla sönmeyen bir meş'aleyi tutup kaldırayabilenlere...

Her uzvumuz yanmadan/yakılmadan muvaffakiyetimiz zor... Kolaylık ve rahatlık hayalleriyle ilerlemek zor... Ah etmeden, eyvahları dinlemeden, aydınlıklara uzanmak zor be zor... Zorlukların en katmerlilerini bilfil tadan Allah (c.c) elçileri, sancılarını hep sevmişlerdir ve sevdirmeye gayret etmişlerdir. Tek bir kişi bile kul'a kulluktan kurtulmadan, La ilahe illallah'ın

sınırlarına dahil olmadan kendilerini bir türlü bahtiyar saymazlar. Ve sayılmaması için, tırnaklarıyla toprağı kazar gibi, insan kazanmanın kaygısına düşerler. Ama hiç yılgınlığın ve ümitsizliğin esamisi okunmaz benliklerinde. Üşenmezler, yeni yüzler görmekten, yeni filizleri güldürmekten... İşte onlar, Sancı Erleridirler.

Asırlardan asırlara aktararak gelen ve kurtarıcı bir vasıf taşıyan bu yüce Sancı, hep dipdiri, hep tertemiz kılmıştır insanlığı. Karanlığın köküne kibrit çalmanın lezzetini yaşatmıştır. Anlayanlar olmuştur elbette. Fıtratın sesine, ses verenler eksik olmamıştır tarihte. Lakin şeytan aleyhine, inanmış kullara galebe çalmanın dayanılmaz sinsiliğiyle lâin koltuğuna gerile gerile oturmuştur. Ve açmıştır defterini. İlk insandan beridir kimlerin ayağını kaydırığının hesabını yapmıştır. "Kaymışlar kervanı"na "daha kimleri katabilirim"in derdine düşmüştür. Tabi ki, onun da sancısı büyük. O da kaygı sahibi. Onun da ulvi(!) bir davası var. Yanma/kavrulma yolunda, yandaşlarını çoğaltmak, onun en büyük derdidir.

Tercihini aydınlıktan yana yapanlar, karanlık savaşçıları alt edecektir Rabblarının yardımıyla. Canlandırıcı bir sancıyı hücrelerine yerleştirenler, kazanmışlığın serin ovasında secdelere kapanırlar.

Kim, onların yerinde olmak istemez?

Kim, bu mükâfatla nefeslenmeyi düşlemez?

Kim, Rabbinin müjdesini açıkça yaşamayı yeğlemez?

Ve kim, yaratılış gayesine uygun bir sonu görmeyi bin bir ümitle beklemez?

İşte tüm bunlar, zorlu bir yolda kararlı ve sebatkâr adımların kârıdır. Yine bunlar, tüm tağutların topyekün inkârıdır. Ve en nihayetinde bunlar, Rabbul aleminin ezelden beridir Mümin kulları üzerindeki değişmez kararıdır.

Çocuk Eğitiminde Dua'nın Önemi

İdris GÖKALP

Dua, bir ibadettir, dua kulluğun özüdür, dua Rabbe dönüş ve yönelişin adıdır. Kulluktan bahsedilen bir yerde, duadan bahsetmemek mümkün değildir. Zaten, Allah (cc) da "*Duanız olmazsa ne ehemmiyetiniz var!*" (Furkan, 77) buyurmuyor mu? Ve "*Dua edin kabul edeyim.*" (Mü'min, 60) diyen de bizzat kendisi değil mi?

Dua; kulun, Allah'ın yüceliği karşısında acizliğini itiraf etmesi, sevgi ve tazim duyguları içinde Allah'ın lütuf ve yardımını dilemesi olarak ifade edilmektedir. Manevî bir sığınak olan dua, Allah ile kul arasında kuvvetli bir bağ oluşturur. İnanan insan dua sayesinde Sonsuz Kudret'e sığınır. Dua, insanın iç dünyasından başlayarak bütün âlemi evrensel bir dil olarak kuşatır; insanı olumlu düşünmeye sevk eder, olumlu düşüncelerini ise geliştirir. Dua, atomlardan galaksilere kadar kâinatta var olan nizamı insana fark ettirir.

Çocuk psikolojisi ile ilgili kaynaklarda, ilk yıllarda verilen eğitimin, sonraki hayatında çocuğu

Çocuk eğitimi dua ile başlar. Peygamberimizin bütün hayatı incelendiği zaman çocuk ve duanın bir bütün olduğunu, kendisine bir çocuk getirildiği zaman dua ettiğini, dua öğrettiğini ve duanın güzelliğinde bir hayatı öğrettiğini görüyoruz. Bu aileler için de bir örnektir. Dua eğitimi, Yüce Allah'ın (cc) çocuklara tanıtılması ve sevdirmesi ile başlanabilir. Allah'a imanın temel bir tezahürü olarak dua etmenin önemi üzerinde durulabilir. İnsanın isteklerine cevap verebilecek yegâne güç ve kudret sahibinin Allah olduğu, yetişmekte olan çocuklara ve gençlere güzel bir şekilde verilmelidir.

büyük ölçüde etkilediğinden bahsedilmekte ve ilk izlenimlerin insan ruhunda derin ve hatta beyninden sökülüp atılmayacak kadar tesirli izler bıraktığı belirtilmektedir. Dua eğitimi de bu eğitimlerden biridir.

İnsan için fitri bir kaynak olan dua, çocuğun iç ve dış dünyasında ona farklı bakış açıları kazandırabilecek olan bir ritüel'dir. İnsanın özünde bulunan bu dua yeteneği eğitimcilerin desteğine muhtaç olan bir gelişim potansiyeline sahiptir. Çocuklar mümkün olduğu kadar erken yaşta, en basit cümlelerle başlayarak, içlerinden geldiği gibi dua edebilmeyi öğrenmelidirler. İşte bu noktada aile ve eğitimcilerin, çocukları doğru yönlendirmesi, onlara doğru dua etme alışkanlığını kazandırmaları ve

dua ile birçok sıkıntıların üstesinden gelebileceklerini öğretmeleri çocukların dini gelişimleri açısından büyük önem arz etmektedir.

Din duygusunun bir ifadesi olan duanın, insan ruh ve bedeninde meydana getirdiği mucizevî

değişikliklere dikkat edildiğinde duanın eğitim açısından mutlaka doğru kullanılması gereken bir ihtiyaç olduğu göz önüne alınmalıdır.

Dua etmek çocuğun dini bilincini besler ve onu din eğitimine hazır hale getirir. Dua eden çocukta, Allah inancı ve dine dair soyut kavramlar aklında belirmeye başlamıştır. Dua esnasında geçen dini kelime ve kavramların anlamını merak edecek ve çevresine soracaktır. Alacağı cevaplar çocuğu tatmin ederse bu onun din eğitimine büyük gelişmeler sağlayacaktır.

Çocuk eğitimi dua ile başlar. Peygamberimizin bütün hayatı incelendiği zaman çocuk ve duanın bir bütün olduğunu, kendisine bir çocuk getirildiği zaman dua ettiğini, dua öğrettiğini ve duanın güzelliğinde bir hayatı öğrettiğini görüyoruz. Bu aileler için de bir örnektir. Dua eğitimine, Yüce Allah'ın (cc) çocuklara tanıtılması ve sevdirmesi ile başlanabilir. Allah'a imanın temel bir tezahürü olarak dua etmenin önemi üzerinde durulabilir. İnsanın isteklerine cevap verebilecek yegâne güç ve kudret sahibinin Allah olduğu, yetişmekte olan çocuklara ve gençlere güzel bir şekilde verilmelidir. Bir çocuk, yöneldiği kapının yüce, kendinin de oldukça zayıf olduğunun farkında olursa, duanın mahiyetini daha iyi idrak eder. Dua eğitiminin vazgeçilmez temel şartı Allah'a imandır.

Çocuklara ezberletilen çeşitli dualar onların Allah'a yaklaşımını sağlayacaktır. İnanmanın temelini sağlam atmak ve çocukta dini kavramları oluşturmak açısından dua çok önemli bir yer tutar.

Dua eğitiminde, eğiticinin şahsiyeti de önemlidir. Burada asıl olan, anne ve babaların duayı nasıl hissettikleri ve yaşadıklarıdır. Meselâ namazlardan sonra, istirahata çekilirken, yemek öncesi ve sonrası ebeveyni dua ederken gören çocuklar, dua alışkanlığını daha kolay edinir. Çocuğun ruhen duaya hazır hâle getirilmesi dua eğitiminde önemli bir safhadır. Bunun için çocukta sessiz kalabilme ve iç huzura ulaşabilme hâlinin gelişmesi üzerinde durulabilir. Böylece çocuğun iç dünyasının gelişmesi sağlanabilir. Bilhassa Ramazan ayı, hac ve kurban günleri, perşembe akşamları ve cuma namazları dua eğitiminde oldukça verimli ve bereketli zaman dilimleri olarak değerlendirilebilir.

Dua, çocuğun şuuraltı beslenmesine yardım eder. Çocuk ve gençlerin güçlü bir dua eğitiminden geçmesi, onlara kendi benliklerini aşır Allah'a tam bir kul olmanın yollarını açar. Duanın çocuğun ahlâk ve şahsiyeti üzerine de tesiri büyüktür. Dua insanın duygularını yükseltir, kü-

çük ve adi ihtiraslardan kurtarır, ruha sükûnet ve ferahlık verir. İnsanın benliğini meydana getiren şahsiyetin kuvvetlenmesine yardım eder. Dua kişinin ahlâkını yükselttiği ve ahlâki duygularını geliştirdiği için, evrensel ahlâklı insan yetiştirmeyi gaye edinmiş İslam eğitiminin vazgeçilmez bir unsurudur.

Yemeklerden önce ve sonra, bir karar aşamasında, sıkıntı veya ferahlık anlarında, istirahat öncesi, yeni bir güne başlarken duaya ayrılacak kısa bir zaman çocuklarımızda duanın ehemmiyeti hususunda güzel düşünceler oluşmasına vesile olur. Dua, insanın iç dünyasını aydınlatır, geleceğe Allah'a güven ve itimat içerisinde bakabilmesini sağlar. Allah'a yönelmiş, şükür hisleri ile dopdolu, zor zamanlarında O'nun yardımının kendisine ulaşacağı ümidini taşıyan bir çocuk kopmaz bir ipe tutunmuş demektir.

Bilinçli bir dua eğitimi, çocuklarımızda tevhi-di bir anlayışın oluşmasını sağlayacaktır. Fatiha suresini anlamıyla öğrenen bir çocuk, Allah'tan başka kimseden yardım istenmeyeceğini ve sadece O'na dua edileceğini bilir. Duada tevhid önemli bir konudur. Çocuklarımızın zulmün en

büyüğü olan şirkin her çeşidinden uzak durmaları ve şirki terennüm etmemeleri için Yalnız Allah'a dua etmeleri ve dualarına her hangi bir varlığı aracı koymamaları gerekmektedir.

Çocuğumuza dua etmenin adabını öğretmeliyiz. Kur'an-ı Kerim'de *"Rabbini, içinden yalvararak ve korkarak, yüksek olmayan bir sesle sabah akşam zikret ve gafillerden olma."* (Araf 205) ayetinde samimiyetle ve sesini yükseltmeden dua edilmesi tavsiye edilmektedir. Duayı kabul olacağına inanılarak yapmak, duada "dua ettim kabul olmadı" diyerek acele etmemek, Allah'a hamd veya besmele ile duaya başlamak, elleri kaldırmak, kalbin bütün samimiyeti ile dua etmek, elleri yüze sürmek, dua ederken iç huzuru içinde bulunmak, dua bitince âmin demek Hz. Peygamberin dua esnasında uyguladığı ve Müslümanlara tavsiye ettiği işlerdir.

Çocuklar mümkün olduğu kadar erken yaşta, en basit cümlelerle başlayarak, içlerinden geldiği gibi dua edebilmeyi öğrenmelidirler. Dua öğretiminde asıl olan kişiyi Allah'la buluşturmak. Çocuklarımıza öncelikle dua okumayı değil dua etmesini öğretmemiz gerekir. Zaten yapılan araştırmalarda çocukların birçoğu duayı *"Dua Allah'la konuşmak demektir. Allah'tan bir şey istendiği zaman edilir"* diye tarif etmektedirler. Dua içten nasıl geliyorsa, yapaylıktan uzak, jestlere, bir takım formüllere uymak mecburiyetinden sıyrılarak, ruhumuzun olanca içtenliği ile deruni bir zevk havasında yapılması gerektiği çocuklarımıza öğretilmelidir. Çocuklarımızı Allah'ın huzurunda derdini dökmeye, onunla konuşmak için her şeyden faydalanmaya, onunla güven içinde konuşturmaya alıştırmamız gerekir. Tıpkı sevilen ve bütün kalbiyle sizi seven bir kimseyle çekinmeden ve serbestçe konuşur gibi. Sadece belli kalıp sözlerle dua edebilirsiniz diyerek çocuğu duadan soğutmamaya özen gösterilmelidir.

Okul öncesi dönemdeki çocuklara ibadetler ve dua çok ilginç gelir, bizi taklit etmeye çalışırlar. Bizimle birlikte namaz kılmak, dua et-

Çocuklar mümkün olduğu kadar erken yaşta, en basit cümlelerle başlayarak, içlerinden geldiği gibi dua edebilmeyi öğrenmelidirler. Dua öğretiminde asıl olan kişiyi Allah'la buluşturmak. Çocuklarımıza öncelikle dua okumayı değil dua etmesini öğretmemiz gerekir. Zaten yapılan araştırmalarda çocukların birçoğu duayı "Dua Allah'la konuşmak demektir. Allah'tan bir şey istendiği zaman edilir" diye tarif etmektedirler.

mek isterler. Bu noktada yemeklerden önce ve sonra Allah'a verdiği nimetlerden dolayı sesli olarak şükretmek, namazlardan sonra yine sesli olarak dua etmek; kendimiz, eşimiz, aile büyüklerimiz ve çocuklarımız için iyi dileklerde bulunmak yavrularımız üzerinde büyük tesir bırakır ve onları Allah'a yaklaştırır.

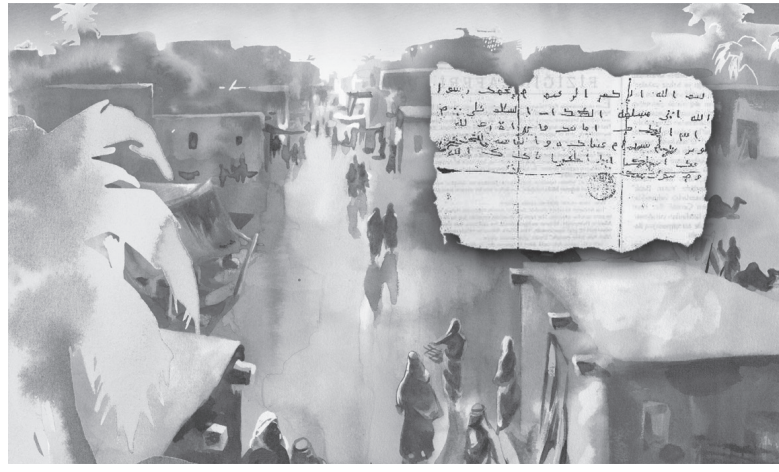
Sadece zorluk anlarında değil mutluluk ve refah anlarında da dua edilmesi, böyle bir davranışın Allah'ın sevgisini kazanmada önemli olduğu bilinci çocuklara öğretilmelidir. Eğer çocuklarımıza devamlı dua

etme alışkanlığını kazandırmak istiyorsak, onları tek başına dua etmeye alışmaya kadar dualarında yalnız bırakmamak gerekir.

Çocukların küçük yaştan itibaren kendisi haricindeki insanlar için de dua etmeye yönlendirilmesi gereklidir. Anne-babaları, arkadaşları, sevdiği insanlar ve tüm insanlar için dua etmeye yönlendirilmeleri onların sosyal gelişimlerine katkıda bulacaktır. Zaten çocuklar ben merkezli dualardan sonra en çok aileleri, akrabaları ve yardıma ihtiyacı olan insanlar için dua etmektedirler. Yaptıkları dualar çocukların, ailenin bireyi, toplumun ve insanlığın bir ferdi olduğu bilincini besleyecektir.

Çocuğun terbiyesinde Hz. Âdem'den başlayarak, Kur'an'la insanlığa yayılan ilahi yardım talebi yani dua, çocuğun dinin sosyalleşmesinde, duygularının eğitilmesinde, karakterinin sağlamlaşmasında, şahsiyetinin kuvvetlenmesinde, ahlaki duygularının gelişmesinde, çocuktaki içsel enerjinin niyet haline dönüşmesinde ve Din Eğitiminin hedeflediği mükemmel insanın yetiştirilmesinde merkezi bir öneme sahiptir.

Sonuç olarak çocuğumuzun eğitiminde ve manevi terbiyesinde önemli bir öneme sahip olan duanın ilahi bereketinden kendimizi ve çocuklarımızı mahrum etmemeliyiz. *"Dua etmezseniz ne öneminiz var"* diyor Rabbimiz Allah ve *"Dua ibadetin özüdür"* diyor Hz. Resulallah. Ne mutlu bize şahdamarımızdan daha yakın olan Allah'a her daim samimi dua ile yaklaşanlara...

Medine Vesikası- II

Ahmet TAYYAR

Vesika'nın İlanı Sırasında Medine'de Ortam

Medine'de sadece Müslümanlar değil, müşrik Araplar ve Yahudiler de vardı. Medine toplumunun önemli bir kısmını bu gayr-i müslim kesimler oluşturuyordu. Dolayısıyla, inşası yürütülen Medine İslam Devleti'nin vatandaşlarından bir kısmı Müslüman değildi. Üstelik Müslüman kitlenin önemli bir kısmını teşkil eden Evs ve Hazreç toplulukları arasında geleneksel çekişmeler ve hâlâ tamamen yok olmamış bazı husumetler vardı.

Yahudiler Medine'de üç ayrı topluluk halinde yaşıyorlardı. Bunlar Nadir, Kaynuka ve Kurayza topluluklarıydı.

Bilindiği üzere, Medine'de Müslümanlar Ensar ve Muhacir'den oluşuyordu. Rasulullah Medine'ye hicret ettikten sonra bir nüfus sayımı yaptırdı. Bu, dünya siyasi tarihinde ilk defa meydana gelen nüfus sayımıydı. Daha önce hiç bir devlet başkanı böyle bir nüfus sayımı yaptırmamıştı ve tarihte de böyle bir olaya rastlanmıyor. 1500 civarında Müslüman'ın olduğu tespit edilmişti. Yani kadını, erkeği, çocuğu, yaşlısı, ihtiyarı, genci hepsi bütün Müslümanlar 1500 kişi. Diğer etnik ve dini gruplar sayılmadı. O gün muhacirler, 350 kişi civarında idi. Medineli Ensar da 1200 kişi civarındaydı. Toplam 1500 kişi. Peki, Medine'de Evs ve Hazreç'ten Müslüman olanların oranı neydi? Bunların ancak 1/3'ü Müslüman olmuştu. O zaman Evs ve Hazreç, yani müşrik Araplar Medine'de yaklaşık 4000 kişi civarındaydı. Bunların yanında çok az bir Hristiyan kitleden söz edilebilir. Ayrıca büyük bir unsur olarak da Medine'de yaşayan Yahudiler vardı.

Merkezî bir siyasi otoritenin olmayışı sosyal hayat ve savunma alanında da kendini gösteriyordu. Ortak savunmanın olmadığı Medine'de her kabile kendine ait müstahkem bir hisar inşa etmişti. Her bir kabilenin ortak savunma masrafları -Yahudilere özgü olmak üzere- bir halk sandığı tarafından karşılanıyordu. Arap kabileleri ise "kan diyetleri"nin karşılanması amacıyla bir tür sosyal sigorta kurmuşlardı. Yahudilerin elinde Tevrat olmakla birlikte, kişi ve bütün kabileler arasındaki ilişkileri düzenleyen yazılı bir hukuk yoktu. İhtilaflar çoğunlukla örfi teamüller esas alınarak ve hakemler tarafından çözülürdü. Ne var ki, hakemlerin kararını destekleyecek somut hukuki müeyyidelerin olmayışı ile çoğunlukla güçlülerin kararları tanımayışları adaletsizliklerin sürüp gitmesine yol açıyordu.

Eğitim Seviyesi ve okuma-yazma oranının hayli düşük olduğu Medine'de Yahudiler, İbrani alfabesiyle Arapça konuşup yazıyorlar, dinî ibadetlerini ve çocuklarına verdikleri öğretimi "Beytü'l-Medaris" denen yerde yapıyorlardı. Araplar ise bu sınırlı imkândan da yoksundular ve esasında kitapları olmadığı için Yahudiler karşısında ezik duygular içindeydiler.

Medine'yi oluşturan iki etnik ve dinî grup, yani Araplar ile Yahudiler iki ayrı ve homojen topluluk durumunda değildiler. İlginçtir, Araplar ve Yahudiler arasında çatışma olduğu gibi Arap kabileleri kendi aralarında ve Yahudi kabileleri de kendi aralarında savaşıp duruyorlardı. İbn Hişam'ın verdiği bilgilere göre, Yahudi Kaynuka oğullarının çoğunluğu, Arap olan Hazreçliler'in müttefiki, Nadiroğulları ve Kurayza oğullarının çoğunluğu da Arap kabilesi Evsliler'in müttefiki idiler. Bu kargaşa ve

çatışma şehrin mimarisini etkilemişti. Bazı kaynaklar hisarlardan söz ederken, Semhudi sadece Yahudi olan 20 ayrı kabile ismi sayar.

Ancak asıl büyük savaşlar iki Arap kabilesi Evs ve Hazreç arasında sürüyordu. Tarihçiler, "Buas" adını verdikleri bu şiddetli savaşların 120 yıl sürdüğünü kaydederler. Evs şehrin güneyinde, Hazreç kuzeyinde ikamet ediyordu. İbn Neccar, Araplar'ın 13 hisarından söz eder. Aslında Benu Kayle ortak kökende birleşen, fakat sonra bölünen bu iki kabile arasındaki şiddetli savaşlar bütün Medine ve çevresini de tam bir kaosu içine düşürmüş, güvenliği ortadan kaldırmış ve tabii herkeste genel bir bıkkınlık duygusu uyandırmıştı.

Hicret'e tekaddüm eden günlerde, Medineliler, merkezî bir otoritenin bu çatışmalara bir son vereceğini düşünmeye başladılar ve hatta Abdullah İbn Ubeyy'i başlarına kral yapmak istediler. Medineliler, Bizans ve Sasanilerle yakın temas halinde olduklarından, muhtemelen katı bir monarşinin her türlü kaosu önüne geçebileceği fikrini buralardan almış olabilirler. Ne var ki, Abdullah İbn Ubeyy, zaaf sahibi, muhteris ve dar görüşlü bir insandı ve en önemlisi kendisi de bir Medineli idi. Medine'deki derin iç çelişkiler, onun güç ve yeteneklerini fazlasıyla aşıyordu.

Medine Halkının Vesikayı Kabul Etme

Sebebi ve Vesika'nın Gerekliliği

Mekkeli müşrikler Bedir'de hiç beklenmedik bir bozguna uğramışlar ve karşı saldırı için hazırlıklara girişmişlerdi. Medineli Yahudi şair Ka'b İbn el-Eşref, mağlup tarafa yakınlığını göstermek ve Müslümanların aleyhine Medine'nin istila ve işgali durumunda kendilerine aktif destek verebileceğini bildirmek üzere özellikle Mekke'ye gelmişti. Medine'ye döndüğünde, bu ihanet girişimi, kendisine bir Müslüman grubun eliyle hayatını kaybetmesine mal olmuştur. Böylece, pek itibar ettikleri büyük reislerinin ölümü üzerine Yahudiler korkuya kapılıp, derhal Müslüman komşularıyla bir savunma anlaşması ve ihtiyaç halinde karşılıklı yardımlaşma ilkesine dayalı bir sözleşme imzalanması yoluna gittiler. Sonuçta Müslümanlara verilmesini kabul ettikleri imtiyazları bir başka zamanda, özellikle de Hicretin ilk günlerinde kabul etmeleri mümkün değildi. Örneğin, "Allah'ın Rasûlü Muhammed" deyiminin anayasanın bu bölümünde iki kez (madde 42, 47) tekrarlanmasını başka türlü açıklamak mümkün değildir. Yahudilerin içinde bulunduğu zayıf ve eğreti durum, onları, kendileri için bir anlam ifade etmeyen "Allah'ın Rasûlü" deyimini açıktan açığa hoşgörü ile karşılamaya ikna etmişti. Zira Yahudilerin kendi dinlerini özgürce yaşayabilmeleri özel bir madde ile (madde 25) güvence altına alınmıştı. Aynı şekilde, Yahu-

diler, tek başlarına halledemeyecekleri her türlü anlaşmazlıkta Muhammed (s.a.v)'i hakem olarak kabul ediyorlardı (madde 42). Anayasa metninde bulunmamakla birlikte Kur'an, Yahudi, Hristiyan vb. çeşitli toplulukların kendi gündelik hayatlarındaki her türlü meseleyle ilgili olarak uygulamaları gereken dinî kuralları açıkça ortaya koymaktadır. Muhammed (s.a.v)'in sağlığında Medineli Yahudilerin, aralarındaki anlaşmazlıkları kendi başkanlarının kararlarıyla halledemeyince kendi istekleriyle Muhammed (s.a.v)'in yanına geldikleri ve onun da, İslami kurallara göre değil de, onların kendilerine özgü hukukî yapıya dayanarak hüküm verdiği birçok olay vardır.

Yahudiler Medine'de üç ayrı topluluk halinde yaşıyorlardı. Bunlar Nadir, Kaynuka ve Kurayza topluluklarıydı. Rasûlullah bu Yahudi topluluklarının ileri gelenleriyle görüştü. Mevcut bütün farklılıklara rağmen birlikte yaşama sürecinin tesis edilmesi için gerekenlerle ilgili düşüncelerini açıkladı. Medine, tüm Medinelileri kapsayan siyasî, ekonomik, yasal kurumları bulunan bir yerleşim birimi olmalıydı. Din farklılığına ve din farklılığının gerektirdiği anlayış ve hayat tarzı farklılıklarına rağmen, gerek Müslümanlar ve gerekse Yahudiler, karşılıklı hak ve sorumluluklarını bilerek birlikte yaşayabilmeliydiler. Bu teklif Yahudileri memnun etti. Çünkü o güne kadar, başta Evs ve Hazreç toplulukları olmak üzere Arap topluluklarına karşı hep hassas dengeler üzerinde şekillenen politik girişimlerle ve tedbirlerle hayatlarını sürdürebilmişlerdi. Artık herhangi bir korku yaşamadan, politik çözümler üretmek konusunda kendilerini zorlamadan rahat bir şekilde yaşamak istiyorlardı. Bu nedenle Rasûlullah'ın teklifini memnuniyetle kabul ettiler.

Mekke gibi yarımadanın diğer yerleşim merkezlerinde de Arap geleneğinin baskın karakteri kabile ruhudur. Bu durum, yarımadanın iki büyük merkezinde de hemen hemen aynıydı. Mekke ve Taif'in birliği güçlü kabileler tarafından sağlanıyordu. Ancak Medine bu anlamda böyle bir birlikten yoksundu. Çünkü Mekke'de Kureys, Taif'te Sakif kabilesi siyasî birliği sağlarken, Medine'de başta Evs ve Hazreç ile bu iki Arap kabilesinin müttefikleri Yahudi kabileler (Beni Kaynuka, Beni Nadir ve Beni Kurayza) arasındaki bitmez tükenmez savaş ve çekişmeler, siyasî birliğin sağlanmasına bir türlü imkân vermiyordu. Wellhausen'a göre, işte Peygamber (s.a.v), böylesine muzdarip ve fakat siyasî birliğe muhtaç bir kabileler topluluğu olan Medine'de din ve hukuk temelinde yepyeni ve o günkü Araplar arasında hayli garip bir siyasî birlik kurmaya muvaffak oldu. Araştırmacılar, ittifakla Mekke ile Medine arasındaki sosyal, siyasal ve ekonomik yapısal farkın Müslümanların Medine'de

tutunmasına ve burada yepyeni bir siyasal birliğin kurulmasına geniş ölçüde yardımcı olduğuna kanidirler.

Medine'nin merkezî bir siyasi otoriteden yoksun olması ile sürüp giden şiddetli savaşlar, Peygamber'in buraya gelişini kolaylaştırmıştı. Nitekim sonraları Hz. Aişe şunları söyleyecekti: "Yevm-u Buas (Evs ve Hazreç arasındaki savaş), Allah'ın elçisi Muhammed'e bir armağanıydı. Rasulullah geldiğinde (Medine ahalisi) gruplara bölünmüş, ileri gelenleri öldürülmüş veya yaralanmışlardı. Allah, onların İslam'a girmesiyle Elçisi'ne lütufta bulunmuş oldu."

Hz. Muhammed'in karşılıklı görüşmeler sonucunda ve olaşma esasına dayalı hazırladığı bu toplumsal sözleşmenin kabulünü sağlayan esaslı faktörlerden biri, 120 yıldır savaş ve düşmanlıklarla yorgun ve bitkin düşen Medine'nin bizzat içinde bulunduğu kaotik ve güvensiz durumdur. Medine adeta kendine bir kurtarıcı beklemektedir. Medine savaşlarla iktisadi bakımdan sürekli gerilerken, yine de yeni çatışmalara gebe bir görünümündedir. İşte tam da böyle kritik bir dönemde yabancı kökenli biri çıkıp bütün gruplara birlikte ve ortak yaşamının yollarını gösteriyor, herkesi hukuk temelinde, "neysen o'sun" ilkesine göre var olmaya çağırıyor.

İkinci önemli nokta, böyle bir proje sayesinde kimsenin kimse üzerinde baskı kurmaya kalkışmadan başkalarını doğal bir realite kabul etmesi ve onun yaşama ve düşünme biçimine saygı göstermesinin yasallaşması ve hukukun teminatı altına alınmasıdır.

Göz önünde tutulması gereken bir nokta da şudur: Medine Vesikası, bütün sosyal bloklar açısından "hâkimiyet" değil "katılım" temelinde bir toplumsal projeyi öngörür. Vesika'nın çizdiği proje çerçevesinde Müslümanlar, özgür insanlar olarak Allah ve Hz. Muhammed'in gösterdiği istikamette ve güven içinde yaşayacak ve dinlerini tebliğ edeceklerdir. Aynı haklar Yahudiler ve diğerleri için de geçerlidir.

Hz. Peygamber (s.a.v)'in Medine'ye hicretini müteakip, mescid inşaatı ve Mekke'den Medine'ye hicret etmiş olan Müslümanlarla, Medineli Müslümanları birbirlerine kardeş yaptıktan sonra ele aldığı üçüncü mesele, Medine'de İslam Devleti'nin kuruluşudur. Onun gayesi, Medine'deki diğer etnik ve dini gruplarla bir devlet kurarak, her an için Müslümanlara saldırma ihtimali bulunan Mekke Devleti'ne karşı Müslümanları emniyete almaktır.

Müslümanlar Medine'ye hicret etmiş olmaları-na rağmen, Mekke Devleti'nin tehlikesi tamamen bertaraf edilmediğinden, her an için Medine'deki Müslümanlara saldırabilirlerdi. Nitekim Müslü-

manları barındırmamaları için, durmadan Medinelilere tehdit haberleri gönderiyorlardı.

İşte bu iki tehlikeye maruz kalmamak için, Hz. Peygamber (s.a.v) erken davranarak devleti hedef aldı ve Medine'deki Arap ve Yahudi kabile reislerini bir araya toplayarak onlara şöyle dedi: "Sizin bir devletiniz olmadığı için, devamlı olarak savaş halindesiniz. Üstelik Medine dışından bir düşman ordusu içimizden bir kabileye saldırırsa, o kabile yalnız kalır. Gelin bir devlet kuralım ve Medine dışından gelecek her düşman saldırısına karşı müştereken müdafaa yapalım."

Hz. Muhammed (s.a.v)'in bu teklifi kabul edilerek, bir konfederatif devlet kuruldu. Rasulullah (s.a.v), bu devletin elli iki maddelik antlaşmasını bizzat dikte ettirerek, bir araya gelen bu farklı grupların devlet başkanı oldu. Böylece, kendisinde peygamberlik ve devlet başkanlığı sıfatları bir araya geldi.

Hz. Peygamber (s.a.v) Yahudilerle antlaşma yapıp devletini kurduğu zaman, Müslümanlar kemiyet itibarıyla güçsüz görünüyorsa da vakia olarak büyük bir güç sahibi idiler. Bu üç sebepten böyledir: Medine nüfusunun ekseriyetini teşkil eden Evs ve Hazreç kabilelerinin her ikisinin de lideri Müslüman olmuşlardı. Her iki kabilede de Müslüman olmayanların sayıları, Müslüman olanlardan fazla olmasına rağmen, aslolan, her sözün kendilerinde bittiği kabile reisleriydi ki, dediğimiz gibi bunlar Müslüman idiler. Kabile bireylerinin, kabile reislerine karşı, hemen hemen hiçbir yaptırım güçleri yoktu. Nitekim müteakip senelerde meydana gelen onca savaşlarda, Müslüman olmalarına rağmen, İslam Devleti'ne karşı herhangi bir harekette bulunmamışlardır.

Zannedildiği gibi hicretin 2. yılında, Müslümanlar güç olarak zayıf olsalardı, Medine nüfusunun sayısal olarak yarısını teşkil eden Yahudilerden Kaynuka oğullarına nasıl savaş açabilirdi? Nitekim Kaynuka ile yapılan savaşta, münafıkların başı Abdullah İbn Ubeyy'in bütün çabalarına rağmen, ne Benu Nadir Yahudileri, ne de Benu Kurayza Yahudileri kardeşleri olan Benu Kaynuka'ya yardım edebildiler.

Öldürülen İslam düşmanı Yahudi şair Ka'b b. Eşref misalinde gördüğümüz gibi, Rasulullah (s.a.v), hiç kimseye danışma ihtiyacı görmeden, İslam'a zararlı olan kimseleri öldürtebiliyordu. Şayet Medine İslam Devleti'nde Hz. Peygamber (s.a.v) hâkim değil, hakem olsaydı, en azından Ka'b b. Eşref gibi bir Yahudi lideri konusunda, antlaşmalı olduğu Yahudi kabileleriyle istişare eder, kendi başına hareket etmezdi. Nitekim İslam ilimleri konusunda -tarafı da olsa- birçok araştırma yapmış olan Yahudi asıllı Maxime Rodinson da,

Medine’de Hz. Peygamber (s.a.v)’in inisiyatifıyla kurulmuş olan devletin, doğrudan doğruya onun idaresinde olduğunu ve bu devletin referansını Allah’tan aldığını yazmaktadır.

Vesika’nın İçeriği ve Hakkında Bazı Görüşler

Medine vesikasında kurucu ilkelerden biri, hâkimiyet’in değil, katılım’ın hareket noktası seçilmesidir. Çünkü totaliter ve üniter bir siyasal yapıda farklılıklar kabul edilemez. Medine Vesikası, Müslüman ve Yahudileri kabile kabile (tek tek) zikreder. Müşriklerle de ayrı bir maddede değinir. (Md. 20/B). Muhacirler, Ensar, Benu Avf, Benu Harisler, Benu Saide, Benu Cuşem, Benu’n-Neccar, Benu Amr İbn Avuflar, Benu Nebî ve Benu’l-Evs... (Md.1-11). Yine Yahudiler’den Benu Avf, Benu’n-Neccar, Benu’l-Haris, Benu Saide, Benu Cuşem, Benu’l-Evs, Benu Sa’lebe, Cefne, Benu Şuteybe (Md.25-33) kabilelerini ve onların mevlalarını ayrı ayrı zikreder.

Kabilelerin bir bir zikredilmesi, toplumda var olan dinî ve etnik toplulukların kimliklerini tanımak ve belgelemek içindir. Muhtemelen, kabile liderleri bunu özellikle talep etmişlerdir.

Mevla, kan ve akrabalık bağı olmaksızın bir kabileye bağlı veya onunla anlaşmalı olan kabile, aşiret veya topluluktur. Bu demek oluyor ki, ismiyle ve imzasıyla sözleşmeye taraf olan her bir sosyal blok, kendisine bağlı diğer toplulukları da temsil etmekte ve aynı hak ve sorumlulukları onlara da tanımaktadır. Ancak 20/B maddesi müşriklerle ilgili özel hükümler getiriyor ve 43. md. ile destekleniyor. Bu da Medineli Müşrikler’in Mekkeli Müşrikler’le her türlü siyasi ve askeri ilişki kurmalarına engel teşkil etmek içindir. Esasında Medineli Müşrikler de Mekkelilerle ittifak kurma arzusunu taşıyorlar, hatta başlarına bir tehlike gelir diye çekiniyorlardı. Ama onlar da, diğerleri gibi 39. md. de belirtilen Site’nin alanı içinde her türlü hak ve özgürlüklere sahip olmak istiyorlardı, Vesika bu hakkı talebi de hukuki bir teminat altına almaktadır. Nitekim Mekkelilerle girişilen Bedir ve Uhud savaşlarından sonra da, Vesika’ya taraf Müşrikler’in Medine’de yaşamaya devam ettiklerini ve Müslümanlarla aralarında çatışmaya dönüşecek ciddi sorunlar çıkmadığını biliyoruz.

Bundan şu sonuç çıkar: Her bir dinî ve etnik grup kültürel ve hukuki tam özerkliğe sahiptir. Yani din, yasama, yargı, eğitim, ticaret, kültür, sanat, gündelik hayatın düzenlenmesi vb. alanlarda herkes ne ise öyle olacak ve kendini tanımladığı hukukî ve kültürel standartlar içinde ifade edecektir. Söz konusu dinî ve hukuki özerkliğin teminatı, "Yahudilerin dinleri kendilerine, müminlerin dinleri kendilerinedir. Buna gerek mev-

laları ve gerekse kendileri dâhildirler" diyen 25. maddedir.

42. Madde’de zuhurundan korkulan ihtilafların Hz. Muhammed’e götürülmesini öngören hüküm, gerek Kur’an’dan gerekse Hadis ve Siyer kaynaklarından anlaşıldığı kadarıyla, Yahudi ve Müşrikler tarafından teklif edilmiştir. Daha önce de değindiğimiz nedenlerle, Medine’deki kaotik durum, kabileler arasındaki karşılıklı güveni sarsmıştı. Bu madde ile gruplar kendi aralarında çıkan ihtilafları çözemedikleri zaman, davayı bir "üst yargı makamı"na götürmek üzere kendi aralarında anlaşıyorlar. Bu üst yargı makamı da doğrudan güvenilir, tarafsız ve Medine dışından gelmiş Hz. Muhammed (s.a.v) dir. Kur’an, Peygamber’e eğer isterse onların davalarına bakabileceği yetkisini veriyordu. (Maide, 42). Bunun üzerine Peygamber de, kendisine başvurdıkları her seferinde onları muhayyer bıraktı ve önce şunu sordu: "- Size neye göre hüküm vermeme istersiniz, Kur’an’a göre mi, yoksa Tevrat’a göre mi?"

Bu düzenlemede Peygamber, bir "Hâkim" değil, bir "Hakem" konumundaydı. Eklemek lazım ki, gayr-ı müslimlerin davalarına bakma veya onları kendi mahkemeleri ve hukuklarıyla baş başa bırakma teamülü o günden beri Zimmî hukukun bir parçası olmuş, bu uygulama Osmanlılar’ın son dönemlerine kadar sürmüştür.

Burada bir kurucu ilke daha ortaya çıkmaktadır: Çoğulcu bir toplumda tek değil, birçok hukuk sistemi aynı anda geçerli olabilir. Ve tabii eğer bloklar arasında çatışan hukuklar dolayısıyla ihtilaflar doğarsa -ki doğar- bu durumda ya tarihte görüldüğü gibi, bu türden davalara yetki alanları genişletilmiş Mezalim Mahkemeleri bakar veya bütün hukuk topluluklarının hukuk temsilcilerinden oluşmuş üst mahkemelerin kurulması cihetine gidilir. Fakat çatışan hukuk sistemleri karşısında mağduru hukuk seçmede özgür bırakmak en iyi çözümdür; İslam hukuku açısından bu mümkündür.

Vesika’nın 23. maddesi Peygamber’i Müslüman sosyal blok üzerinde mutlak hâkim kılar. Bu doğal bir durumdur; çünkü Müslümanlar ona biat etmekle, zaten ona bağlanmayı daha başında kabul etmişlerdir. Bu, aynı zamanda ibadeti, dinî ve hukuku birbirinden ayırmayan İslami temel varsayımına uygun bir tutumdur. Bu maddelerin kurucu ilkesi, İslamiyet’in sadece Müslümanları bağlayan bir din olduğu gerçeğinin altını çizer.

İslami modelin totaliter olduğunu öne sürenler, bu gerçeğin yeterince farkında değiller. Çünkü eğer insanlar, özgür bir din tercih etme haklarına sahip ise, hukuk ve sosyal hayat biçimlerinin de din ve düşüncelerine uygun olması bir zorunluluktur. Bu durumda İslam dini ve hukuku, Müslüman-

ları bağlar, diğerlerini kapsayıp bağlamaz ve gayr-ı müslimlerden bu hukuka göre davranmaları istenmez. Öyle ki Hz. Ömer, başını örten gayr-ı müslim bir cariye'nin bu davranışından memnun olmamış ve başörtüsünün İslamiyet'i bir bütün kabul edenler için amir bir hüküm olduğunu belirtmiştir.

4.-11. arası maddeler sosyal blokların özerkliğini teyid eder. Buna göre, kabileler, eskiden olduğu gibi (adet olduğu vechile) kan diyetlerini ödeyecekler, savaş esirleri için fidye verecekler. Kendi aralarında mali mükellefiyetlere katlanacak ve bunlar ortaklaşa tespit edilecektir (Md. 3, 12 ve 37.) Ancak eskiden olduğu gibi, kan ve akrabalık bağına dayalı kabile asabiyetiyle suçlular korunmayacak, biri suç işlediği zaman kabilesinin fertleri ondan sorumlu tutulmayacak, kısaca suç ve ceza bireyselleşecektir (Md. 22 ve 31/B). Bu bile başlı başına bir devrimdi. Suçlu ve canilerin korunmadığı -ki bunlar hangi bloktan olursa olsunlar fark etmez- bu yeni yapıda adalet ve güvenliğin sağlanması ortak ve sosyal bir sorumluluk mevkiine çıkartılıyor, taraflar birbirlerine karşı -aynı bloğun bireyleri- sorumlu tutuluyor. (Md. 12, 13, 21). Buna bağlı olarak 12/B maddesi, kişilerin, başka kişilerin mevlaları ile ve onlardan ayrı olarak anlaşma yapma imkânlarını tanıyor.

Vesika'nın diğer hükümlerini de kısaca şöyle özetlemek mümkün: 39. Madde ile "ülke ve korunmuş sınır" kavramı getirilmiş olup, bu o günün şartlarında yeni bir şeydi. Kan ve akrabalık bağına dayalı kabile yapısı aşıyor, insanlar bloklar halinde (veya hukuk toplulukları şeklinde) daha üst bir siyasi birlik etrafında toplanıyor ve Medine'de yaşayan aşiret ve kabileler arasındaki her türlü çatışma ve hukuk ihlal yasaklanıyor. Vesika'da geçen "haram" terimi korunmuş sınır demektir ve bir siyasi birliğin toprak bütünlüğüne atıf anlamına gelir. Bu siyasi birliğin Vesika'daki karşılığı "ümme't"tir (Md. 2 ve 25). Bu anlamda "ümme't", içinde Müslümanlar, Yahudiler ve müşriklerin de yer aldığı siyasi birlik demektir. Bu birlik, dinî, kültürel ve hukuki özerklik temelinde ırk, dil, din, mezhep ve etnik köken farkını gözetmeyen bir toplumsal projedir (Md. 1,2, 16 ve 25.)

İnsanlar ve topluluklar arasındaki ilişkilerde temel ahlakî esaslar ve herkesin karşı çıkamayacağı evrensel yüce idealler geçerlidir (Md. 47). Ancak bunların geçerli olabilmesi için toplumsal ilişkilerin bütünü düzenleyen yazılı bir hukuk metninin esas alınması gerekir. Bundan dolayı Vesika, kendini "Kitap" (Md. 1,36 ve 47) veya "Sahife" (Md. 22, 39, 42, 46 vs.) diye takdim etmektedir ki, o günün geleneksel kültüründe bu her iki terim bağlayıcılık ifade eder. Sözelimi Kur'an da kendini "kitap" olarak tanımlar, geçmiş Peygamberlere çeşitli kitap ve sahifelerin indirildiğini söyler.

Vesika, herkesi bağlayan hukukun üstünlüğüne tam riayeti öngörürken (Md. 37 ve 37/B), savaş, tek tek birey ve kabilelerden alınıp merkezî hükümete intikal ettiriliyor (Md. 17, 18). Savaş, merkezî yönetimin ortak kararıyla alınacaktır. Savaşın en önemli sebeplerinden biri dışarıdan gelecek bir saldırıya karşı ortaklaşa mukavemet etmek üzere yapılır. Böyle bir savunma savaşında anlaşmaya taraf olan gruplar mali ve askerî ortak sorumluluklar yüklenirler, hep birlikte savaşır. (Md. 15, 18, 19 ve 24). Ancak din adına yapılacak savaşlarda ortak sorumluluk yoktur. (Md. 45). Buna göre eğer Müslümanlar, kendi dinleri için ve başkalarıyla -o da Medine dışında olmak üzere- savaşacak olurlarsa, Yahudiler ve Medinelî Müşrikler onlara katılmak zorunda değildirler. Bu madde gereğince Bedir ve Uhud Savaşı Medine dışında bir yerde cereyan etmiştir.

Toplumsal hayatta adaletin tevizii, adlî işlerin yürütülmesi ve yargı için gerekli tedbirler alınacak ve bu yetkiler merkezî otoriteye devredilip fertlerin takdir ve inisiyatifine terk edilmeyecektir; bu da ortak sorumluluklar arasında yer alan önemli bir husustur (Md. 13).

Vesika, yargı ve savunma ya da savaş ilanı gibi hususları merkezî otoriteye (devlet) devrederken, başta yasama olmak üzere, kültür, bilim, sanat, ekonomi, eğitim, sağlık vb. hizmetleri sivil topluma bırakıyor. Peygamber'den gelen başka riva-yetler, yönetimin ancak vergi, yargı ve savunma türünden alanlarla sınırlı olduğunu, bunların dışında kalan diğer alanların sivil topluma ait olduğunu anlıyoruz.

Bu belgenin birinci maddesi, Müslümanların birliğini sağlayan yegâne unsurun İslâm olduğuna ve onlardan tek bir millet meydana getiren şeyin yalnızca İslâm olduğuna; ayrıca Müslümanların arasındaki ayırıcı özelliklerin ve farklılıkların, bu kapsamlı birlik çerçevesinde eriyip yok olduğuna işaret etmektedir. Bu husus, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in şu sözünden gayet açık bir şekilde anlaşıyor: «Kureyşli ve Yesrib (Medine) li Müslümanlarla onlara bağlanmış ve katılmış olanlar, onlarla birlikte savaşanlar, diğer insanlara nazaran ayrı bir ümmet ve topluluktur.» Sağlam ve birbiriyle kaynaşmış bir İslâmî topluluğu kurmak için gerekli olan ilk esas budur.

İkinci ve üçüncü maddeler; Müslümanların kendi aralarında dayanışması ve birbirine arka çıkmasının gerektiğini en açık şekilde ortaya koyuyor. Bunun da İslâm toplumunun en önemli niteliklerinden olduğuna işaret ediyor. Buna göre Müslümanların hepsi dünya ve âhiret işlerinde birbirinden sorumludurlar. Hakikaten, İslâm şeriatının hükümlerinin tümü bu sorumluluk esasına da-

yanır. Ve Müslümanlar arasındaki yardımlaşma ile birbirinin işini yüklenme prensibi için, uygulama yollarını belirler.

Altıncı madde; Müslümanlar arasındaki eşitlik prensibinin, propaganda ve reklâm aracı olması yönünden değil de; İslâm toplumu için gerekli olan önemli şer'î rükünlerden bir rükün olduğuna ve onun en güzel ve en ince bir şekilde tatbik edilmesi gerektiğine işaret ediyor. Müslümanların arasındaki bu eşitliğin sağlanması için, Rasûlullah'ın şu maddede kararlaştırdığı hükmü ortaya çıkarmak yeter: Bu maddede Rasûlullah (s.a.v.): «Allah'ın himaye ve teminatı (müminlerden her ferd için) birdir, onların en hakir görülenlerine bile şamildir» demektedir. Diğer bir deyimle, Müslümanın himaye ve teminatı hakkı, nerde olursa olsun saklıdır ve saygıdeğerdir. Müslümanın bir kimseyi himayesi altına alması da yine mahfuzdur. Bu konuda onun himayesinin çiğnenmesi gerekmez. Müslümanlardan kim bir kişiyi himayesine almışsa, bu himayeyi başkasının, hâkim veya mahkûm olarak hiçe sayması mümkün değildir. Bu konuda Müslüman kadın mutlak olarak erkekten ayrı tutulamaz. Nerde olursa olsun, Müslüman kadının, başka birini himayesi altına alması da saygıya değerdir. Rütbesi ve mevkisi ne olursa olsun, hiçbir insanın bu himayeyi hiçe saymaya gücü yetmez. Bu husus mezheb imamlarının ve tüm âlimlerin icmâıyla sabittir [Ancak bunun için belirli şartlar koşulmuştur. Fukahâ bu şartları şöyle zikreder: Meselâ 'Müslümanlara zarar verecek bir himaye olmaması, Meselâ casusun himayesi gibi. Bkz. Mugni'1-Muhtâc: 4/238]

Buhâri ve Müslim ve diğerleri Ebû Tâlib'in kızı Ümmü Hânî'nin, fetih yılı Rasûlullah'a gelip şöyle dediğini rivayet ederler: «Ey Allah'ın Elçisi! Anamın oğlu (Hz. Ali'yi kastediyor), benim ahd ve emân verdiğim fülânı, İbn Hübeyre'yi katledeceğini söylüyor Rasûlullah (s.a.v.) da: Yâ Ümmü Hânî, senin ahd ve emân verdiğine biz de ahd ve emân verdik» buyurdu.

Bu husus iyice düşünüldüğü vakit, kadının İslâm'ın himayesinde ve gölgesinde kavuştuğu üstünlüğü, diğer milletlerde, eşine rastlanmayan bir şekilde, erkeğin kavuştuğu gibi sosyal ve insanî hakların tümüne nasıl kavuştuğu iyice anlaşılır.

Ancak İslâm şeriatının koyduğu bu eşsiz insanî eşitlik ile bugünkü çağdaş medeniyet âşıklarının çığırkanlığını yaptıkları; taklitçilik ve gösteriş arasındaki farkı bilmek de önemlidir.

Asıl insanlık fitratına dayanan, şu dakika eşitlik ilkesinden, erkek ve kadın olarak tüm beşeriyetin mutluluğu hedef alınır. Şu hayvani iştahların arkasından da, başka bir şeye bakılmaksızın mümkün olan en geniş bir çerçevede dâhilinde kadının erkek

için bir refah ve teselli kaynağı olması maksadı güdülür.

On birinci maddede bize, Müslümanların çeşitli işlerinde anlaşmazlıklarında, başvurmaları gerekenin, «âdil bir hakem olan Allah'ın şeriatı ve onun hükmü olduğuna işaret etmektedir. Allahın hükmü ve şeriatı ise Kur'an'ın ve sünnetin ihtiva ettiği şeylerdir. Müslümanlar, çeşitli problemlerine bu kaynağın dışında çözüm ararlarsa, günaha girmiş olurlar. Bu dünyada kendilerini sıkıntıya soktukları gibi âhirette de Allahü Teâlâ'nın azabına müstahak olurlar.

Rasûlullah'ın Medine'de İslâm devletini, temeli üzerine kurduğu bu belge, şu yukarıda açıklanan dört hükmü (Birlik, Yardımlaşma, Eşitlik ve Adalet) ihtiva ediyor. Rasûlullah (s.a.v.) bu belgeyi Müslümanların yeni toplumlarında takip etmeleri için bir program olarak tespit etti. Birazcık düşününce ve dikkatlice bakınca, o vesikada, açık bir şekilde diğer önemli hükümler de sezilebilmektedir.

Bu belge tatbik edildiği, içinde bulunanlara uyulduğu ve ona sınıksız bağlanıldığı için, bu devlet en kuvvetli ve en sağlam temeller üzerine kurulmuş oldu. Sonra bu devlet, en sağlam ve sarsılmaz bir şekilde dünyanın şarkına ve garbına yayıldı ve beşeriyetin tanıdığı medeniyet ve uygarlığın en güzelini insanoğluna sundu.

Kurulan bu devlet hakkında büyük oryantalist Henry Lammens şunları yazıyor: "Çok ustaca kalemle alınmış bir antlaşmayla, yani ahitle Muhammed, Müslümanlar, Yahudiler ve Medineli müşrikler arasında "yüksek hakem" rolünü alarak, bütün anlaşmazlıkları kendi mahkemesinin önüne getirmeye çalıştı. Onun görünürdeki ilk hedefi, Yahudilerle ortak yaşamanın yolunu bulmaktır. O, hem hakem, hem de gruplar arası güven sahibi kişiliği ile tedricen insanları kendi dini ve siyasi üstünlüğünü kabule hazırlanıyordu."

Bu devletin kurulmasına katılan taraflar, yani Müslümanlar, Yahudiler ve müşrik Araplar arasında, müşterek savunma antlaşması yapılmış, tarafların birbirlerinin dini yaşantılarına karışmamaları ve birbirlerine ihanet etmemeleri garanti altına alınmıştır.

Kaynaklar

Ahmet Ağırakça

Ali Bulaç

Celeddin Vatandaş – Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Hayatı ve İslâm Daveti

İhsan Süreyya Sırma – Medine Vesikası Işığında Yahudi Meselesi

Muhammed Hamidullah – İslâm Peygamberi

Said Ramazan el-Buti – Fıkhu's Siyre

Bir Annenin Günlüğünden

Betül Güler BULUT

Henüz on dördünde.

Hayatın baharında.

Öksüzlüğün mahzunluğu omuzlarında.

Henüz on dördünde.

Mükellefiyete ramak kala eşiğinde,

Zoraki evliliğe direnmenin serzenişinde.

Henüz on dördünde.

Vahyin 'diri diri gömülen kız çocuklarının sorulduğu zaman' diliminde.

O benim babaannem. O benim yıllar önce kaybettiğim ciğerparem. O benim kadın yanımda, anne yanımda. Merhamet kokan bağrım.

Daha buluğa ermeden dede yaşında bir insana zevc olmak nasıl bir duygudur bilir misin?

Öksüzlüğün acısı yakarken sineyi anne yaşında bir kadına çocuk olarak kuma gitmek nasıl bir duygu bilir misin?

Bir kız çocuğu buluğa nasıl erer sorusunun cevabını altmış yaşındaki kocadan öğrenmek nasıl bir duygudur bilir misin?

Ve o cevabı duyduğunda hissettiğin korkuyu anlatacak kimsenin olmaması, gözyaşlarını silecek ellerin olmaması nasıl bir duygu bilir misin?

Bu satırları yazarken boşazda düşümlenen hıçkırığı bırakamamanın verdiği sızı nasıl bir şey hiç bilir misin?

Hem öksüz olmak hem de başlık parasıyla bir dedenin üçüncü eşi olmak nasıl bir şey tahayyül edebilir misin?

Sahi eften püften sebeplerle nice dağılan yuvaların barındığı şu asırda o güzide insanı eksiksiz anlatabilme telaşesini yaşamak nasıl bir şey bilir misin anneciğim?

Her şeyden önce o bir ümmi idi. Ümmi yaşadı ve ümmi öldü. Babam onu böyle tarif ediyordu.

Aşk yaşamak şöyle dursun, o 'aşk nedir' sorusunu cevaplayamadı bizler gibi. Çorap değiştirir gibi sevgili değişen zihniyetlere meze de olmadı. Alını secdeye değse dahi kadın zaafını yenemeyen bir erkeğe de varmadı. O'na seçim hakkı da tanınmadı zaten.

O'nu kaybettiğimde çocuktum. Geçmişte yaşadıklarını anlayamayacak kadar çocuk! O'nun bir dedeye eş olduğu yaşıydım kim bilir! Yaşasaydı anlatmasını isterdim hayatını. Dinlerdim sözünü hiç kesmeden. Onunla onu yaşırdım, en yalnız yanlarına eş olurudum bir anne olarak, bir kadın olarak, bir kul olarak.

Babam ve amcam simamı babaanneme benzetirler. Bana küçükken 'büyük ana' derlerdi. Şimdi büyüdüm, evlendim, anne oldum o cümleyi duymayalı yıllar oldu. Babaanneme ait beynimdeki en son hatıra vefat etmeden bir süre önce onu yıkayışımı. Daha çok amcamlarda kalmasına rağmen ne de çok severdim onu.

İçten niyazlarımla Rabbimden onu rahmetiyle yargılamasını isterken günümüz insanlığı kadın erkek ilişkilerinden daha ziyade eşler arasındaki münasebetler açısından ışıık olabileceğini düşündüğüm için onu, sol yanımın kalemine bırakıyorum bu gece. Önce diri olanlara sonra başta babaannem olmak üzere geride kalanlara bir Fatiha okuyorum gecenin sessizliğinde. Ayetlerin mealinde gezinirken Fatiha olmayı, Fatiha'yı yaşamayı diliyorum her şeyin sahibinden.

Henüz on dördündeki babaannemi tefekkür ederken seni betimliyorum güzel kızım. Şuan ki kadınlığı betimleyemiyorum!

Bizler eşlerimizin on dakika gecikmesinin kavgasını yaparken o, kendisinden onlarca yaş büyük bir eşe çocuk veriyordu.

Bizler pırlanta değerinde nişan yüzüğü isteyip alınmadığında bohçayı erkek evine yolarken o, elinde çamaşır yıkıyordu.

Bizler otuzunda, kırkında hatta altmışında olup televizyonlarda izdivaç programlarına katılırken o, yirmi beşinde dul kalan ömrün sonrasını tamamen çocuklarına vakf ediyordu!

Bizler hâlâ kuru bir inatla kayınvalidelerimizin çocuklarımıza isim koymasına mani olurken o, ilk çocuğuna eşinin adını koyuyordu.

Allah muhafaza ikinci bir çocuğu aldirmaya doktora giden kadınlar varken şu asırda o, on yedi sene büyüttükten sonra kaybettiği filizine sessizce göz yaşı döküyordu. Dikkat edin aklıdan olmuyor sadece nedamet yaşları akıtıyordu.

Ve o ümmi idi. Ümmi yaşadı, ümmi öldü.

O Rabbin; 'İçinizden kendileriyle huzura kavuşacağınız eşler yaratıp aranızda muhabbet ve rahmet var etmesi O'nun varlığının delillerinden dir.' (Rum/21) kelamını yaşantısıyla bizlere anlatarak gitti. Artık o, bir ayetti!

Şimdiki kavgaları, şimdi ki feryatları görünce erdemini daha iyi özümsemişim babaannemi kaleme almanın onurunu bana yaşatan Rabbime teşekkür ediyorum. Her ne kadar hayatın imtihan olduğunu bilsek de. Yaşarken karşılaştığımız zorlukların bizleri tökezlettiğini görüyoruz. Teknoloji ilerledikçe yaşam olanakları bir yandan kolaylaşırken diğer yandan kalbimizin seyri değişir oldu. Muhabbet edeceğimiz her yaşı yetmiş aşmış insandan, gençlik yıllarındaki sadakatlerin günümüzde kalmadığını işiteceksiniz, işiteceğiz.

Görücü usulüne karşı gelen onlarca insanın yıllar sonra o usulü mumla aradığını göreceğiz. İffetin neredeyse kalmadığını gördüğümüz bu zamanda bir dedeye eş olmanın izzetli olacağını düşüneneğiz kim bilir?

Daha eşine bir kürek toprak atmışken yenisini arayan gözlerin debdebesinde bu arayışın vahye uygun olmayan yanlarına ağlatalım. Erkeklerimizin Müslüman kardeşlerimizin farızaları terk ederken çok eşlilik ruhsatına kucak açışlarına ağlatalım. Gözyaşlarımızı seccademize akıtalım. Matemimizi Rabbimize arz edelim ki yaşadığımız her desiseden bizi tamamıyla koruyacak kudretin O olduğunu görebilelim.

Evlatlarımızın Meryem'ce iffetli kalabilmeleri için Hanne olalım. Zinanın yağmur gibi yağdığı asırda çocuklarımıza şeriat şemsiyesi olalım. Her ölçümüzü sadece Rabbimizin istediği doğrultuda yaşayalım ki imtihanlarımız ağır olmasın.

Bütün hayatlarda alınacak muhakkak bir ibret vardır. Kendi yaşantımızı sınarken başkalarının hayatını bizlere aktarmasına engel olmayalım ki acılarına ortak olurken halimize de içten teşekkür edebilelim.

En mükemmel hayat örneği peygamberimizin hayatıdır. O'nu her daim tüm teferruatlarıyla öğrenelim ki zor yanlarımızın ardından yeniden dirilebilelim.

Bizler Hz. Haticeler olmak için gücümüzü son haddinde kullanırsak Rahman katından Muhammedlerini gönderecektir İnşallah. Senin ve akranların için Rabbimden nikâh şahidi olması için meleklerini göndermesini arzularken yaşayacağın her badireyi yalnızca O'nunla aşabileceğimizi bilmeni istedim canım kızım!